

Dziennik Urzędowy C 349 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53
22 grudnia 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2010 – 2011

Posiedzenia od 9 do 11 marca 2010 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 131 E z 20.5.2010.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 9 marca 2010 r.

2010/C 349 E/01

Ochrona konsumentów

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie ochrony konsumenta (2009/2137(INI)) 1

2010/C 349 E/02

SOLVIT

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie SOLVIT (2009/2138(INI)) 10

2010/C 349 E/03

Sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2008

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2008 (2009/2173(INI)) 16

2010/C 349 E/04

Tabela wyników rynku wewnętrznego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego (2009/2141(INI)) 25

Środa, 10 marca 2010 r.

2010/C 349 E/05

UE 2020 - działania w następstwie nieformalnego posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 11 lutego 2010 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 30

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 349 E/06	Wdrażanie zaleceń Goldstone'a dotyczących Izraela i Palestyny Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zaleceń Goldstone'a dotyczących Izraela/Palestyny	34
2010/C 349 E/07	Sytuacja społeczeństwa obywatelskiego i mniejszości narodowych na Białorusi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie sytuacji społeczeństwa obywatelskiego i mniejszości narodowych na Białorusi	37
2010/C 349 E/08	Opodatkowanie transakcji finansowych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie podatków od transakcji finansowych i ich wprowadzenia	40
2010/C 349 E/09	Jednolity obszar płatności w euro Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie zastosowania jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA)	43
2010/C 349 E/10	Umowa handlowa dotycząca zwalczania obrotu towarami podrobionymi (ACTA) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie przejrzystości i aktualnego stanu negocjacji umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi (ACTA)	46
2010/C 349 E/11	Rozporządzenie wprowadzające plan ogólnych preferencji taryfowych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie rozporządzenia wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych	49
2010/C 349 E/12	Sprawozdanie roczne 2008 na temat WPZiB Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2008 r., przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. (2009/2057 (INI))	51
2010/C 349 E/13	Wdrażanie europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (2009/2198 (INI))	63
2010/C 349 E/14	Układ o nierozprzestrzaniu broni jądrowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie Układu o nierozprzestrzaniu broni jądrowej	77
Czwartek, 11 marca 2010 r.		
2010/C 349 E/15	Kuba Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie sytuacji więźniów politycznych i więźniów sumienia na Kubie	82
2010/C 349 E/16	Inwestowanie w technologie o niskiej emisji związków węgla Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie inwestowania w rozwój technologii niskoemisyjnych (plan EPSTE)	84
2010/C 349 E/17	Poważna klęska żywiołowa w autonomicznym regionie Madery i skutki huraganu Xynthia w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie rozległych klęsk żywiołowych w autonomicznym regionie Madery oraz w sprawie skutków nawałnicy Xynthia w Europie	88

Wtorek, 9 marca 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Ochrona konsumentów

P7_TA(2010)0046

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie ochrony konsumenta (2009/2137(INI))

(2010/C 349 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. zatytułowany „Monitorowanie wyników dotyczących konsumentów na jednolitym rynku: drugie wydanie tablicy wyników dla rynków konsumenckich” (COM(2009)0025) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Druga tablica wyników dla rynków konsumenckich” (SEC(2009)0076),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2009 r. w sprawie egzekwowania dorobku wspólnotowego w dziedzinie praw konsumenta (COM(2009)0330),
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 2 lipca 2009 r. dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) (COM(2009)0336),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie zharmonizowanej metodologii w zakresie klasyfikacji i zdawania sprawozdań ze skarg i zapytań konsumentów COM(2009)0346) oraz towarzyszący mu projekt zaleceń Komisji (SEC(2009)0949),
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 22 września 2009 r. w sprawie dalszych działań związanych z tablicą wyników dla rynków konsumenckich w zakresie detalicznych usług finansowych (SEC(2009)1251),
  - uwzględniając rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie tablicy wyników dla rynków konsumenckich ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 48 i art. 119 ust. 2 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0024/2010),
- A. mając na uwadze, że tablica wyników dla rynków konsumenckich (tablica), wraz z tablicą wyników dla rynku wewnętrznego, ma na celu usprawnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego i sprawienie, by lepiej odpowiadał on oczekiwaniom i obawom obywateli,

(1) Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0540.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- B. mając na uwadze, że w wytycznych politycznych dla nowej Komisji przewodniczący José Manuel Barroso wzywa do stosowania bardziej systematycznego i zintegrowanego podejścia do zakończenia tworzenia wspólnego rynku, na przykład poprzez inicjatywę monitorowania rynku',
- C. mając na uwadze, że 499 milionów konsumentów w UE pełni kluczową rolę w skutecznym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego i odgrywa najistotniejszą rolę w osiąganiu celów agendy lizbońskiej w zakresie intensywniejszego wzrostu zatrudnienia i konkurencji, jako że wydatki konsumentów generują połowę dobrobytu UE,
- D. mając na uwadze, że w ramach strategii polizbońskiej po 2020 r. należy na nowo umiejscowić politykę dotyczącą ochrony konsumentów w ramach trwałego rozwoju przyjaznego dla środowiska i dbającego o społeczny wymiar rynku wewnętrznego,
- E. mając na uwadze, że rynek wewnętrzny, który w wydajny sposób odpowiada na zapotrzebowania konsumentów, pomaga także zapewnić bardziej innowacyjną i zdrowszą gospodarkę, biorąc pod uwagę, że skuteczne rynki konsumenckie reagujące na daną sytuację w gospodarce stanowią kluczową siłę napędową konkurencji i dobrobytu obywateli,
- F. mając na uwadze, że dobrze funkcjonujący rynek wewnętrzny powinien oferować konsumentom szeroki wachlarz produktów i usług wysokiej jakości w konkurencyjnych cenach i jednocześnie wysoki poziom ochrony konsumenta,
- G. mając na uwadze, że to jako konsumenci obywatele UE mają na co dzień do czynienia z rynkiem wewnętrznym,
- H. mając na uwadze, że skuteczność polityki ochrony konsumentów zwiększa fakt, że konsumenci i przedsiębiorstwa znają swoje prawa i obowiązki wynikające z obowiązującego prawodawstwa oraz że potrafią je wykorzystać w swoich transakcjach handlowych,
- I. mając na uwadze, że pokładający w rynku zaufanie, należycie poinformowani i pełnoprawni konsumenci mają kluczowe znaczenie dla skutecznego funkcjonowania rynków, ponieważ wynagradzają przedsiębiorców prowadzących działalność w uczciwy sposób i najlepiej odpowiadających potrzebom konsumentów,
- J. mając na uwadze, że aktywna polityka konsumencka – przyczyniając się do dobrego poinformowania i wzmocnienia pozycji konsumentów, co z kolei sprawi, że będą oni wymagać produktów i usług wysokiej jakości – odegra ważną rolę w konkurencyjności, dynamizmie i innowacyjności Unii Europejskiej na świecie,
- K. mając na uwadze, że podniesiona złożoność rynków detalicznych, a zwłaszcza rynku usług detalicznych, coraz bardziej utrudnia konsumentom świadome wybory w trakcie zakupu towarów i usług,
- L. mając na uwadze, że konieczne jest skoordynowane podejście do edukacji konsumenckiej, gdyż pozwala ono konsumentom z ufnością korzystać z przysługujących im praw,
- M. mając na uwadze, że konsumenci mają prawo do rekompensaty w przypadku, gdy zostaną dotknięci nielegalnymi działaniami, ale w praktyce napotykać na duże przeszkody we wnoszeniu takich spraw do sądu w związku z wysokimi kosztami, długimi i skomplikowanymi procedurami oraz ryzykiem związanym z prowadzeniem sporu sądowego,
- N. mając na uwadze, że tablica ukazuje, iż zaledwie czterech z dziesięciu konsumentów sądzi, że spory ze sprzedawcami i dostawcami można łatwo rozwiązywać poprzez alternatywne mechanizmy rozstrzygania sporów, a jedynie trzech z dziesięciu konsumentów uważa, że nietrudne jest rozstrzygnięcie sporów drogą sądową,
- O. mając na uwadze, że około połowa konsumentów UE, którzy wnoszą skargę, wyraża niezadowolenie w związku ze sposobem, w jaki zajęto się ich skargą, i tylko połowa z nich podejmuje dalsze działania,

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- P. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy zwiększył presję w stosunku do grup konsumentów o niskich dochodach, którzy wydają większość swoich przychodów na żywność i mieszkanie oraz że w związku z tym coraz więcej konsumentów znajduje się w sytuacji nadmiernego zadłużenia,
- Q. mając na uwadze, że wraz z pojawieniem się handlu elektronicznego szybko rozwijają się transgraniczne rynki konsumenckie, ale konsumenci nadal niechętnie korzystają z możliwości, jakie zapewnia integracja rynku, przede wszystkim dlatego, iż brak im przeświadczenia, że ich prawa będą tak samo chronione przy zakupach dokonywanych za granicą, a także ze względu na niepewność co do prawa do odszkodowania,
- R. mając na uwadze, że wysoki poziom ochrony konsumentów ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju rzeczywistego handlu transgranicznego w ramach wspólnego rynku, który odpowiada na potrzeby konsumentów,
- S. mając na uwadze, że zwiększający się transgraniczny wymiar rynków konsumenckich niesie nowe wyzwania dla organów zajmujących się egzekwowaniem prawa, które ograniczone są ramami prawnymi oraz fragmentacją ram regulacyjnych,
- T. mając na uwadze, że Komisja, jak i krajowe organy egzekwowania prawa muszą zwiększyć wysiłki, aby osiągnąć wysoki poziom ochrony konsumentów i wzbudzić w nich zaufanie, które pozwoli im w pełni wykorzystywać potencjał jednolitego rynku,
- U. mając na uwadze, że przepisy UE w zakresie ochrony konsumenta nie mają większego sensu, jeżeli nie są należycie przeniesione na grunt krajowy oraz stosownie wdrażane i wykonywane na tym szczeblu,
- V. mając na uwadze, że w momencie wprowadzenia przepisów krajowych Komisja powinna w aktywny sposób wspierać władze krajowe w prawidłowym stosowaniu przepisów,
- W. mając na uwadze, że biorąc pod uwagę obecne światowe pogorszenie koniunktury gospodarczej, zdecydowane i konsekwentne egzekwowanie prawa jest jeszcze istotniejsze, ponieważ kryzys zwiększa narażenie konsumentów, a niski poziom przestrzegania przepisów może prowadzić do dodatkowych ponoszonych przez nich szkód, podczas gdy organy egzekwujące mogą odczuć większą presję wywieraną na ich zasobach i muszą precyzyjnie określić swoje priorytety oraz zmaksymalizować skutki swoich działań,
- X. mając na uwadze, że Parlament Europejski i parlamenty krajowe mogą w sposób aktywny przyczynić się do lepszej transpozycji i wdrażania przepisów w dziedzinie ochrony konsumenta poprzez dalsze działania prowadzone w ścisłej współpracy,

Wstęp

1. przyjmuje stanowisko, że mianowanie w 2007 r. wyspecjalizowanej komisarzy ds. konsumenckich oraz jej silne osobiste zaangażowanie, wielka otwartość i liczne proaktywne działania doprowadziły do rozwoju europejskiej polityki ochrony konsumentów oraz postępów w zakresie spraw dotyczących konsumentów, w dużej mierze na korzyść obywateli UE;
2. obawia się, że rozdzielanie odpowiedzialności za sprawy konsumenckie pomiędzy dwa mandaty komisarzy może prowadzić do ograniczenia koncentracji na sprawach konsumentów w nowej Komisji i podobnie wyraża zaniepokojenie, że nowa struktura organizacyjna w różnych dyrekcjach generalnych może zaszkodzić spójności i skuteczności polityki konsumenckiej lub skutkować jej fragmentacją;
3. podkreśla, że w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego, art. 12 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej potwierdza – jako postanowienie o powszechnym zastosowaniu – że wymogi w zakresie ochrony konsumentów powinny być uwzględniane podczas definiowania i realizacji innych gałęzi polityki i działań Unii; wzywa zatem Komisję do zapewnienia skutecznego włączenia interesów konsumentów we wszystkie obszary polityki UE oraz do badania – poprzez ocenę wpływu – potencjalnych konsekwencji wszelkich nowych przepisów i nowej polityki pośrednio i bezpośrednio dotyczących konsumentów; wzywa każdą właściwą dyrekcję generalną Komisji do publikacji rocznego sprawozdania na temat sposobu włączenia polityki konsumenckiej w zakres jej odpowiedzialności;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

4. podkreśla, że aby umożliwić obywatelom pełne korzystanie z rynku wewnętrznego, potrzeba aktywnej polityki konsumenckiej; uważa, że aktywna polityka konsumencka jest najistotniejsza w sytuacji obecnego kryzysu gospodarczego, aby wspierać politykę społeczną w zwalczaniu rosnących nierówności i ochronie narażonych na szkody konsumentów oraz grupy o niskich dochodach;
5. podkreśla, że konsumenci powinni mieć możliwość dokonywania świadomych wyborów bez ulegania wpływowi psychologicznemu ze strony producentów, którzy wywierają nacisk, wykorzystując instrumenty stosowane do produktów w sposób tendencyjny i zwodniczy, jako że tworzy to większą konkurencję pomiędzy przedsiębiorcami, którzy podnoszą jakość towarów i usług oraz zapewniają i utrzymują ceny na konkurencyjnych poziomach;
6. uważa, że odpowiedzialna postawa przedsiębiorstw, obejmująca przestrzeganie zasady odpowiedzialności społecznej, zasad konkurencji i gospodarczych interesów konsumentów, pomoże w zdobyciu zaufania konsumentów;
7. przypomina, że organizacje konsumenckie mają do odegrania kluczową rolę w powiadamianiu władz publicznych o problemach, na które natykają się konsumenci na co dzień, i że instrumenty oddane do ich dyspozycji powinny zostać zoptymalizowane w celu poprawy ich zdolności skutecznego działania na szczeblu UE oraz krajowym; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, że na każdym etapie procesu decyzyjnego oraz podczas transpozycji i wdrażania przepisów w zakresie prawa konsumenckiego, zasięgać się będzie opinii organizacji konsumenckich;
8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podnoszenia świadomości i zwiększania zakresu kształcenia konsumentów przez całe ich życie w celu wzmocnienia ich pozycji; zachęca państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do jasnych i zrozumiałych informacji, a szczególnie informacji przeznaczonych dla młodych konsumentów w zakresie przeznaczonych dla nich produktów i usług; zachęca w szczególności państwa członkowskie do uwzględnienia aspektów dotyczących konsumentów w ich krajowych programach nauczania na wszystkich poziomach szkolnictwa, aby wyposażać dzieci w umiejętności niezbędne do podejmowania trudnych decyzji w kolejnych latach życia oraz do rozpatrzenia możliwości prowadzenia programów edukacyjnych dla rodziców i dorosłych konsumentów, z myślą o rozwijaniu i umacnianiu świadomości konsumenckiej w dłuższej perspektywie; zauważa, że odpowiednie programy muszą odpowiadać potrzebom edukacyjnym i możliwościom uczniów na każdym poziomie, na którym będą stosowane, a jednocześnie muszą wykorzystywać współczesne metody uczenia, bazujące na doświadczeniu i odwołujące się do przykładów; przypomina, że wykształceni konsumenci, którzy są świadomi własnych praw i wiedzą, gdzie się zwrócić na wypadek naruszenia przepisów, również odgrywają ważną rolę w wykrywaniu zachowań niezgodnych z prawem;
9. podkreśla potrzebę wspierania zrównoważonej konsumpcji, zwracając przy tym uwagę na fakt, że zarówno usługodawcy i sprzedawcy detaliczni, jak i konsumenci muszą być lepiej wykształceni i informowani o zrównoważonej konsumpcji, by przyjmowali tego rodzaju zachowania;
10. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie rozpoczęły realizację dobrze ukierunkowanej strategii komunikacyjnej w celu podniesienia wśród obywateli UE świadomości ryzyka narażenia na takie sytuacje oraz ich praw jako konsumentów, zwłaszcza poprzez tworzenie przyjaznych dla użytkownika portali internetowych, kampanie uświadamiające oraz zakładanie punktów informacyjnych na poziomie lokalnym, regionalnym i krajowym; kładzie nacisk na potrzebę wykorzystania konkretnych kanałów komunikacyjnych z myślą o dotarciu do najbardziej narażonych konsumentów, czuwając nad niezawodnością, wiarygodnością i bezstronnością jednostek powołanych do zarządzania i organizowania kanałów komunikacyjnych;

Tablica wyników dla rynków konsumenckich

11. potwierdza, że tablica stanowi ważne narzędzie sprawniejszego monitorowania rynków konsumenckich z myślą o dostarczeniu informacji służących zapewnieniu lepszego politycznego procesu decyzyjnego i regulacji, ale także służącego pokazaniu obywatelom, że ich obawy są odpowiednio uwzględniane;
12. z zadowoleniem przyjmuje pięć głównych wskaźników w tablicy skargi, ceny, poziom zadowolenia, zmiany dostawców i bezpieczeństwo które mają znaczenie w określaniu, których rynków dotyczy największe ryzyko niewłaściwego funkcjonowania pod względem gospodarczego i społecznego wpływu na konsumentów; uważa jednakże, że należałoby również posługiwać się kryteriami umożliwiającymi zmierzenie adekwatności produktów i usług w stosunku do celu trwałego rozwoju;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

13. uznaje, iż mimo że pięć wspomnianych wskaźników nie obejmuje wszystkich aspektów środowiska konsumenckiego, dostarczają one wystarczających podstaw, aby ustalić priorytety i sporządzić wnioski co do tego, w jakich obszarach potrzeba dalszych analiz, pod warunkiem, że dane przekazywane przez państwa członkowskie są pełne, a ich gromadzenie może odbywać się na łatwo porównywalnej postawie;

14. uważa, że obecne informacje na temat skarg konsumentów, cen, poziomu zadowolenia, zmian dostawców i bezpieczeństwa są w dalszym ciągu niewystarczające do wyciągnięcia ostatecznych wniosków, oraz że do rozwinięcia solidnej i opartej na dowodach bazy na użytek konsumentów potrzeba danych o wyższej jakości; podkreśla, że w związku z tym wskaźniki muszą być dalej rozwijane, a gromadzenie danych musi się odbywać przy uwzględnieniu różnic pomiędzy systemami krajowymi;

15. sugeruje, by Komisja, po opracowaniu pięciu podstawowych wskaźników oraz związanej z nimi metodologii w stopniu wystarczającym do osiągnięcia wysokiej jakości wyników, rozważyła możliwość włączenia do tablicy dodatkowych wskaźników w perspektywie długoterminowej, takich jak wskaźniki dotyczące udziałów w rynku, jakości, reklamy, przejrzystości oraz porównywalności ofert, jak również wskaźniki związane z egzekwowaniem i poprawą pozycji konsumenta, a także wskaźniki społeczne, środowiskowe i etyczne oraz wskaźniki służące określaniu roszczeń i pomiarowi szkód, jakich doznali konsumenci; uważa jednak, że powinno to się odbywać stopniowo w celu zapewnienia utworzenia należyte ukierunkowanej i zrozumiałej tablicy wyników, z myślą o uzyskaniu bardziej kompleksowego podejścia do ochrony konsumentów, aby mogli oni w pełni czerpać korzyści z rynku wewnętrznego;

16. powtarza, że tablica powinna obejmować wszystkie podstawowe kategorie wydatków konsumenckich, aby zidentyfikować rynki przysparzające najwięcej problemów oraz stworzyć podstawy dla dalszych, bardziej szczegółowych analiz dotyczących konkretnych sektorów, zwłaszcza w przypadku, gdy dowody wskazują na problemy wspólne dla różnych rynków; wzywa zatem Komisję oraz państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego finansowania i personelu z myślą o dalszym rozwijaniu tablicy;

17. świadom jest faktu, że konsumenci są mniej zadowoleni i doświadczają więcej problemów w związku z usługami niż towarami, co częściowo odzwierciedla większą złożoność relacji wynikających z umów oraz świadczenia usług w porównaniu z obrotem towarami; wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowych analiz wszystkich problematycznych sektorów określonych na tablicy; co więcej, wzywa Komisję do zagwarantowania, że po przeprowadzeniu takich działań Komisja przedstawi konkretne inicjatywy legislacyjne i zalecenia w zakresie strategii politycznych dla krajów członkowskich jak również przekaże Parlamentowi informację zwrotną;

18. z zadowoleniem przyjmuje wagę i jakość pracy Komisji widoczną w badaniu dotyczącym detalicznych usług finansowych, opublikowanym w następstwie publikacji tablicy; zwraca uwagę na problemy ujawniające się w dziedzinie usług finansowych, które w związku z kryzysem finansowym jeszcze bardziej wzrosły; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje fakty wynikające ze wspomnianego badania odnoszące się na przykład do głównych problemów dotyczących przejrzystości i porównywalności kosztów związanych z rachunkami bieżącymi w Unii Europejskiej; uważa, że należy w pełni wyciągnąć wnioski z tej sytuacji w związku z koniecznością lepszego uregulowania tego sektora działalności;

19. zauważa, że podczas gdy skargi konsumentów są istotne dla wykrycia nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, brak skarg nie zawsze oznacza, że rynki działają należyte, ponieważ w niektórych państwach członkowskich konsumenci wykazują mniejszą tendencję do wnoszenia skarg ze względu na inne tradycje konsumenckie lub inne postrzeganie szans powodzenia; zauważa, z jednej strony, że wysoka liczba skarg w danym państwie członkowskim nie musi być interpretowana jako przejaw złego funkcjonowania rynku, ale może być związana ze skutecznym działaniem organów rozpatrujących skargi lub nową kampanią informacyjną w zakresie praw konsumentów;

20. odnotowuje, że istnieje ponad 700 organizacji zewnętrznych przyjmujących skargi konsumentów w UE, lecz ustalenia w zakresie takiego gromadzenia znacznie się różnią i stosunkowo niewiele z tych organizacji zbiera dane dotyczące natury skarg oraz sektorów, których dotyczy kwestia; uważa, że choć gromadzone dane są wystarczające dla celów związanych z udzielaniem rad lub informacji, w żadnym stopniu nie są one odpowiednie do identyfikowania potencjalnych nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku z punktu widzenia konsumentów; wzywa zatem wszystkie organy zajmujące się skargami do przyjęcia zharmonizowanej metodologii klasyfikowania skarg konsumenckich oraz zdawania w ich sprawie sprawozdań, a także zachęca je do składania raportów na temat danych związanych ze skargami odpowiadającymi wszystkim zalecanym i dobrowolnym obszarom proponowanym przez Komisję w jej projekcie zaleceń; sądzi, że rozwój zharmonizowanej metodologii pozwoli państwom członkowskim gromadzić więcej znaczących danych i zbudować bardziej kompletny obraz krajowych rynków konsumenckich, prowadząc do utworzenia bazy danych obejmującej całą UE, która umożliwi porównywanie problemów konsumentów na obszarze UE;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

21. zwraca uwagę na analizę dostępnych danych na temat cen, która wskazuje na niedające się wytłumaczyć różnice cenowe pomiędzy krajami w przypadku wielu towarów i usług; sądzi iż mimo że różnice w cenach często są związane z różnicami w poziomach wydatków, strukturze podatków lub kosztów, często stanowią one również sygnał fragmentacji lub niewłaściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego; sugeruje że, w przypadku gdy ceny danych produktów są wyższe niż ceny referencyjne, konieczne jest spojrzenie na stosunek pomiędzy cenami importowymi i konsumpcyjnymi i uważne zbadanie przyczyn leżących u podstaw różnych poziomów cen;
22. sądzi, że dostępne dane na temat cen nie wystarczą do należytego monitorowania rynku wewnętrznego i wzywa krajowe urzędy statystyczne oraz Eurostat do współpracy z Komisją w celu dostarczenia większej liczby danych i do dalszego rozwijania metodologii służącej gromadzeniu informacji o średnich cenach porównywalnych i reprezentatywnych towarów i usług w tym kontekście przypomina, że krajowe urzędy statystyczne muszą zatwierdzać prace związane z gromadzeniem danych dotyczących średnich cen i obliczaniem tych cen, a także by w większym stopniu angażowały się w te prace; podkreśla, że prezentowanie przejrzystszych danych na temat cen zwiększy zaufanie konsumentów i będzie dla nich dowodem, że podejmowane są starania o rozproszenie ich codziennych obaw;
23. przyznaje, że zadowolenie konsumenta stanowi istotny wskaźnik pomagający zrozumieć, jak dobrze lub źle rynki odpowiadają na potrzeby konsumentów; zwraca się do Komisji o dalsze rozwijanie metodologii i technik pomiarowych w celu przeprowadzenia badań w zakresie satysfakcji konsumentów oraz pokrycia w przyszłości dodatkowych sektorów;
24. stoi na stanowisku, że możliwość zmiany dostawcy ma zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności gospodarki rynkowej; nalega, aby Komisja i państwa członkowskie podjęły środki służące ułatwieniu zmian dostawców w przypadku wszystkich ważnych usług detalicznych;
25. odnotowuje, że ankiety wskazują, iż poziom zaufania klienta do bezpieczeństwa produktów jest ogólnie wysoki, mimo że postrzeganie kwestii bezpieczeństwa przez konsumentów znacznie się różni w poszczególnych państwach członkowskich; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o poprawienie obecnie dostępnych danych na temat bezpieczeństwa produktów dla konsumenta, które gromadzone są głównie w oparciu o doniesienia o wypadkach i urazach spowodowanych wadliwymi produktami, bądź poprzez systemy powiadamiania o ryzyku; podkreśla przede wszystkim potrzebę czuwania nad bezpieczeństwem zabawek;
26. zachęca wszystkie państwa członkowskie, by w celu dalszego podniesienia bezpieczeństwa konsumentów systematycznie gromadziły i rejestrowały we wspólnej bazie danych informacje na temat wypadków i obrażeń;
27. zauważa że przewaga działalności transgranicznej wciąż znacznie się różni na obszarze UE, i mimo że średnie wydatki na zakupy za granicą są znaczne (737 euro na osobę rocznie), ogromna większość (75 %) sprzedawców detalicznych prowadzi sprzedaż jedynie wśród konsumentów w ich własnym kraju, podczas gdy zaledwie jedna czwarta konsumentów w UE dokonuje zakupów za granicą; uważa że podczas gdy istnieje szereg barier strukturalnych takich jak język, odległość i różnice w przepisach prawnych w zakresie ochrony konsumentów, większe zaufanie klientów znacznie podniosłoby poziom handlu transgranicznego; uważa, że rozwój handlu transgranicznego nie może prowadzić do złagodzenia przepisów – przeciwnie, za sprawą tego rozwoju jeszcze bardziej konieczne stają się wysiłki mające na celu zagwarantowanie optymalnego poziomu ochrony konsumentów w Unii Europejskiej;
28. odnotowuje, że zakupy przez Internet stają się coraz bardziej popularne, ale transgraniczny handel elektroniczny nie rozwija się w takim tempie, jak wymiana w obrębie jednego kraju; zwraca się do Komisji o włączenie w przyszłe tablice bardziej kompletnych danych na temat faktycznego poziomu sprzedaży transgranicznej oraz problemów napotykanych przez konsumentów dokonujących zakupów za granicą;
29. zauważa, że jedynie ponad połowa konsumentów UE (51 %) czuje, że jest właściwie chroniona przez istniejące środki dotyczące ochrony konsumentów, że ponad połowa (54 %) sądzi, że władze publiczne należycie chronią ich praw i nieco większy odsetek (59 %) uważa, że sprzedawcy i dostawcy szanują ich prawa;
30. podkreśla, że niemal jedna trzecia (30 %) konsumentów UE, którzy dokonali zakupów na odległość za pomocą Internetu, telefonu bądź poczty, donosi, że doświadczyli problemów z dostawą; odnotowuje jednak, że dziewięciu na dziesięciu konsumentów, którzy próbowali zwrócić zakup bądź odstąpić od umowy w okresie, w którym istnieje możliwość wycofania się z umowy, zdołali to uczynić;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

31. przypomina, że kilka państw członkowskich rozwinęło narzędzia służące monitorowaniu ich krajowych rynków z perspektywy konsumentów, takich jak systemy obserwacji cen bądź całościowe systemy wnoszenia skarg przyczyniające się do informowania kręgów tworzących politykę, podczas gdy inne państwa członkowskie nie stosują danych do monitorowania rynków konsumenckich i mają trudności w grupowaniu danych; podkreśla w związku z tym potrzebę wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi;

32. podkreśla, że istotny wkład krajowych urzędów statystycznych oraz Eurostatu, jak również bliska współpraca pomiędzy tymi organami i Komisją, twórcami polityki konsumenckiej, krajowymi organami wykonawczymi oraz organizacjami skupiającymi konsumentów i przedsiębiorców, będzie stanowić podstawę zapewniania jakości oraz kompletności danych oraz dalszego rozwijania potrzebnej bazy danych; wzywa Eurostat, państwa członkowskie i zainteresowane strony do podjęcia działań mających na celu ułatwienie takiej współpracy;

33. stoi na stanowisku, że istotne z rynkowego punktu widzenia dane mogą odegrać znaczącą rolę w stymulowaniu innowacyjności i konkurencyjności; w związku z tym podkreśla znaczenie tablicy, jako narzędzia umożliwiającego identyfikację preferencji i wymagań konsumenta; zauważa, że dane takie mogą stymulować innowacje zachęcając przedsiębiorstwa do wchodzenia na nowe rynki i nakłaniając przedsiębiorstwa do ulepszania swoich produktów i usług;

34. przyjmuje stanowisko, że po wprowadzeniu wiarygodnych danych, łatwych do porównania w 27 państwach członkowskich tablica powinna posłużyć za bogate źródło danych porównawczych dla krajowych decydentów politycznych w obszarach polityki dotyczących konkurencji i konsumentów oraz innych, i powinna pomóc im określić na poziomie krajowym rynki, które nie spełniają w sposób należyty swoich funkcji wobec konsumentów;

35. wzywa Komisję do przetestowania środowiska konsumenckiego w każdym państwie członkowskim, biorąc pod uwagę różnice w prawie konsumenckim i tradycjach konsumenckich; przypomina, że porównywanie wyników dotyczących sytuacji konsumentów w poszczególnych państwach członkowskich oraz badanie środowiska konsumenckiego na obszarze UE pomaga określić najlepsze praktyki oraz ostatecznie zapewnić rynek wewnętrzny przynoszący korzyści konsumentom;

36. zachęca wszystkie państwa członkowskie, by co roku przeprowadzały szeroką operację monitorowania rynku w celu zidentyfikowania rynków, które nie zaspokajają potrzeb konsumentów, i by dostarczały kompletne dane, co pozwoli Komisji na monitorowanie i porównywanie problemów napotykanych przez konsumentów na rynku wewnętrznym;

37. utrzymuje, że tablica powinna być wykorzystywana nie tylko do zapewniania lepszej polityki konsumenckiej, ale musi także wspomagać wszystkie obszary polityki, które dotyczą konsumentów, zapewniając tym samym bardziej należyte włączenie interesów konsumenta we wszystkie gałęzie polityki UE, a także włączenie celu trwałego rozwoju do polityki ochrony konsumentów; podkreśla, że tablica powinna także zachęcać do ogólniejszej debaty na temat kwestii dotyczących polityki konsumenckiej;

38. zwraca się do Komisji o opracowanie, przy wsparciu ze strony państw członkowskich, strategii służącej lepszemu informowaniu szerszego grona odbiorców o tablicy, między innymi poprzez zapewnienie łatwego do niej dostępu oraz jej widoczności na odpowiednich stronach internetowych, a także o promowanie jej stosownego rozpowszechniania w mediach, wśród organów krajowych, organizacji konsumenckich oraz pozostałych zainteresowanych stron; uważa za niezbędne kontynuowanie rocznych publikacji tablicy w postaci broszury oraz udostępnianie jej we wszystkich oficjalnych językach UE; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o właściwe promowanie wśród obywateli Europy strony internetowej „eYou Guide”, utworzonej przez Komisję właśnie jako przewodnik po prawach obywateli;

Egzekwowanie dorobku wspólnotowego w dziedzinie praw konsumenta

39. z zadowoleniem przyjmuje pięć priorytetowych obszarów działania zidentyfikowanych przez Komisję w komunikacie na temat egzekwowania dorobku wspólnotowego w dziedzinie praw konsumentów;

40. podkreśla, że skuteczne wdrażanie i egzekwowanie przepisów UE w dziedzinie ochrony konsumenta działa niczym siła napędowa zwiększania zaufania konsumentów oraz silny czynnik odstraszający dla przedsiębiorców usiłujących obejść te przepisy; wzywa Komisję do bacznej obserwacji państw członkowskich oraz udzielania im pomocy w przenoszeniu i wdrażaniu dorobku UE dotyczącego konsumentów; w tym kontekście zachęca Komisję do zbadania możliwości, w oparciu o podstawę prawną przewidzianą w art. 169 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w zakresie zwiększenia roli strategii politycznych dotyczących ochrony konsumentów, które wspierają państwa członkowskie i uzupełniają ich strategie polityczne, w tym możliwości utworzenia Europejskiej Agencji Konsumentów;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

41. zauważa, że egzekwowanie przepisów na obszarze UE dalekie jest od jednolitości i większość krajów posiada zarówno silne, jak i słabe punkty; zaznacza, że liczby ukazują znaczne różnice pomiędzy państwami członkowskimi w odniesieniu do budżetu przeznaczanego na nadzór nad rynkiem oraz liczby zaangażowanych w te kontrole inspektorów; nalega, aby państwa członkowskie podwoiły swoje starania i zwiększyły środki w celu zapewnienia, że przepisy prawne chroniące konsumentów i gwarantujące konkurencję będą egzekwowane na runku detalicznym;

42. uważa, że doskonalenie mechanizmów nadzoru rynku i egzekwowania prawa w celu zwiększenia zaufania konsumentów oraz ich skuteczne i pełne wdrażanie ma podstawowe znaczenie, ponieważ wydatki konsumpcyjne będą ważnym czynnikiem ożywienia gospodarczego; przyjmuje stanowisko, że władze publiczne muszą otrzymać więcej środków, aby zbadać kwestię nielegalnych praktyk handlowych i ostatecznie je powstrzymać;

43. podkreśla, że rynki konsumenckie szybko ewoluują i organy egzekwujące przepisy muszą być w stanie sprostać nowym wyzwaniom, jakie zmiany gospodarcze i technologiczne niosą ze sobą w odniesieniu do ich skuteczności w środowisku transgranicznym takim jak rynek wewnętrzny i, aby to osiągnąć, należy połączyć starania z myślą o zapewnieniu skuteczności i spójności egzekwowania przepisów w całej UE; sądzi, że przegląd ram regulacyjnych jest konieczny do wypełnienia wszelkich luk w przepisach;

44. zachęca do utworzenia we wszystkich państwach członkowskich niezależnych agencji ochrony konsumenta, których zadaniem byłoby do wnoszenie spraw przed sądy krajowe w celu ochrony interesów konsumentów; zachęca w związku z tym do współpracy agencje zajmujące się ochroną konsumentów we wszystkich państwach członkowskich;

45. zwraca się do wszystkich państw członkowskich o zbadanie korzyści płynących z powołania specjalnego rzecznika praw konsumentów; zaznacza, że w niektórych państwach członkowskich instytucja ta ma charakter pozasądowego organu polubownego rozstrzygania sporów konsumenckich, a także krajowego organu doradczego ds. rozwiązywania problemów należących do jego właściwości;

46. podziela pogląd Komisji, że alternatywne mechanizmy rozstrzygania sporów takie jak mediacja i arbitraż bądź ugody pozasądowe mogą stanowić wygodną i atrakcyjną opcję dla konsumentów, których próby nieformalnego rozwiązania sporu z przedsiębiorcą lub z jednostką publiczną świadczącą usługi zakończyły się niepowodzeniem; nalega, aby państwa członkowskie zachęcały do rozwijania alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów w celu podniesienia poziomu ochrony konsumenta i zmaksymalizowania zgodności z przepisami, lecz podkreśla, że takie mechanizmy powinny raczej uzupełniać, a nie zastępować sądowych bądź administracyjnych środków służących egzekwowaniu przepisów; uważa ponadto, że określenie konkretnych dat i terminów dla udzielenia przez organizacje i przedsiębiorstwa odpowiedzi dotyczących stosowanych praktyk, może w znaczny sposób pomóc konsumentom, którzy zamierzają podjąć działania na rzecz rozwiązania konfliktu;

47. przypomina, że dane wskazują na znaczne różnice pomiędzy państwami członkowskimi oraz potrzebę poprawy w kwestii mechanizmów dochodzenia roszczeń; przypomina, że obecnie zbiorowe systemy dochodzenia roszczeń istnieją w 13 państwach członkowskich i wzywa Komisję do jak najszybszego zapewnienia dalszych działań związanych z jej zieloną księgą z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie dochodzenia zbiorowych roszczeń konsumentów (COM(2008)0794);

48. podkreśla potrzebę odpowiedniego szkolenia i edukowania urzędników służby cywilnej oraz pracowników organów sądowych w zakresie przepisów UE dotyczących ochrony konsumentów;

49. zauważa, że przegląd sieci współpracy w zakresie ochrony konsumentów wskazuje, iż władze zajmujące się sprawami transgranicznymi doświadczają trudności w związku z brakiem środków; wzywa Komisję do zbadania sposobów zapewnienia odpowiednich środków z myślą o zgodności z istniejącymi zobowiązaniami na mocy rozporządzenia w sprawie współpracy w zakresie ochrony konsumenta;

50. wyraża poparcie dla wspólnych działań w zakresie egzekwowania (przeглядów), w których organy krajowe równocześnie dokonują przeglądu danego sektora pod względem przestrzegania prawa UE; podkreśla, że działania te powinny być przeprowadzane częściej (dwa razy w roku), w oparciu o wspólną metodologię i połączone z innymi narzędziami;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

51. uznaje, że złożony charakter prawny publikacji wyników nadzoru rynku i działań związanych z egzekwowaniem przepisów, a także fakt, że prace dochodzeniowe podlegają często surowym przepisom dotyczącym poufności, lecz wyraża pogląd, że Komisja i państwa członkowskie powinny upublicznić te wyniki, rozkładając je na poszczególne przedsiębiorstwa, w przypadkach, gdy dowiedziono powtarzania się nielegalnych działań; uważa, że postępowanie takie zapewni większą przejrzystość, nada lepszą widoczność pracy krajowych organów związanych z egzekwowaniem prawa i umożliwi konsumentom dokonywanie bardziej świadomych wyborów;

52. wzywa do wzmocnienia struktur nadzoru rynkowego we wszystkich państwach członkowskich, tak aby produkty będące w obrocie na ich rynkach reprezentowały wysokie standardy w zakresie bezpieczeństwa, a wadliwe bądź niebezpieczne produkty były szybko usuwane z rynku; wzywa Komisję do monitorowania i dokonywania okresowych przeglądów wytycznych dotyczących systemu szybkiego ostrzegania RAPEX w celu usprawnienia jego funkcjonowania;

53. w związku z tym wzywa Komisję do większej aktywności w dziedzinie monitorowania procesu wdrażania przez państwa członkowskie rozporządzeń dotyczących nadzoru rynku, w szczególności rozporządzenia (WE) 765/2008 oraz, w razie konieczności, bezwzględnego wszczynania postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom;

54. popiera wysiłki Komisji zmierzające do przeanalizowania najnowszych możliwości w zakresie nadzoru technicznego w celu umożliwienia śledzenia produktów w łańcuchu dostaw na skalę globalną (np. przy zastosowaniu chipów RFID lub kodów kreskowych); wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi bieżących inicjatyw najnowszych ustaleń w zakresie rozwijania globalnej sieci śledzenia produktów;

55. przypomina, że Sieć Europejskich Centrów Konsumentkich wymaga odpowiedniego finansowania w celu promowania budowania zaufania konsumentów poprzez udzielanie obywatelom porad dotyczących ich praw jako konsumentów oraz poprzez zapewnianie łatwego dostępu do procedur dochodzenia roszczeń w przypadkach, w których konsumenci dokonali zakupów za granicą;

56. zauważa, że biorąc pod uwagę stale rosnącą liczbę produktów importowanych do UE z krajów trzecich, organy celne odgrywają istotną rolę w ochronie konsumentów przed importowanymi niebezpiecznymi produktami, co wymaga zatem ciągle zacieśniającej się współpracy pomiędzy organami nadzoru rynkowego oraz organami celnymi, lecz także pomiędzy organami celnymi różnych państw członkowskich;

57. podkreśla, że zapewnianie bezpieczeństwa produktów będących w obiegu na rynku wewnętrznym wymaga połączenia wysiłków z organami krajów trzecich; w związku z tym wspiera inicjatywę Komisji zakładającą wzmocnienie współpracy międzynarodowej i dążenie do formalnych porozumień z organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów w krajach trzecich, a zwłaszcza w Chinach, Stanach Zjednoczonych i Japonii; zauważa, że ciągły dialog i ciągła wymiana informacji na temat bezpieczeństwa produktów leżą w interesie wszystkich stron i są kluczowe dla budowania zaufania konsumentów; wzywa Komisję do powiadamiania Parlamentu na temat jej dialogu z państwami trzecimi w równych odstępach czasowych;

*

* *

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

SOLVIT

P7_TA(2010)0047

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie SOLVIT (2009/2138(INI))

(2010/C 349 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Skuteczne rozwiązywanie problemów na rynku wewnętrznym”(SOLVIT) ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie zasad korzystania z SOLVIT-u - Systemu skutecznego rozwiązywania problemów na rynku wewnętrznym ⁽²⁾,
- uwzględniając wnioski Rady z dnia 1 marca 2002 r., w których Rada potwierdziła zobowiązanie państw członkowskich do zapewnienia skutecznego funkcjonowania systemu SOLVIT oraz przestrzegania jego zasad,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie transpozycji dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego do prawa krajowego ⁽³⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 20 lipca 2005 r. w sprawie planu działania Komisji Europejskiej mającego na celu poprawę jakości informacji na temat Europy ⁽⁴⁾, między innymi poprzez uproszczenie wymogów informacyjnych oraz sieci pomocy wspieranych przez Komisję,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie planu działania SMAS (ang. single market assistance services) dotyczącego zintegrowanego podejścia do oferowania obywatelom i przedsiębiorstwom usług wsparcia w dziedzinie wspólnego rynku ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji dotyczący tabeli wyników rynku wewnętrznego nr 19 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie przeglądu jednolitego rynku: przewyższanie barier i niewydolnych rozwiązań poprzez lepsze wprowadzanie przepisów prawa w życie i ich stosowanie ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego ⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdanie SOLVIT-u za 2008 r. zatytułowane „Rozwój i skuteczność sieci SOLVIT w 2008 r.” ⁽⁹⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ COM(2001)0702.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2001, s. 79.

⁽³⁾ Dz.U. L 98 z 16.4.2005, s. 47.

⁽⁴⁾ SEC(2005)0985.

⁽⁵⁾ SEC(2008)1882.

⁽⁶⁾ SEC(2009)1007.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 80.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0421.

⁽⁹⁾ SEC(2009)0142.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- uwzględniając konkluzje Rady (Konkurencyjność – Rynek Wewnętrzny, Przemysł, Badania) z dnia 24 września 2009 r. „Jak poprawić funkcjonowanie rynku wewnętrznego” ⁽¹⁾,
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie działań Komisji na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽²⁾,
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji dotyczący współpracy administracyjnej na rynku wewnętrznym ⁽³⁾,
  - uwzględniając art. 119 ust. 2 Regulaminu PE,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Petycji (A7-0027/2010),
- A. mając na uwadze, że Komisja, Parlament Europejski, Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich oraz państwa członkowskie powinny czynić więcej na rzecz definiowania praw obywateli, komunikowania im tych praw oraz pomocy w zakresie korzystania z tych praw; mając na uwadze, że umożliwi to również lepsze funkcjonowanie rynku wewnętrznego,
- B. mając na uwadze, że coraz większa przejrzystość jest podstawą pokonywania przeszkód na drodze przekraczania granic oraz egzekwowania prawa do swobodnego przemieszczania się,
- C. mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie powinny znacznie lepiej przyczynić się do zwiększenia wiedzy na temat możliwości, jakie rynek wewnętrzny oferuje obywatelom i przedsiębiorstwom,
- D. mając na uwadze, że poczyniono znaczne postępy w dziedzinie rynku wewnętrznego, jednak istnieją jeszcze nadal przeszkody na drodze do pełnego i właściwego funkcjonowania tego rynku,
- E. mając na uwadze, że w przypadku nieprawidłowego stosowania zasad wspólnego rynku, powinny istnieć możliwości szybkiego naprawienia sytuacji lub uzyskania odszkodowania bez konieczności uciekania się do postępowań sądowych,
- F. mając na uwadze, że po uzyskaniu pełnej operacyjności sieć SOLVIT będzie mogła zapobiegać nadmieremu korzystaniu z systemu sądowego, w którym postępowania są często złożone, a mechanizmy zapewniające obronę osób prywatnych niejednokrotnie utrudniają dostęp do wymiaru sprawiedliwości,
- G. mając na uwadze, że szkolenia oraz wymiana transgraniczna, m. in. za pośrednictwem elektronicznych sieci utworzonych przez Komisję, mają zasadnicze znaczenie dla lepszego stosowania przepisów prawa Wspólnoty w zakresie rynku wewnętrznego,
- H. mając na uwadze, że obywatele i przedsiębiorstwa potrzebują skutecznego egzekwowania przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, by móc w pełni korzystać z jego potencjału,
- I. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny, przy wsparciu ze strony Komisji, poprawić zdolność mechanizmów rozwiązywania problemów do udzielania pomocy obywatelom w dochodzeniu przysługujących im praw,

⁽¹⁾ Dokument Rady 13024/09.

⁽²⁾ SEC(2009)0881.

⁽³⁾ SEC(2009)0882.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- J. mając na uwadze, że sieć SOLVIT została utworzona przez Komisję i państwa członkowskie w 2002 r. w celu rozwiązywania trudności, z jakimi borykają się obywatele i przedsiębiorstwa w związku z nieprawidłowym stosowaniem prawa rynku wewnętrznego,
- K. mając na uwadze, że SOLVIT to internetowa sieć rozwiązywania problemów, za pomocą której państwa członkowskie UE (jak również Norwegia, Islandia i Liechtenstein) współpracują, aby rozwiązywać bez uciekania się do postępowania sądowego problemy napotymane przez obywateli i przedsiębiorstwa wynikające z nieprawidłowego stosowania przez władze publiczne prawa rynku wewnętrznego,
- L. mając na uwadze, że SOLVIT jest uważany za stosunkowo udany system gwarantujący możliwość naprawienia sytuacji lub uzyskania zadośćuczynienia bez uciekania się do procedur formalnych w ciągu średnio 10 tygodni, a rozwiązywanie trudności rynku wewnętrznego przez SOLVIT mogłoby być godnym naśladowania wzorcem także dla innych usług wsparcia w dziedzinie wspólnego rynku,
- M. mając na uwadze, że jeżeli dane państwo członkowskie uzna to za niezbędne, należy rozszerzyć potencjał SOLVIT-u w celu uniknięcia problemu braków kadrowych, zwłaszcza mając na uwadze wszelkie przyszłe kampanie informacyjne,
- N. mając na uwadze, że SOLVIT nie powinien jednak stanowić ani substytutu prawnych działań Komisji w dziedzinie naruszeń, ani usprawiedliwienia dla mniej ambitnych działań państw członkowskich w celu terminowej i prawidłowej transpozycji dyrektyw UE,
- O. mając na uwadze, że wielu obywateli, którzy mają problemy związane z rynkiem wewnętrznym wchodzące w zakres działalności SOLVIT-u, nie zna tej sieci i w związku z tym zwraca się ze swoimi problemami do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich,

Wprowadzenie

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji z lipca 2002 r. polegającą na utworzeniu sieci administracji krajowych SOLVIT za pomocą internetowej, interaktywnej bazy danych, która stanowi skuteczne narzędzie zwiększające przejrzystość oraz wprowadzające element wzajemnego wywierania nacisku umożliwiające przyspieszenie rozwiązywania problemów;
2. wzywa Komisję do skorzystania z wszystkich przysługujących jej uprawnień w celu zagwarantowania skutecznego stosowania reguł rynku wewnętrznego w celu obniżenia obciążenia administracyjnego obywateli i przedsiębiorstw;

Skuteczne rozwiązywanie problemów na rynku wewnętrznym

3. podkreśla, że za pośrednictwem sieci SOLVIT są często wykrywane problemy związane z wdrażaniem przepisów rynku wewnętrznego;
4. podkreśla, że doświadczenia zdobyte dzięki sieci SOLVIT powinny zostać wykorzystane w kształtowaniu polityki krajowej i polityki UE, tam, gdzie to konieczne, prowadząc do zmian strukturalnych lub regulacyjnych;
5. wzywa Komisję do systematycznego włączania do tabel wyników rynku wewnętrznego i rynku konsumentów bardziej szczegółowych informacji dotyczących zastosowania i egzekwowania przepisów prawnych dotyczących rynku wewnętrznego w celu podniesienia przejrzystości, a także w ramach zagwarantowania pracownikom SOLVIT użytecznego narzędzia pracy;
6. wzywa do jednoczesnego publikowania raz w roku tabeli wyników rynku wewnętrznego, sprawozdania SOLVIT-u, opracowań Biura Porad dla Obywateli (Citizens Signpost Service) i tabeli wyników rynków konsumenckich (bez zmiany częstotliwości publikacji) w celu zapewnienia pełnego oglądu sytuacji w zakresie rozwoju rynku wewnętrznego i lepszej koordynacji pracy wykonanej w tych obszarach, przy jednoczesnym zachowaniu szczególnego charakteru tych instrumentów; wzywa Komisję, by rozważyła włączenie do tabeli wyników rynku konsumenckiego szczegółowego sprawozdania z postępów, osiągnięć i braków SOLVIT-u; wzywa Komisję do podjęcia natychmiastowych działań mających na celu rozwiązanie powracających problemów wykrytych za pośrednictwem sieci SOLVIT;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

Przekrojowe problemy na szczeblu krajowym

7. zwraca uwagę, że niektóre centra SOLVIT cierpią na braki kadrowe i że w 2008 r. liczba rozwiązanych spraw spadła, natomiast zwiększyła się średnia liczba dni koniecznych do ich rozwiązania; wzywa wszystkie centra SOLVIT, by rekrutowały na dane stanowiska pracowników dysponujących odpowiednimi kwalifikacjami i doświadczeniem; jest zdania, że pracownikom SOLVIT-u należy zapewnić więcej szkoleń; chwali pracę wykonaną przez SOLVIT, a zwłaszcza liczbę rozwiązanych spraw, która jest nadal wysoka (83 %) pomimo wzrostu ilości pracy w 2008 r. (która wzrosła o 22 % do 1 000 spraw) oraz pomimo faktu, że niektóre centra SOLVIT nadal cierpią na niedobory kadrowe;

8. zwraca uwagę, że wielu obywateli oraz wiele małych przedsiębiorstw posiada zbyt mało informacji na temat działalności SOLVIT-u i że przedsiębiorcy korzystają z komercyjnych usług prawnych w przypadkach, w których mogliby z korzyścią dla siebie zwrócić się do sieci SOLVIT, a nawet akceptują odnośne wnioski państw członkowskich, chociaż wnioski te nie są zgodne przepisami Wspólnoty dotyczącymi rynku wewnętrznego; z zadowoleniem zauważa, że działalność SOLVIT-u przynosi oszczędności obywatelom oraz przedsiębiorstwom europejskim, które w 2008 r. sięgnęły kwoty rzędu 32,6 mln euro;

9. zwraca uwagę, że rodzaj resortu, pod egidą którego działa dane krajowe centrum SOLVIT w danym kraju, może mieć wpływ na percepcję typu działalności prowadzonej przez SOLVIT w tym kraju i że poziom skutecznego rozwiązywania oraz szybkiego załatwiania spraw zależy od gotowości i zdolności państw członkowskich do ścisłej współpracy z centrami SOLVIT;

10. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że ich krajowe centra SOLVIT będą dysponowały silnym poparciem politycznym, tak by były w stanie przekonać organy, których dotyczą skargi, do aktywnej współpracy w ramach procedury prowadzonej przez SOLVIT i w ramach odnośnych terminów;

11. jest zdania, że państwa członkowskie powinny poprawić skuteczność współpracy pomiędzy władzami krajowymi, regionalnymi oraz lokalnymi a SOLVIT-em; ponadto uważa, że państwa członkowskie powinny zainicjować intensywniejszą i szerszą wymianę godnych naśladowania wzorców;

12. podkreśla znaczenie wymiany informacji pomiędzy centrami SOLVIT i w związku z tym zaleca, by centra SOLVIT w państwach członkowskich spotykały się regularnie, aby umożliwić taką wymianę oraz dzielić się przykładami najlepszych praktyk i systemów;

Konieczne środki

13. wzywa państwa członkowskie do promowania SOLVIT-u za pomocą wszelkich środków masowego przekazu w celu zagwarantowania, że informacje dotyczące zwłaszcza możliwości dochodzenia praw dotrą do jak najszerszego kręgu obywateli i przedsiębiorstw, a także do przyznania wystarczających zasobów na podniesienie skuteczności tej promocji; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do propagowania alternatywnych internetowych systemów rozstrzygania sporów w sieci SOLVIT; wzywa również posłów do propagowania SOLVIT-u w swych okręgach wyborczych;

14. wzywa poszczególne państwa członkowskie, by w formie ogólnokrajowej kampanii informacyjnej propagowały sieć SOLVIT jako alternatywny mechanizm rozstrzygania sporów;

15. wzywa państwa członkowskie i Komisję do propagowania SOLVIT-u w internecie; wzywa Komisję do udostępnienia wspólnego adresu internetowego dla wszystkich krajowych centrów SOLVIT (www.solvit.eu) w celu ułatwienia obywatelom dostępu do nich do czasu ponownego uruchomienia portalu Twoja Europa, na którym ostatecznie zgrupowane zostaną wszystkie usługi wsparcia w dziedzinie wspólnego rynku, w tym usługi sieci SOLVIT;

16. wzywa państwa członkowskie do utworzenia stron internetowych powiązanych z europejskim portalem SOLVIT, zawierających zestawienie pomyślnie załatwionych spraw oraz najlepszych praktyk w zakresie rozwiązywania sporów za pomocą tego mechanizmu;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

17. wzywa państwa członkowskie do podniesienia skuteczności centrów SOLVIT poprzez skierowanie do nich urzędników z odpowiednich działów w celu ułatwienia rozstrzygnięcia przypadków wykraczających poza kompetencje sieci SOLVIT (SOLVIT+), a także poprzez zapewnienie centrom SOLVIT dostępu do wiedzy prawnej w obrębie ich administracji; nalega, aby Komisja przyspieszyła dostarczanie centrom SOLVIT nieoficjalnych ocen prawnych;
18. wzywa państwa członkowskie do powołania oficera łącznikowego SOLVIT-u w służbach publicznych zajmującego się wdrażaniem zasad rynku wewnętrznego w celu zagwarantowania lepszej współpracy;
19. wzywa państwa członkowskie do organizowania na szczeblu lokalnym, regionalnym lub krajowym kampanii informacyjnych poświęconych sieci SOLVIT, skierowanych do określonych grup, np. małych i średnich przedsiębiorstw, które nie mają obecnie wystarczającej wiedzy na temat sieci SOLVIT, i zachęca państwa członkowskie do współpracy i wymiany godnych naśladowania wzorców w celu jak najskuteczniejszego propagowania sieci SOLVIT; zwraca uwagę, że Komisja Petycji Parlamentu, zgodnie ze swą procedurą wewnętrzną, odsyła składających petycje do SOLVIT-u, gdy uzna, że za jego pośrednictwem możliwe jest szybsze znalezienie rozwiązania sprawy;
20. uznaje skuteczność SOLVIT-u jako sieci współpracy, która dąży do nieformalnego rozwiązywania problemów napotykanych przez obywateli i przedsiębiorstwa UE w związku z nieprawidłowym stosowaniem przez władze publiczne prawa rynku wewnętrznego;
21. zwraca uwagę, że według sprawozdania rocznego SOLVIT-u za rok 2008 sieć ta przyciąga dużą liczbę niezwiązanych z nią spraw, co przyczynia się do spowolnienia procesu rozpatrywania skarg związanych z SOLVIT-em w centrach tej sieci;
22. zwraca uwagę na istnienie szeregu podmiotów, do których obywatele UE mogą zwracać się ze swymi problemami, w tym Komisja Petycji Parlamentu Europejskiego, SOLVIT, Komisją Europejską oraz Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich;
23. zwraca się do SOLVIT-u z wnioskiem o odsyłanie zbyt dla niego złożonych spraw związanych z nieprawidłowym stosowaniem przepisów prawnych UE nie tylko do Komisji Europejskiej, ale w stosownych przypadkach również do Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego;
24. przypomina, że petycje są rozpatrywane w sposób otwarty i przejrzysty w bliskiej współpracy z właściwymi komisjami legislacyjnymi, Komisją oraz właściwymi organami państw członkowskich;
25. jest zdania, że proces rozpatrywania petycji może w pozytywny sposób przyczynić się do lepszego stanowienia prawa; przypomina, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego uprawnienia Parlamentu do aktywnego i bezpośredniego kształtowania, modyfikowania i ulepszania przepisów prawnych UE znacznie się rozszerzą; zwraca ponadto uwagę, że należy również uwzględnić wzmocnienie roli parlamentów państw członkowskich;
26. odnotowuje, że nie ma pojedynczego punktu odniesienia zajmującego się rozpatrywaniem skarg obywateli od początku do końca, ponieważ są one składane za pośrednictwem różnych kanałów; wzywa do poprawy koordynacji pomiędzy poszczególnymi podmiotami zajmującymi się otrzymaniem i rozpatrywaniem skarg obywateli;
27. zwraca się do SOLVIT-u z wnioskiem o dodanie na swojej stronie internetowej linku do Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego, a także do odnośnych komisji parlamentów państw członkowskich, aby obywatele byli świadomi prawa do składania petycji w Parlamencie jako środka uzyskania pozasądowego zadośćuczynienia i rozwiązania problemu w drodze procesu politycznego i prawodawczego;
28. ponadto opowiada się za utworzeniem wspólnej strony internetowej instytucji europejskich przeznaczonej do udzielania pomocy obywatelom UE i kierowania ich bezpośrednio do instytucji lub organu posiadającego uprawnienia do rozpatrzenia ich skargi;
29. wzywa posłów, by podejmowali inicjatywy mające na celu propagowanie sieci SOLVIT i dokładali starań w celu podnoszenia wiedzy na temat sieci SOLVIT wśród posłów do parlamentów państw członkowskich, przykładowo poprzez przedstawianie osiągnięć SOLVIT-u na posiedzeniach Konferencji Komisji do Spraw Europejskich (COSAC); podkreśla również, że rządy i parlamenty państw członkowskich powinny aktywnie zaangażować się w propagowanie sieci SOLVIT na szczeblu krajowym; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by skoordynowały spotkanie poświęcone centrom SOLVIT mające na celu wskazanie dobrych praktyk i przeszkód we właściwym funkcjonowaniu centrów z myślą o zwiększeniu wydajności procedur administracyjnych i roboczych;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

30. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia kadry centrów SOLVIT za pomocą wszelkich dostępnych środków, w tym alternatywnych sposobów finansowania, w celu stworzenia potencjału administracyjnego w ministerstwach odnośnych rządów proporcjonalnego do liczby ludności danego kraju oraz ilości wcześniej rozpatrywanych spraw;
31. wzywa państwa członkowskie i Komisję, by wspólnie zbadały i przeanalizowały przyczyny niskich wskaźników skuteczności niektórych centrów SOLVIT oraz przyczyny stosunkowo długich terminów rozpatrywania przez nie poszczególnych spraw w celu uzyskania użytecznych informacji jako podstawy do opracowania lepszej strategii rozwiązywania problemów z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw na rynku wewnętrznym;
32. wzywa Komisję, by przedkładała sprawozdania roczne na temat sieci SOLVIT zawierające o wiele bardziej szczegółowe informacje i dane statystyczne, umożliwiające również ocenę skuteczności poszczególnych centrów krajowych, gdyż bez tego trudno jest oceniać tendencje rozwoju w perspektywie długoterminowej oraz proponować konkretne i ukierunkowane środki mające poprawić sytuację w poszczególnych państwach członkowskich;
33. wzywa Komisję do utworzenia wspólnego portalu internetowego dla wszystkich centrów SOLVIT, jak najłatwiejszego do odnalezienia przez użytkownika (www.solvit.eu); uważa zarazem, że należy znacznie lepiej eksponować sieć SOLVIT w internecie, korzystając w tym celu zarówno z portali społecznościowych, jak i z systemów wyszukiwania;
34. uważa, że ze względu na dużą liczbę rozwiązywanych spraw wnoszonych przez osoby prywatne w dziedzinie uznawania kwalifikacji oraz praw socjalnych i prawa pobytu sieć SOLVIT powinna o wiele intensywniej współpracować również ze stowarzyszeniami osób tej samej narodowości i z konsulatami państw członkowskich i do nich kierować swoje kampanie informacyjne;
35. uważa, że ze względu na małą liczbę rozwiązywanych przypadków wnoszonych przez przedsiębiorców sieć SOLVIT powinna o wiele intensywniej współpracować również z europejskimi i krajowymi zrzeszeniami przedsiębiorców i do nich kierować swoje kampanie informacyjne, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw;
36. apeluje do Komisji o zakończenie w trybie priorytetowym przedsięwzięcia dotyczącego usług wsparcia w dziedzinie wspólnego rynku na rzecz uproszczenia tych usług w zakresie informacji, doradztwa i rozwiązywania problemów, a także na rzecz rozszerzenia dostępu do nich i poprawy ich skuteczności;
37. wzywa Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich do ściślejszej współpracy z centrami SOLVIT i do natychmiastowego przesyłania, bez zbędnej biurokracji, wszystkich napływających skarg, które nie wchodzą w zakres jego kompetencji, do przypuszczalnie odpowiedzialnego centrum SOLVIT, jeżeli dotyczą one rynku wewnętrznego i mogłyby wejść w zakres działalności sieci SOLVIT; wzywa Komisję do wszczęcia przyspieszonego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, jeżeli nierozwiązana skarga wchodząca w zakres kompetencji sieci SOLVIT stanowi prima facie naruszenie prawa Wspólnoty;
- *
- *   *
38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 9 marca 2010 r.

Sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2008

P7_TA(2010)0050

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2008 (2009/2173(INI))

(2010/C 349 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (b. art. 87 ust. 3 lit. b) i lit. c) traktatu WE),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące polityki konkurencji za rok 2008 ⁽¹⁾,
- Uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Komisji nr 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym ⁽⁶⁾ (decyzja Komisji w sprawie pomocy państwa dla usług publicznych),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 grudnia 2008 r. zatytułowany Dokapitalizowanie instytucji finansowych w związku z obecnym kryzysem finansowym: ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum oraz mechanizmy zabezpieczające przed nadmiernym zakłóceniem konkurencji ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie tymczasowych ram dotyczących pomocy państwa na wsparcie dostępu do finansowania w obecnym kryzysie finansowo-gospodarczym ⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 lutego 2009 r. zatytułowany „Wytyczne w sprawie priorytetów, którymi Komisja będzie się kierować przy stosowaniu art. 82 traktatu WE w odniesieniu do szkodliwych działań o charakterze praktyki wyłączającej, podejmowanych przez przedsiębiorstwa dominujące” ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ COM(2009)0374.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 336 z 29.12.1999, s. 21.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 203 z 1.8.2002, s. 30.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 312 z 29.11.2005, s. 67.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 10 z 15.1.2009, s. 2.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 16 z 22.1.2009, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 45 z 24.2.2009, s. 7.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2009 r. w sprawie postępowania z aktywami o obniżonej wartości we wspólnotowym sektorze bankowym ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dnia 23 lipca 2009 r. w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 sierpnia 2009 r. zatytułowany „Zastosowanie zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego, globalnego kryzysu finansowego” (2008/C 270/02) ⁽³⁾,
- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji ⁽⁴⁾ (biała księga w sprawie roszczeń o naprawienie szkody) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 26 marca 2009 r. w tej sprawie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając zawiadomienie Komisji w sprawie Kodeksu najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa ⁽⁶⁾, Zawiadomienie Komisji w sprawie uproszczonej procedury rozpatrywania niektórych rodzajów pomocy państwa ⁽⁷⁾ oraz zawiadomienie Komisji w sprawie egzekwowania prawa dotyczącego pomocy państwa przez sądy ⁽⁸⁾ (pakiet uproszczeń),
- uwzględniając wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego ⁽⁹⁾,
- uwzględniając raport o pomocy państwa za rok 2008 i 2009,
- uwzględniając dokument przeglądkowy Komisji z dnia 7 sierpnia 2009 r. dotyczący systemów gwarancji i dokapitalizowania w sektorze finansowym w związku z obecnym kryzysem,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie sprawozdań Komisji dotyczących polityki konkurencji za rok 2006 i 2007 ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie cen żywności w Europie ⁽¹²⁾,
- uwzględniając pisemne oświadczenie Parlamentu z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie zbadania ewentualnych przypadków nadużywania władzy przez duże supermarkety prowadzące działalność w Unii Europejskiej oraz przeciwdziałania im ⁽¹³⁾,
- uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0025/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 26.3.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 195 z 19.8.2009, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. C 270 z 25.10.2008, s. 8.

⁽⁴⁾ COM(2008)0165.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0187.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 136 z 16.6.2009, s. 13.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 136 z 16.6.2009, s. 3.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 85 z 9.4.2009, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0033.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0099.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0191.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 23.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- A. mając na uwadze, że wyjątkowa sytuacja gospodarcza z ostatnich dwóch lat wymaga wyjątkowych środków,
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska podjęła bezprecedensowe działanie, stosując art. 107 ust. 3 lit. b) i c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- C. mając na uwadze, że w czasach kryzysu istotną rolę pełnią dobrze funkcjonujące rynki oraz że zasady konkurencji powinny być stosowane elastycznie, lecz konsekwentnie,
- D. mając na uwadze, że protekcyjizm i zakłócenia konkurencji jedynie pogłębiłyby i przedłużyłyby kryzys,
- E. mając na uwadze, że rosnący deficyt budżetowy i dług publiczny w wielu państwach członkowskich może spowolnić odbudowę gospodarczą i wzrost gospodarczy w najbliższych latach, a nawet dziesięcioleciach,
- F. mając na uwadze, że w odpowiedzi na kryzys finansowy od października 2008 r. rządy państw członkowskich udzielają gwarancji w zakresie finansowania banków; mając na uwadze, że emisja gwarantowanych obligacji odbywa się na znaczną skalę i zapewniła bankom istotne źródła finansowania i ubezpieczenia od ryzyka zagrażającego systemowi finansowemu,
- G. mając na uwadze, że analizy empiryczne sugerują, iż gwarancje rządowe państw członkowskich wywołały szereg skutków i zakłóceń – takich jak ograniczenie różnicowania rentowności obligacji prywatnych – które należy wziąć pod uwagę, rozważając przedłużenie tych gwarancji na 2010 r.,
- H. mając na uwadze, że zdolność przedsiębiorstw transnarodowych do korzystania w szerokim zakresie z rajów podatkowych oraz stref ulg i preferencji finansowych w ramach strategii unikania zobowiązań podatkowych narusza zasadę uczciwej konkurencji,
- I. mając na uwadze, że zarządzanie podatkami stanowi istotny czynnik utrzymania warunków sprzyjających uczciwej konkurencji oraz poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego,

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2008, a zwłaszcza jego rozdział dodatkowy na temat karteli i konsumentów; popiera utworzenie działu łącznikowego ds. konsumentów; stwierdza, że istnienie karteli szkodzi konsumentom; ubolewa nad trudnościami, które mają konsumenci z korzystaniem z zalet konkurencji;
2. podkreśla fakt, że kartele należą do najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji, powodują przerwanie łańcucha wartości, są niekorzystne dla konsumentów i mają bardzo negatywny wpływ na gospodarkę; zachęca Komisję do utrzymania jego zdecydowanego stosowania w celu zapobiegania i przeciwdziałania kartelom; z zadowoleniem przyjmuje instrumenty takie jak pakiet regulacji dotyczący postępowań ugodowych, umożliwiające Komisji rozstrzyganie spraw dotyczących karteli w drodze uproszczonej procedury, zgodnie z którą przedsiębiorstwa, po zapoznaniu się z dowodem, decydują się na przyznanie do udziału w kartelu, a nakładana na nie grzywna jest obniżana; przypomina, że polityka konkurencji oraz szerokie egzekwowanie przepisów prawa konkurencji są kluczowe dla właściwego funkcjonowania i konkurencyjności europejskiego rynku wewnętrznego, dla poprawy skuteczności i dla podwyższenia standardów przedsiębiorczości, a także dla ochrony konsumentów; uważa w szczególności, że walka z kartelami ma centralne znaczenie dla zapewnienia konsumentom możliwości korzystania z systemu konkurencji poprzez niższe ceny oraz większy wybór produktów i usług;
3. domaga się, aby Parlament był w wielu aspektach zaangażowany w opracowywanie polityki konkurencji, w tym we wprowadzenie roli współprawodawczej oraz wymogu regularnego informowania Parlamentu o wszelkich inicjatywach w tej dziedzinie;
4. wzywa Komisję, aby w 2010 r. poinformowała Parlament Europejski, jakie konkretne działania w dziedzinie konkurencji zamierza podjąć w związku z wejściem w życie Traktatu z Lizbony;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

5. wzywa Komisję do szczegółowego i corocznego informowania Parlamentu o działaniach realizowanych w następstwie zaleceń Parlamentu oraz do wyjaśniania wszelkich przypadków odejścia od tych zaleceń;
6. zachęca Komisję do rozpoczęcia stabilnego i ciągłego dialogu z organizacjami konsumenckimi w celu identyfikacji problemów w zakresie konkurencji i priorytetów w zakresie egzekwowania prawa; domaga się pełnego sprawozdania z działalności działu łącznikowego ds. konsumentów w DG ds. Konkurencji;
7. wzywa Komisję do publicznego udostępnienia wszystkich ocen i badań przywoływanych w jej przyszłych rocznych sprawozdaniach dotyczących konkurencji oraz do skorzystania przy sporządzaniu tych ocen i badań z wiedzy niezależnych i wiarygodnych ekspertów;
8. ponawia swój wniosek do Komisji o przeprowadzenie pilnego przeglądu zasobów ludzkich w Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji oraz zadbanie o to, aby podział tych zasobów umożliwił podołanie coraz większemu obciążeniu pracą.
9. podkreśla konieczność obowiązywania jasnych, solidnych i przyjaznych dla MŚP zasad konkurencji opartych na zasadzie „najpierw myśl na małą skalę” zawartej w Europejskiej karcie małych przedsiębiorstw;
10. wzywa Komisję, aby w następnym sprawozdaniu zawarła dodatkowy rozdział poświęcony MŚP i konkurencji; wskazuje na wysokie koszty systemu patentowego dla MŚP, spowodowane w szczególności groźbą procesu ze strony podmiotów, które nie prowadzą działalności; zwraca uwagę na otwarte licencje w zakresie innowacji i wiedzy (model „commons”); wzywa MŚP do korzystania z wyników siódmego programu ramowego na zasadzie wolnego dostępu;
11. wzywa Komisję do wykorzystania art. 12 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawnego art. 153 ust. 2 traktatu WE), który wyraźnie stanowi, że „wymogi ochrony konsumentów są uwzględniane przy określaniu i urzeczywistnianiu innych polityk i działań Unii”, jako podstawy prawnej przyszłych przepisów rynku wewnętrznego;
12. zwraca się do Komisji o wywieranie nacisku w celu wdrożenia pakietu telekomunikacyjnego;
13. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „Wytyczne w sprawie priorytetów, którymi Komisja będzie się kierować przy stosowaniu art. 82 traktatu WE w odniesieniu do szkodliwych działań o charakterze praktyki wyłączającej, podejmowanych przez przedsiębiorstwa dominujące”; uważa, że te wytyczne stanowią krok naprzód, gdyż oznaczają większą przejrzystość i przewidywalność w zakresie ewentualnych interwencji Komisji, lecz nie powinny nigdy ograniczać lub zawęźać zdolności Komisji do działania w tej dziedzinie zgodnie z zasadami ujętymi obecnie w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
14. podkreśla, że w 2008 r. po raz pierwszy w historii polityki konkurencji UE nałożono karne grzywny z powodu niezapewnienia zgodności z poprzednią decyzją Komisji;

Pomoc państwa

15. podkreśla, jak ważne jest, aby Komisja dokładnie monitorowała stosowanie pomocy państwa w celu zagwarantowania, że te uzgodnienia dotyczące wsparcia nie są wykorzystywane do ochrony krajowego przemysłu w sposób szkodliwy dla rynku wewnętrznego i europejskich konsumentów;
16. uważa zatem, że w trakcie oceny zgodności pomocy państwa z Traktatem kluczowe znaczenie ma znalezienie odpowiedniej równowagi między ujemnym wpływem pomocy państwa na konkurencję i finanse publiczne, a jej pozytywnymi skutkami pod względem wspólnych interesów;
17. wzywa Komisję do oceny zewnętrznych aspektów wpływu różnego rodzaju przewidywanych regulacji bankowych, szczególnie na konkurencyjność banków europejskich;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

18. uważa, że polityka pomocy państwa prowadzona w stosunku do instytucji finansowych i procesu odbudowy gospodarczej pomogła w stabilizacji rynku finansowego i w uporaniu się ze skutkami, jakie załamanie na rynku kredytowym miało dla realnej gospodarki;

19. zauważa, że polityka pomocy państwa stanowi integralną część polityki konkurencji oraz że kontrola pomocy państwa odpowiada potrzebie utrzymania równych reguł gry dla wszystkich przedsiębiorstw prowadzących działalność na jednolitym rynku europejskim; w tym kontekście zastanawia się, w jakim stopniu pomoc państwa udzielana rynkowi finansowemu spowodowała zakłócenia konkurencji; domaga się sporządzenia niezależnego raportu dotyczącego potencjalnych szkodliwych skutków w związku z interwencją państwa w sektorze finansowym; zwraca się do Komisji o informowanie o postępach w zakresie restrukturyzacji, dokonanych przez beneficjentów pomocy państwa, oraz o zapewnienie większej jasności, jeżeli chodzi o zwrot pomocy państwa i ewentualne sankcje za niedokonanie zwrotu; apeluje do Komisji o sprecyzowanie wiążących środków restrukturyzacyjnych związanych z potencjalnymi szkodliwymi skutkami powodującymi różnice w warunkach spłaty między poszczególnymi państwami członkowskimi; wzywa do większej precyzji w odniesieniu do kryteriów dezinwestycji oraz do ich średnioterminowego wpływu na dane firmy;

20. wyraża zaniepokojenie dotacjami i zakłóceniami wywołanymi przez gwarancje w zakresie finansowania banków przyznawane przez rządy państw członkowskich; domaga się, aby Komisja dokonała oceny skali dotacji związanych z gwarancjami w zakresie finansowania banków, a w związku z tym przeanalizowała ich zgodność z prawem konkurencji UE oraz środki potrzebne do korekty wszelkich zakłóceń związanych z tymi gwarancjami;

21. wzywa Komisję do dalszego analizowania – w trybie pilnym – przyczyn tego, że pomoc państwa przyznana bankom nie przekłada się na gospodarkę realną, a także do podjęcia działań przeciwko bankom, które w sposób oczywisty nie przenoszą dalej, lub odmawiają przenoszenia dalej, korzyści płynących z pomocy państwa;

22. zauważa, że Komisja rozpoczęła już proces polegający na stopniowej likwidacji pomocy państwa oraz na zleceniu restrukturyzacji i dezinwestycji; przyznaje, że sukces tych procesów zależy od ich elastyczności; wzywa jednak Komisję do udzielenia odpowiednich wskazówek w odniesieniu do tych procesów; uważa, że okres interwencji państwa nie powinien być niepotrzebnie przedłużany oraz że jak najszybciej należy opracować strategię wyjścia;

23. zaznacza potrzebę koordynacji strategii wyjścia, w szczególności w zakresie stopniowej likwidacji wsparcia dla sektora bankowego; podkreśla, że taka koordynacja ma istotne znaczenie dla unikania wszelkich zakłóceń konkurencji wynikających z sytuacji, w której banki mogłyby być dotowane w pewnym stopniu w tych krajach, gdzie programy wspierania banków są utrzymywane, w przeciwieństwie do krajów, gdzie takie programy są stopniowo likwidowane;

24. uważa, że system reguł konkurencji jak dotąd przetrwał burzę, jednak kryzys spowodował nagłą potrzebę ram UE dotyczących transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze finansowym, w tym rozwiązania dla podmiotów, które są „zbyt duże, by upaść”, szybkiego i pełnego wdrożenia zaleceń zawartych w sprawozdaniu Larosièrea z uwzględnieniem jednego europejskiego organu regulacyjnego oraz funduszu dofinansowującego lub podobnego systemu;

25. zwraca się do Komisji o informowanie o krajowych środkach pomocy państwa, różnicach między systemami krajowymi, ich ewentualnych szkodliwych skutkach dla konkurencji i wynikających z nich różnicach gospodarczych; wzywa Komisję do przygotowania wniosków dotyczących bardziej spójnego, jednolitego podejścia europejskiego;

26. wzywa Komisję, aby poczyniła postępy w badaniu zakresu nielegalnego łączenia pomocy państwa z instrumentami wspólnotowymi takimi jak fundusze strukturalne i fundusz dostosowania do globalizacji, w celu zapewnienia spójności swoich działań;

27. zwraca się do Komisji o wyjaśnienie, jakie kryteria będą stosowane przy podejmowaniu decyzji o ewentualnym rozszerzeniu tymczasowych wspólnotowych ram prawnych w zakresie pomocy państwa;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

28. nalega, aby pomoc państwa była spójna z celami strategii z Lizbony i Göteborga oraz z pakietem klimatyczno-energetycznym; apeluje do państw członkowskich o zniesienie szkodliwych dotacji, które m.in. wspierają zużycie lub produkcję paliw kopalnych, co powoduje wzrost emisji gazów cieplarnianych; w szerszej perspektywie, podkreśla potrzebę przeprowadzenia strategicznych ocen oddziaływania na środowisko (SEA) w odniesieniu do działań politycznych oraz ocen oddziaływania na środowisko (EIA) w odniesieniu do projektów przewidzianych w ramach pakietu służącego odbudowie gospodarki;
29. z zadowoleniem przyjmuje nowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska w ramach pakietu klimatyczno-energetycznego wprowadzającego standaryzowaną ocenę pomniejszych kwestii oraz szczegółową ocenę kwestii istotnych;
30. wzywa Komisję do opublikowania w 2010 r. kompleksowego sprawozdania na temat skuteczności pomocy państwa przyznanej na „ekologiczny program żywienia gospodarczego” (spowodowanie znacznego przesunięcia w stronę trwałości, szczególnie w sektorze motoryzacyjnym) oraz pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska;
31. domaga się podobnej sprawozdawczości na temat pomocy państwa przyznanej w celu wsparcia małych i średnich przedsiębiorstw, szkoleń, działalności badawczo-rozwojowej oraz innowacji;
32. proponuje, żeby przy wycofywaniu tymczasowych wspólnotowych ram prawnych w zakresie pomocy państwa ułatwiających dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego brano pod uwagę sytuację gospodarczą (okres wychodzenia z kryzysu oraz wielkość spadku PKB) danego państwa członkowskiego;
33. wzywa Komisję, żeby w sektorze telekomunikacyjnym podtrzymywała wysiłki na rzecz osiągnięcia większej przejrzystości w opłatach za korzystanie z usług operatorów telefonii stacjonarnej, a zwłaszcza komórkowej;
34. podkreśla potrzebę skutecznego przeanalizowania wyzwań, jakie stwarzają raje podatkowe oraz strefy ulg i preferencji finansowych;
35. ponawia wezwanie do wprowadzenia wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania przedsiębiorstw;
36. wzywa Komisję do przekazania Parlamentowi informacji na temat przeglądu decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa dla usług publicznych, co miało nastąpić 19 grudnia 2008 r., a obecnie powinno się w tej sprawie uwzględnić wejście w życie traktatu lizbońskiego;
37. z niepokojem zauważa, że odzyskanie udzielonej nielegalnie pomocy państwa jest procesem długotrwałym i uciążliwym i że za niemal wszystkie toczące się sprawy w tym zakresie odpowiada niewielka liczba państw członkowskich; zachęca Komisję do dalszego zaostrzenia procedur i wywierania ciągłej presji na państwa członkowskie, szczególnie te, które notorycznie dopuszczają się naruszeń;
38. wzywa Komisję, żeby przeprowadziła gruntowne dochodzenie w sprawie upowszechnionego w niektórych przedsiębiorstwach europejskich na szeroką skalę zatrudniania wysoko wykwalifikowanych pracowników na umowy tymczasowe i staże jako strategii gospodarczej stanowiącej nadużycie, które jest sprzeczne z zasadą godnej pracy i powoduje zakłócenia konkurencji;
39. podkreśla, że ułatwianie finansowania kapitału podwyższonego ryzyka dla MŚP ma zasadnicze znaczenie dla wspierania uczciwej konkurencji;
40. wzywa Komisję do dokonania oceny i złożenia z niej sprawozdania co do stopnia w jakim, jeśli w ogóle, różne krajowe systemy pomocy dla przemysłu motoryzacyjnego przyczyniły się do realizacji innych celów wspólnotowych, takich jak równowaga i przyjazne dla środowiska technologie; wzywa Komisję do oceny konkurencyjności w tej branży, zwłaszcza stosunków między producentami oryginalnego sprzętu a bezpośrednimi dostawcami i poddostawcami;
41. z zadowoleniem przyjmuje publikację pakietu uproszczeń;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

Ochrona konkurencji

42. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Komisję Europejską białej księgi w sprawie roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej; uważa jej przyjęcie za triumf polityki ochrony konsumenta w Unii Europejskiej;

43. przypomina, że kartele szkodzą gospodarce i stanowią jedne z najpoważniejszych przypadków naruszania prawa ochrony konkurencji; uważa, że takie naruszenia prawa o ochronie konkurencji są sprzeczne z interesami obywateli Unii, ponieważ w ich wyniku spowodowana przez konkurencję korzyść w postaci niższych cen nie może być przeniesiona na konsumentów; w związku z tym ponownie podkreśla, że jakkolwiek przyszły wniosek w sprawie dochodzenia roszczeń zbiorowych musi być zgodny ze stanowiskiem Parlamentu wyrażonym w rezolucji z 26 marca 2009 r. w sprawie roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej, oraz nalega, żeby Parlament uczestniczył w przyjęciu takiego aktu w procedurze współdecyzji;

44. wzywa Komisję, żeby w swoich inicjatywach poprawiła koordynację między podejściem z punktu widzenia prawa o ochronie konkurencji i podejściem z punktu widzenia prawa konsumenckiego;

45. z zadowoleniem przyjmuje bardzo twarde stanowisko Komisji w ostatnich latach w sprawie zachowania godzącego w konkurencję, które poważnie szkodzi konsumentom i gospodarce; podkreśla, że potrzebne jest szerokie poparcie dla polityki konkurencji oraz legitymację demokratyczną, którą zapewni zaangażowanie Parlamentu Europejskiego; obawia się, że wykorzystanie coraz wyższych kar jako jedyne instrumentu może być zbyt nieskuteczne, również biorąc pod uwagę możliwą utratę miejsc pracy wynikającą z niewypłacalności, i postuluje stworzenie szerszego wachlarza bardziej wyrafinowanych instrumentów, obejmującego takie zagadnienia jak odpowiedzialność indywidualna, przejrzystość i mechanizmów ustanowionych w celu zagwarantowania skutecznego działania programów łagodzenia kar (w szczególności w celu rozwiązania problemu kolizji z czynnościami wyjaśniającymi w USA), programy dotyczące przestrzegania przez przedsiębiorstwa obowiązków wynikających z przepisów prawnych oraz rozwój standardów europejskich; opowiada się za metodą „kija i marchewki”, czyli stosowaniem kar jako środków odstrasżających, w szczególności dla tych, którzy notorycznie dopuszczają się naruszeń, zachęcając jednocześnie do zachowania zgodności z przepisami;

46. jest zdania, że jeżeli to samo przedsiębiorstwo wielokrotnie dokonuje naruszeń prawa o ochronie konkurencji, konieczne są silniejsze środki odstrasżające w celu zastosowania przepisów o ochronie konkurencji w przypadku karteli czy też w celu zwalczania przypadków nadużywania pozycji dominującej;

47. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia zasady odpowiedzialności indywidualnej;

48. wzywa Komisję do rozważenia roli programów zgodności jako instrumentu walki z zachowaniem godzącym w konkurencję;

49. wzywa Komisję do określenia konkretnych kryteriów, na podstawie których powinno się oceniać, czy przedsiębiorstwa działały celowo czy w wyniku zaniedbania;

50. wzywa Komisję do określenia konkretnych kryteriów, na podstawie których spółki macierzyste powinny ponosić solidarną i oddzielną odpowiedzialność za zachowania antykonkurencyjne po stronie ich spółek zależnych;

51. wskazuje, że nieproporcjonalne kary są bardziej odczuwalne przez małe i średnie przedsiębiorstwa niż przez duże firmy;

52. uważa, że kary powinny być współmierne do naruszenia; proponuje również – w odpowiednich okolicznościach – aby przy obliczaniu kar uwzględniać odpowiednie kwoty zapłacone z tytułu odszkodowania; zwraca się do Komisji o dokonanie przeglądu podstawy obliczania kar oraz – odpowiednio – do włączenia nowych zasad nakładania kar do rozporządzenia (WE) nr 1/2003;

53. wzywa Komisję, żeby dla programów łagodzenia kar wprowadziła system „pojedynczej instytucji” (one-stop shop);

Wtorek, 9 marca 2010 r.

54. pragnie być należycie informowanym i konsultowanym na temat wszelkich zmian rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym w terminie pozwalającym Parlamentowi na przeprowadzenie odpowiedniej kontroli i wniesienie pożytecznego wkładu, przy uwzględnieniu potrzeby przedstawienia sektorowi przewidywalnej perspektywy, która pozwoli mu na podjęcie odpowiednich działań;

55. podkreśla potrzebę skutecznej współpracy z Parlamentem, a także z organizacjami konsumenckimi i stowarzyszeniami drobnych przedsiębiorców, w odniesieniu do wszelkich modyfikacji rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych mającego zastosowanie do porozumień wertykalnych; podkreśla, że ramy regulacyjne wspierające spójne działania różnych podmiotów rynkowych stanowią najlepszy sposób na uniknięcie potencjalnej szkody dla konsumenta spowodowanej brakiem wyboru;

56. ponawia wniosek o przeprowadzenie odpowiedniej kontroli projektu rozporządzenia Komisji w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym oraz projektu dodatkowych wytycznych, obejmującej przesłuchanie organizacji użytkowników końcowych w Parlamencie; wzywa Komisję do zadbania o to, by dalekowzroczne zasady obowiązywały od 1 czerwca 2010 r.;

57. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie bardziej restrykcyjnych ram regulacyjnych w zakresie usług posprzedażnych, mający na celu ograniczenie wysokich wydatków konsumentów na naprawy i utrzymanie, spowodowanych szkodliwymi praktykami, np. wykluczeniem niezależnych usługodawców;

58. oczekuje, że w przyszłym systemie prawa o ochronie konkurencji w sektorze motoryzacyjnym zostaną należycie uwzględnione interesy małych i średnich podmiotów handlujących pojazdami silnikowymi; w przeciwnym razie uważa, że rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym powinno zostać utrzymane w obecnym kształcie;

59. zwraca się, żeby skonsultowano się z nim w sprawie wszelkich proponowanych zmian rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych mających zastosowanie do porozumień wertykalnych w terminie pozwalającym Parlamentowi na przeprowadzenie odpowiedniej kontroli i wniesienie pożytecznego wkładu;

Kontrola łączenia przedsiębiorstw

60. z zadowoleniem przyjmuje cel dalszej poprawy mechanizmów ukierunkowanej pomocy i większej spójności w ocenie porównywalnych operacji łączenia przedsiębiorstw oraz zachęca Komisję do dalszego przeglądu skutków zasady dwóch trzecich;

61. z zadowoleniem przyjmuje przegląd zawiadomienia Komisji w sprawie środków zaradczych dopuszczalnych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 802/2004, w którym skodyfikowano niedawne wyroki Trybunału Sprawiedliwości, uwzględniono wnioski z badania dotyczącego środków zaradczych oraz kwestie poruszone w trakcie konsultacji społecznych;

62. zwraca się do Komisji o przygotowania sprawozdania dotyczącego stosowania przez każdy kraj art. 21 ust. 4 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, który umożliwia przedkładanie względów polityki publicznej nad względy związane z konkurencją;

63. podkreśla, że obecny kryzys gospodarczy nie uzasadnia rozluźnienia strategii politycznych UE dotyczących kontroli łączenia przedsiębiorstw;

Badania sektorowe

64. zwraca się do Komisji o określenie, na podstawie jakich kryteriów można rozpocząć badanie sektorowe; jest zdania, że Komisja powinna działać nie tylko w oparciu o skargi ze strony sektora lub konsumentów, ale również na zalecenie Parlamentu;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

65. wzywa Komisję, żeby zbadała podział marży zysków w ramach łańcucha produkcji i dostaw, zgodnie z rezolucją Parlamentu z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie cen żywności w Europie; zwraca się do Komisji, by zaproponowała odpowiednie środki, w tym rozporządzenie, w celu ochrony konsumentów, pracowników i producentów przed wszelkimi przypadkami nadużywania dominującej pozycji lub przed negatywnymi skutkami określonymi w trakcie tego badania;

66. ponownie podkreśla w tym kontekście swoje wcześniejsze apele o badania sektorowe w obszarze reklam online oraz stosunków między producentami rolnymi (w szczególności nabiału), handlowcami pośredniczącymi, dystrybutorami i konsumentami końcowymi; wzywa do przeprowadzenia badania w sprawie koncentracji mediów, obejmującego wszystkie kanały dystrybucji treści, takie jak druk, telewizja, radio oraz internet; zwraca się do Komisji o przedstawienie analizy konkurencji w sektorze telekomunikacyjnym, samochodowym i usług finansowych;

67. podkreśla potrzebę całościowych badań sektorowych i dalszych środków w ścisłej współpracy z władzami Europejskiej Sieci Konkurencji (ESK) w odniesieniu do przemysłu spożywczego, a w szczególności w odniesieniu do łańcucha dystrybucji produktów mlecznych;

68. zwraca się do Komisji Europejskiej o dalsze monitorowanie cen produktów żywnościowych w Unii Europejskiej i warunków konkurencji w przemyśle spożywczym;

69. podkreśla potrzebę wzmocnienia konkurencji w sektorze farmaceutycznym poprzez podjęcie stosownych środków zwalczających praktyki firm farmaceutycznych, które mogą skutkować opóźnieniem lub blokowaniem wejścia na rynek produktów generycznych, zgodnie z wynikami analizy sektorowej przeprowadzonej przez DG ds. Konkurencji;

70. z zadowoleniem przyjmuje zainteresowanie Komisji sektorem energetycznym; zwraca się do Komisji o zbadanie do jakiego stopnia brak inwestycji w infrastrukturę, zwłaszcza we wzajemne połączenia sieci przesyłowych gazu i elektryczności, szkodzi konkurencji; zauważa, że bezpieczeństwo dostaw i skuteczna konkurencja na rynku energetycznym nie może zostać osiągnięta bez wzajemnie połączonej i dobrze funkcjonującej infrastruktury energetycznej;

71. ubolewa nad niewystarczającą konkurencją w telekomunikacji; domaga się dalszych badań tego sektora; podkreśla, że Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) powinien sprzyjać konkurencji, zwłaszcza poprzez stosowne analizy rynku; nalega w związku z tym, aby jego sekretariat otrzymał w tym celu wystarczające środki;

72. ubolewa, że w swoim sprawozdaniu Komisja jedynie pobieżnie porusza współpracę międzyinstytucjonalną z Parlamentem i nie odpowiada na żądania Parlamentu wyrażone w rezolucji z 10 marca 2009 r.:

- rozważenie rewizji stosowania nieuczciwych praktyk w sektorze usług, które mogą uniemożliwiać małym przedsiębiorstwom udział w zamówieniach publicznych;
- zapewnienie należytego nadzoru nad zachowaniami konkurencyjnymi na unijnych rynkach paliwowych;
- przyjęcie środków sprzyjających raczej konkurencji cenowej niż regulowanie cen detalicznych w sektorze telekomunikacyjnym;

73. ponawia swój apel o badanie w sprawie stosowania zasad dotyczących zamówień publicznych oraz o analizę, czy różnice krajowe prowadzą do zakłócenia konkurencji;

*

* *

74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

Tabela wyników rynku wewnętrznego

P7_TA(2010)0051

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego (2009/2141(INI))

(2010/C 349 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽¹⁾,
  - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie transpozycji dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego do prawa krajowego ⁽²⁾,
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego (SEC(2009)1007,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie przeglądu jednolitego rynku: przewyższanie barier i niewydolnych rozwiązań poprzez lepsze wprowadzanie przepisów prawa w życie i ich stosowanie ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie roli sędziego krajowego w europejskim systemie wymiaru sprawiedliwości ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając konkluzje Rady (Konkurencyjność – Rynek Wewnętrzny, Przemysł, Badania) z dnia 24 września 2009 r. pt. „Jak poprawić funkcjonowanie rynku wewnętrznego” ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0084/2009),
- A. mając na uwadze, że skutecznie funkcjonujący rynek wewnętrzny jest niezbędny dla stworzenia stabilnego i innowacyjnego środowiska gospodarczego, w którym konsumenci mogą nabywać towary i usługi wysokiej jakości a przedsiębiorstwa tworzyć nowe miejsca pracy,
- B. mając na uwadze, że mimo iż w kwestii rynku wewnętrznego zrobiono już wiele, nadal pozostaje wiele pracy do wykonania, aby rynek wewnętrzny osiągnął pełny potencjał,
- C. mając na uwadze, że rynek wewnętrzny nie może działać właściwie bez poprawnej transpozycji oraz poprawnego stosowania i egzekwowania przepisów prawa Wspólnoty, które mają wpływ na jego funkcjonowanie,
- D. mając na uwadze, że państwa członkowskie muszą dokonać transpozycji prawodawstwa dotyczącego rynku wewnętrznego na czas,

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 98 z 16.4.2005, s. 47.

⁽³⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 80.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0421.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0352.

⁽⁶⁾ Dokument Rady 13024/09.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- E. mając na uwadze, że Parlament Europejski i parlamenty krajowe mogą aktywnie przyczynić się do lepszej transpozycji prawodawstwa dotyczącego rynku wewnętrznego poprzez dalszą ścisłą współpracę w procesie negocjacji i transpozycji,
- F. mając na uwadze, że przedstawiciele instytucji UE i państw członkowskich powinni spotykać się regularnie w celu dokonywania oceny procesu wdrażania prawodawstwa dotyczącego rynku wewnętrznego,
- G. mając na uwadze, że opublikowanie tabeli wyników rynku wewnętrznego pomaga ograniczyć braki w zakresie transpozycji prawa, ale że konieczne jest przyjęcie bardziej jakościowego podejścia mającego na celu, wyjście poza dane liczbowe i wskazanie przyczyn tych braków,
- H. mając na uwadze, że chociaż tabela wyników rynku wewnętrznego i tabela wyników rynków konsumenckich stosują różne metody, mają różne kompetencje i różne zestawy wskaźników, to jednak mają one wspólny ogólny cel, jakim jest poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego,
- I. mając na uwadze, że obecny średni deficyt w wysokości 1 % jest zgodny z jednoprocentowym celem ustalonym przez przywódców państw i rządów w 2007 r., jednak dziewięć państw członkowskich nie osiągnęło jeszcze tego celu,
- J. mając na uwadze, że współczynnik fragmentacji wynosi 6 %, co oznacza, że transpozycji 100 dyrektyw nie dokonano co najmniej w jednym państwie członkowskim,
- K. mając na uwadze, że w przypadku 22 dyrektyw przekroczono termin transpozycji o ponad dwa lata, co jest jawnym naruszeniem zasady „zerowej tolerancji” ustanowionej przez przywódców państw i rządów w 2002 r.,
- L. mając na uwadze, że szczególnie istotne jest obserwowanie transpozycji niektórych dyrektyw, mających zasadnicze znaczenie dla rozwoju rynku wewnętrznego,
- M. mając na uwadze, że łatwiej dostępne dla opinii publicznej informacje na temat dyrektyw, które nie zostały przeniesione przez poszczególne państwa członkowskie do prawa krajowego, mogłyby posłużyć jako sposób zwiększania świadomości opinii publicznej oraz wzajemnego wywierania nacisku, np. przez posłów do Parlamentu Europejskiego na posłów parlamentów krajowych,
- N. mając na uwadze, że uporczywie powtarzające się przypadki braku transpozycji lub nieprawidłowej transpozycji niekoniecznie świadczą o złej woli państw członkowskich, ale mogą wynikać z niejasności lub niespójności danego prawodawstwa UE, w związku z czym tabela wyników nie powinna być tylko narzędziem nacisku na państwa członkowskie, ale również narzędziem dialogu, umożliwiającym lepsze zrozumienie trudności napotkanych przez państwa członkowskie w procesie transpozycji,
- O. mając na uwadze, że potrzeba więcej informacji na temat jakości transpozycji,
- P. mając na uwadze ogólne przejście od prawodawstwa do jego wdrażania w przypadku rynku wewnętrznego oraz fakt, że tabela wyników rynku wewnętrznego powinna regularnie dostarczać bardziej szczegółowych informacji na temat stosowania i egzekwowania przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, np. za pomocą obiektywnych wskaźników funkcjonowania rynku wewnętrznego, a przez to ułatwiać obserwację wyników i tendencji,
- Q. mając na uwadze, że posłowie do Parlamentu Europejskiego powinni informować wyborców o wdrażaniu przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, które ich dotyczą, a także o sposobach egzekwowania ich praw,

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- R. mając na uwadze, że prace Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, w postaci sprawozdań z własnej inicjatywy, badań, warsztatów i posiedzeń z udziałem ekspertów, przynoszą użyteczne spostrzeżenia dotyczące wdrażania, transpozycji i egzekwowania najważniejszych przepisów w zakresie rynku wewnętrznego i będą kontynuowane w przyszłości,
- S. mając na uwadze, że szkolenia oraz wymiana transgraniczna, m. in. za pośrednictwem elektronicznych sieci utworzonych przez Komisję, mają zasadnicze znaczenie dla lepszego stosowania przepisów prawa Wspólnoty w zakresie rynku wewnętrznego,
- T. mając na uwadze, że obywatele i przedsiębiorstwa potrzebują skutecznego egzekwowania przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, by móc w pełni korzystać z jego potencjału,

Wstęp

1. z zadowoleniem przyjmuje wspomniane powyżej zalecenie Komisji w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku; podkreśla, że państwa członkowskie nie powinny wybierać środków, które im najbardziej odpowiadają, lecz wdrażać wszystkie środki;
2. wzywa państwa członkowskie, by ściśle współpracowały z Komisją oraz między sobą i wykonywały przypadającą na nie część obowiązków i odpowiedzialności za pełne wykorzystanie potencjału rynku wewnętrznego; apeluje do Komisji, aby wykorzystwała wszystkie swoje uprawnienia do zagwarantowania skutecznego stosowania przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, w tym skutecznego monitorowania rynku, harmonizacji, dalszego uproszczenia przepisów prawnych oraz innych narzędzi na rzecz zmniejszenia obciążeń administracyjnych spoczywających na obywatelach i przedsiębiorstwach;
3. jest zdania, że należy działać proaktywnie, by zmniejszyć ryzyko wystąpienia braków w zakresie transpozycji, oraz że Komisja powinna bardziej wspomagać państwa członkowskie przez cały okres transpozycji; uważa, że powinno to się odbywać w szczególności poprzez dialog i zwiększoną wymianę informacji, mające na celu uprzedzanie ewentualnych problemów oraz próby ich rozwiązywania przed upływem terminu transpozycji;
4. w szczególności popiera pomysł znacznego zaangażowania parlamentów krajowych oraz ściślejszej współpracy z innymi zainteresowanymi stronami, np. partnerami społecznymi, w negocjacje i proces transpozycji;
5. podkreśla znaczenie otwartego dialogu i ściślejszej współpracy między parlamentami krajowymi a Parlamentem Europejskim w celu prowadzenia dalszych rozmów i szczegółowego rozważania problemów napotkanych przez państwa członkowskie w procesie transpozycji, ponieważ prawidłowa transpozycja i wdrażanie dyrektyw na szczeblu krajowym to podstawowy warunek skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego, konkurencji oraz stabilności gospodarczej i społecznej w UE;
6. apeluje do Komisji o organizowanie dorocznego forum rynku wewnętrznego, w którym uczestniczyliby wspólnie przedstawiciele instytucji UE, państw członkowskich i innych zainteresowanych stron, a którego celem byłoby podjęcie bardziej jednoznacznego zobowiązania do transpozycji, stosowania i egzekwowania prawodawstwa dotyczącego rynku wewnętrznego;
7. podkreśla, że w ramach takiego forum rynku wewnętrznego powinny odbywać się spotkania na szczeblu grup roboczych oraz na szczeblu ministerialnym, tak aby stanowiło ono ważną platformę wymiany najlepszych praktyk między krajowymi organami administracji;
8. wzywa Komisję do regularnego umieszczania w tabeli wyników rynku wewnętrznego bardziej szczegółowych informacji o stosowaniu i egzekwowaniu prawodawstwa z zakresu rynku wewnętrznego, w tym obiektywnych wskaźników dotyczących funkcjonowania rynku wewnętrznego;
9. wzywa do jednoczesnego publikowania raz w roku tabeli wyników rynku wewnętrznego, sprawozdania Solvit, opracowań Biura Porad dla Obywateli (Citizens Signpost Service) i tabeli wyników rynków konsumenckich (bez zmiany częstotliwości publikacji) w celu zapewnienia pełnego oglądu sytuacji w zakresie rozwoju rynku wewnętrznego i lepszej koordynacji pracy wykonanej w tych obszarach, przy jednoczesnym zachowaniu szczególnego charakteru tych instrumentów;

Wtorek, 9 marca 2010 r.

10. wzywa Komisję do poszukiwania nowych sposobów usuwania pozostałych przeszkód stojących na drodze do ukończenia tworzenia rynku wewnętrznego, w tym do stworzenia „testu rynku wewnętrznego”, któremu poddawane będą wszystkie proponowane nowe akty prawne UE w celu zapewnienia, że te proponowane nowe środki nie osłabiają rynku wewnętrznego;

11. uważa, że tabela wyników rynku wewnętrznego w znacznej mierze pokrywa się z prowadzonym przez Komisję corocznym przeglądem stosowania prawa wspólnotowego; dlatego też zachęca Komisję, by wykorzystywała ten przegląd do celów bardziej strategicznych, skupiając się na pionowych dziedzinach polityki, które mogą zapewnić lepszą analizę jakościową tabeli wyników rynku wewnętrznego;

12. wzywa Komisję, aby wraz z publikacją tabeli wyników rynku wewnętrznego przedstawiała bardziej przystępny dla czytelnika komunikat prasowy w celu zwiększania wiedzy obywateli o wynikach zawartych w tabeli oraz wywarcia większego nacisku na państwa członkowskie, by dokonywały transpozycji dyrektyw prawidłowo i na czas;

Transpozycja

13. z zadowoleniem odnosi się do faktu, że trzeci raz z rzędu osiągnięto deficyt w zakresie transpozycji w wysokości 1 %; apeluje do dziewięciu państw członkowskich, którym nie udało się osiągnąć tego celu, o podjęcie działań na rzecz poprawy wyniku;

14. uważa, że istnieje wyraźny związek między punktualną i prawidłową transpozycją dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego a jakością prawodawstwa wyjściowego; dlatego też odnotowuje znaczenie proaktywnej postawy, w tym zobowiązania do przestrzegania zasad lepszego stanowienia prawa oraz konsultowania się we wszystkich przypadkach z państwami członkowskimi w sprawie metod transpozycji i egzekwowania, a także potrzebę dokonywania dogłębnych ocen wpływu i analizy odnośnego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości przed wystąpieniem z propozycją nowych aktów prawnych;

15. przypomina, że liczba dyrektyw, które nie zostały przeniesione do prawa krajowego przez co najmniej jedno państwo członkowskie, jest nadal zbyt duża i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do współpracy na rzecz niezwłocznego zmniejszenia tej liczby, zwłaszcza w odniesieniu do dyrektyw, których transpozycja opóźnia się o co najmniej dwa lata;

16. apeluje do Komisji o zamieszczanie na swojej stronie internetowej bardziej szczegółowych informacji na temat dyrektyw, które nie zostały wdrożone w poszczególnych państwach członkowskich;

17. wzywa państwa członkowskie do przekazywania Komisji tabel korelacji zawierających szczegółowe informacje o środkach krajowych podjętych w celu transpozycji dyrektyw, aby Komisja dysponowała bardziej szczegółowymi informacjami dotyczącymi jakości transpozycji; wzywa Komisję do wskazania najlepszych praktyk w zakresie punktualnej i prawidłowej transpozycji oraz do przekazania ich państwom członkowskim;

Stosowanie

18. uważa, że państwa członkowskie powinny zacieśniać skuteczną współpracę między władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi zaangażowanymi w stosowanie przepisów dotyczących rynku wewnętrznego poprzez gwarantowanie i wzmocnianie koordynacji rynku wewnętrznego na szczeblu administracji krajowej;

19. wzywa państwa członkowskie do organizowania regularnych szkoleń dla urzędników służby cywilnej i pracowników organów sądowych szczebla krajowego i lokalnego, dotyczących przepisów rynku wewnętrznego, w ramach istniejących programów i sieci Wspólnoty;

20. podziela opinię Komisji, że państwa członkowskie muszą podjąć niezbędne środki, np. alokację zasobów, w celu zagwarantowania funkcjonowania transgranicznych sieci elektronicznych systemów informacyjnych utworzonych przez Komisję (np. systemu informacji na temat rynku wewnętrznego (IMI), systemu szybkiego informowania o nieżywnościowych produktach konsumenckich (RAPEX), systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach żywnościowych i środkach żywienia zwierząt (RASFF) lub sieci współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów (CPC));

Wtorek, 9 marca 2010 r.

21. wzywa Komisję, by postrzegła tworzenie prawodawstwa dotyczącego rynku wewnętrznego jak stały proces, w którym oceny ex post powinny stanowić ważny element wykorzystywany do stwierdzenia, czy prawodawstwo odpowiada pierwotnym ocenom wpływu lub też wykracza poza nie, a jeśli tak nie jest, to do wskazania, jak je zmienić lub przekształcić, by zapewnić realizację pierwotnych celów;

Egzekwowanie

22. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zwiększyć działania w zakresie informowania obywateli i przedsiębiorstw o ich prawach na rynku wewnętrznym, umożliwiając im egzekwowanie tych praw w praktyce; apeluje do Komisji o zakończenie w trybie priorytetowym przedsięwzięcia dotyczącego usług pomocniczych rynku wewnętrznego na rzecz uproszczenia tych usług w zakresie informacji, doradztwa i rozwiązywania problemów, a także na rzecz zwiększenia dostępu do nich;

23. wyraża opinię, że informacje na temat rynku wewnętrznego, które Komisja umieszcza w internecie, są pełne, ale zbyt rozproszone; wzywa Komisję, by przy udziale sieci Enterprise Europe Network stworzyła i rozwinęła portal „Your Europe – Business” („Twoja Europa - Przedsiębiorczość”) jako elektroniczny punkt kompleksowej informacji dla przedsiębiorstw poświęcony rynkowi wewnętrznemu, w celu uniknięcia zbędnych i kosztownych struktur równoległych i w celu wykorzystania potencjalnych synergii, zwłaszcza jeśli chodzi o informacje, które należy przedstawiać zgodnie z dyrektywą w sprawie usług⁽¹⁾;

24. podkreśla kluczową rolę sieci Enterprise Europe Network w umożliwianiu małym i średnim przedsiębiorstwom korzystanie z możliwości, jakie oferuje rynek wewnętrzny; zaznacza, że obowiązki biurokratyczne blokują cenne zasoby, a tym samym uniemożliwiają wykonywanie podstawowego zadania sieci Enterprise Europe Network, jakim jest dostarczanie wsparcia dostosowanego do potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw; wzywa Komisję, by w większej mierze wykorzystywała sieć Enterprise Europe Network do rozpowszechniania ukierunkowanych informacji i by ograniczyła obowiązki biurokratyczne partnerów sieci Enterprise Europe Network;

25. uważa, że państwa członkowskie powinny przy wsparciu ze strony Komisji poprawić wydajność mechanizmów służących rozwiązywaniu problemów, w szczególności sieci SOLVIT, w celu zapewnienia bardziej skutecznych sposobów egzekwowania praw; podkreśla, że doświadczenia zdobyte w sieci Solvit należy wykorzystywać w kształtowaniu polityki krajowej i polityki UE, wprowadzając tam, gdzie to konieczne, zmiany strukturalne lub zmiany w przepisach; wzywa państwa członkowskie do dalszego wzmocnienia sieci ośrodków SOLVIT, przyznając im dodatkowe zasoby finansowe i ludzkie;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia niezbędnych środków w celu wyeksponowania ośrodków SOLVIT i świadczonych przez nie darmowych usług rozwiązywania problemów w świadomości europejskich przedsiębiorstw i obywateli;

*

* *

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

(¹) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

Środa, 10 marca 2010 r.

UE 2020 - działania w następstwie nieformalnego posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 11 lutego 2010 r.

P7_TA(2010)0053

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020

(2010/C 349 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając nieformalne posiedzenie Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2010 r.,
  - uwzględniając konsultacje publiczne w sprawie strategii UE 2020, rozpoczęte przez Komisję, oraz ich wyniki (SEC(2010)0116),
  - uwzględniając dokonaną przez Komisję ocenę strategii lizbońskiej (SEC(2010)0114),
  - uwzględniając dokument Rady Europejskiej zatytułowany „Siedem etapów realizacji europejskiej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia”,
  - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że strategia UE 2020 powinna służyć wzrostowi gospodarczemu i tworzeniu miejsc pracy, jako że spadek PKB o 4 %, zmniejszająca się produkcja przemysłowa oraz bezrobocie obejmujące w sumie 23 miliony kobiet i mężczyzn stanowi katastrofę w wymiarze ludzkim i gospodarczym,
- B. mając na uwadze, że wyniki strategii lizbońskiej były poniżej oczekiwań z powodu słabej struktury zarządzania, braku rozliczalności, wysoce złożonego celu i zbyt wielu dążeń, nadmiernie ambitnych założeń oraz braku jasności, poczucia kierunku i przejrzystości, a także mając na uwadze, że w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem wniosek Komisji w sprawie strategii UE 2020 wraz z towarzyszącymi mu celami i ramami,

Uwagi ogólne

1. uważa, że strategia UE 2020 musi stanowić skuteczną reakcję na kryzys gospodarczy i finansowy, dostarczając nowych ambicji i większej europejskiej spójności unijnemu procesowi naprawy gospodarczej poprzez mobilizację i koordynację krajowych i europejskich instrumentów;
2. jako że zbyt wiele europejskich celów pozostało niezrealizowanych w ramach poprzedniej strategii lizbońskiej, przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady Europejskiej w sprawie określenia mniejszej liczby celów, a jednocześnie nadania im bardziej precyzyjnego, realistycznego i wymiernego charakteru;

Spoleczna gospodarka rynkowa

3. uważa, że trwałe, pełne i wysokiej jakości zatrudnienie tak mężczyzn jak kobiet jest istotnym celem UE, który może być osiągnięty tylko wówczas, gdy instytucje UE i państwa członkowskie wdrożą niezbędne reformy;
4. zauważa, że bezrobocie jest kluczową kwestią w trwających dyskusjach w kontekście kryzysu; uważa, że aby w pełni rozwiązać kwestię wysokiego i rosnącego bezrobocia, UE musi wprowadzić w życie ambitną agendę społeczną, obejmującą wysiłki na rzecz promowania dłuższego i zdrowszego życia, zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego, wspierania pracowników w łączeniu pracy z obowiązkami rodzinnymi, ograniczenia wczesnego kończenia edukacji, wspierania uczenia się przez całe życie, zwalczania dyskryminacji i uwzględniania aspektu płci, równouprawnienia oraz praw pracowników i dobrych warunków pracy; wzywa państwa członkowskie do zajęcia się kwestią bezrobocia poprzez tworzenie możliwości szkoleń i staży dla młodych ludzi oraz jednoczesną ich ochronę przed nieuczciwymi praktykami w zakresie zatrudnienia;

Środa, 10 marca 2010 r.

5. podkreśla, że aby przeciwdziałać wysokiemu i rosnącemu bezrobociu, UE musi wprowadzić w życie ambitną agendę społeczną oraz silną strategię równouprawnienia i politykę integracji;
6. uważa, że UE powinna stworzyć sprzyjające integracji i konkurencyjne rynki pracy poprzez restrukturyzację systemów zabezpieczenia społecznego i zapewnienie większej elastyczności pracodawcom w połączeniu z odpowiednimi krótkoterminowymi zasiłkami dla bezrobotnych i wsparciem dla ponownego zatrudnienia;
7. wzywa UE do ułatwienia swobodnego przepływu wszystkich obywateli, w tym pracowników, profesjonalistów, przedsiębiorców, badaczy, studentów i emerytów;
8. wzywa UE do zbadania wykonalności europejskich systemów umożliwiających łatwiejszą migrację wiedzy i zapobieżenie europejskiemu „drenażowi mózgów”, promowanie doskonałości oraz opracowanie sieci czołowych uniwersytetów na szczeblu międzynarodowym; uważa, że ustanowienie „piątej wolności” dotyczącej przepływu wiedzy powinno się do tego przyczynić;
9. wyraża rozczarowanie faktem, że w pierwotnych wnioskach dotyczących strategii UE 2020 nie wspomniano o sektorze rolnictwa, mimo że może ono aktywnie przyczynić się do podniesienia głównych przyszłych wyzwań; jest przekonany, że przy odpowiednich ramach polityki i wystarczających zasobach budżetowych rolnictwo i leśnictwo mogą odegrać ważną rolę w ogólnej strategii europejskiej, której celem jest zapewnienie odbudowy gospodarczej i realizacja celów klimatycznych, a jednocześnie wkład w bezpieczeństwo w zakresie żywności na szczeblu UE i światowym, wzrost i tworzenie miejsc pracy;

Rygorystyczne zarządzanie europejskie kluczem do sukcesu strategii UE 2020

10. uważa, że strategia UE 2020 powinna stanowić ambitne, spójniejsze i zorientowane na cele podejście do kryzysu gospodarczego, zapewniając większą spójność pokrywających się strategii – jak strategia na rzecz zrównoważonego rozwoju i pakt stabilności i wzrostu, tak aby pomóc w zbudowaniu sprawiedliwej, trwałej i prosperującej Europy;
11. jest zdania, że strategia lizbońska poniosła porażkę z powodu braku zaangażowania oraz odpowiedzialności państw członkowskich w odniesieniu do realizacji uzgodnionych planów działania, a także z powodu braku skutecznych zachęt i wiążących instrumentów na szczeblu UE;
12. nalega na Radę Europejską, aby porzuciła „otwartą metodę koordynacji” opartą na „wymianie najlepszych praktyk” i „wzajemnej presji” w obszarze polityki gospodarczej; zachęca Komisję do wykorzystania wszystkich dostępnych postanowień Traktatu z Lizbony, takich jak art. 121, 122, 136, 172, 173 oraz 194, w celu koordynowania reform gospodarczych i planów działania państw członkowskich;
13. podkreśla, że Komisja powinna sporządzić dokładną listę przeszkód oraz zaproponować działania w obszarze głównych utrudnień w perspektywie urzeczywistnienia rynku wewnętrznego;
14. zwraca się do Komisji, przestrzegając jednocześnie zasady pomocniczości, aby przedstawiła nowe środki, takie jak rozporządzenia i dyrektywy, a także ewentualne sankcje wobec państw członkowskich, które nie wdrażają strategii UE 2020, i zachęty dla państw, które to czynią;
15. przypomina, że zarówno Komisja, jak i Rada Europejska podkreśliły kluczową rolę Parlamentu w strategii UE 2020, a zatem powinny przestrzegać jego uprawnień, przedstawiając mu coroczne zalecenia polityczne, zanim zapadnie decyzja Rady Europejskiej; wzywa Radę i Komisję do uznania kluczowej roli Parlamentu we wdrażaniu strategii 2020; jest zdania, że należy opracować porozumienie międzyinstytucjonalne w celu usystematyzowania i sformalizowania dalszych demokratycznych i skutecznych działań, które powinny obejmować zobowiązanie Rady do niezatwierdzania zmian w strategii w nadchodzących latach bez wcześniejszego formalnego skonsultowania się z Parlamentem;
16. podkreśla konieczność lepszej współpracy z parlamentami państw członkowskich i społeczeństwem obywatelskim; jest zdania, że za sprawą zaangażowania większej liczby podmiotów wzrośnie nacisk na skuteczność krajowych administracji;

Środa, 10 marca 2010 r.

17. jest zdania, że państwa członkowskie powinny opracować w ścisłej współpracy z Komisją krajowe plany działania określające maksymalne i minimalne wartości dotyczące niektórych makroekonomicznych aspektów swoich gospodarek;

18. odnotowuje, że wdrożenie budżetu UE przez Komisję i państwa członkowskie spotkało się z krytyką Europejskiego Trybunału Obrachunkowego; jest zdania, że ponieważ państwa członkowskie samodzielnie zarządzają 80 % budżetu UE, Komisja powinna wywrzeć na nie większą presję, aby wzięły odpowiedzialność za prawidłowe wydawanie tych funduszy, i rozważyć kary finansowe, gdyby państwa członkowskie odmawiały współpracy;

19. uważa, że państwa członkowskie powinny wskazać, w jaki sposób wykorzystają fundusze UE na realizację różnych celów UE 2020, oraz że finansowanie z UE powinno być uwarunkowane wynikami i zgodnością z celami strategii UE 2020;

Ochrona siły euro poprzez wzmocnienie nadzoru finansowego

20. podkreśla, że konsolidacja budżetu i polityka gospodarcza muszą być ściśle skoordynowane w celu zwiększenia wzrostu, tworzenia miejsc pracy oraz zapewnienia stabilności euro w przyszłości; jest zdania, że państwa członkowskie muszą przestrzegać kryteriów europejskiego paktu stabilności i wzrostu, zachowując równowagę między ograniczeniem krajowych deficytów, inwestycjami i potrzebami socjalnymi;

21. uważa, że niemożność dostosowania się szeregu państw członkowskich strefy euro do paktu stabilności i wzrostu wskazuje na potrzebę wzmocnienia koordynacji gospodarczej między krajami Unii Gospodarczej i Walutowej; uważa, że problemy w strefie euro wymagają europejskiego rozwiązania, i uważa za niefortunny fakt, że nie istnieją mechanizmy gwarantujące stabilność euro;

22. zauważa, że ataki spekulacyjne na kraje stojące przed trudnościami gospodarczymi jeszcze pogłębiają ich problemy gospodarcze i sprawiają, że pożyczanie przez nie pieniędzy jest bardzo drogie;

23. podkreśla konieczność powołania europejskiego organu nadzoru, zapewniającego skuteczną kontrolę nad nadzorem mikro- i makrozarządzania ostrożnościowego i zapobiegającego w ten sposób przyszłym kryzysom; podkreśla konieczność ustanowienia skutecznego europejskiego systemu bankowego zdolnego do finansowania realnej gospodarki i gwarantującego, że Europa pozostanie jednym z głównych ośrodków finansowych i jedną z czołowych gospodarek na świecie; podkreśla, że nadzór nie może pozostać jedynie w gestii państw członkowskich, ponieważ rynki są międzynarodowe, a instytucje finansowe działają ponad granicami;

Uwolnienie potencjału europejskiego rynku wewnętrznego

24. zauważa, że jednolity rynek znacząco przyczynia się do europejskiego dobrobytu, i przyjmuje z zadowoleniem powierzenie Mario Montiemu misji zaproponowania nowych i zrównoważonych pomysłów w celu pobudzenia wspólnego rynku europejskiego; jako że rynek wewnętrzny jest kluczową dziedziną strategii UE 2020, jest zdania, że Rada i Komisja powinny przedstawić wnioski w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego;

25. zauważa, że niektóre rządy praktykują protekcyjizm gospodarczy, co grozi zniweczeniem 50 lat integracji gospodarczej i solidarności;

26. przypomina państwom członkowskim, że mogą wykorzystać metodę ściślejszej współpracy w dziedzinach, w których negocjacje utknęły w martwym punkcie;

27. jest zdania, że urzeczywistnienie wewnętrznego rynku energii jest kluczowe dla zapewnienia wzrostu gospodarczego, integracji energii odnawialnych i bezpieczeństwa dostaw; jest zdania, że trwałe, niskoemisyjne źródła energii powinny stanowić znaczną część koszyka energetycznego UE;

28. uważa, że europejski przemysł powinien zrobić użytek ze swej czołowej roli w technologiach związanych ze zrównoważoną gospodarką i z zieloną mobilnością, wykorzystując swój potencjał eksportu; jest zdania, że jednocześnie ograniczyłoby to zależność od zasobów i ułatwiłoby zgodność z niezbędnymi celami 20-20-20 w zakresie zmian klimatu; podkreśla jednak, że gospodarka UE potrzebuje w tym celu wystarczających surowców na potrzeby przemysłu high-tech;

Środa, 10 marca 2010 r.

Promowanie MŚP i zatrudnienia

29. uważa, że Komisja powinna była położyć większy nacisk na promowanie i wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), ponieważ w tym sektorze powstaje najwięcej miejsc pracy, a związane z nim innowacje i postęp technologiczny odgrywają kluczową rolę w ożywieniu naszej gospodarki; jest zdania, że potrzeba więcej wniosków w celu ograniczenia biurokracji i promowania innowacyjnych pomysłów;

30. podkreśla, że program „Small Business Act” stanowi pierwszy krok, ale należy go kontynuować w ambitniejszy sposób; jest zdania, że należy nadać priorytet przepisom przyjaznym dla MŚP, promując przedsiębiorczość i łatwiejszy dostęp do finansowania;

31. podkreśla, że w celu zapewnienia powodzenia strategii 2020 powinna się ona koncentrować na promowaniu MŚP i zatrudnienia nie tylko w handlu i usługach, ale również w przemyśle i rolnictwie, ponieważ sektory te mają podstawowe znaczenie dla naszej przyszłej gospodarki;

32. jest zdania, że starzenie się ludności Europy wymaga strategii w zakresie uczenia się przez całe życie oraz większej elastyczności w kwestii wieku emerytalnego (jeżeli optują za tym pracownicy), tak aby utrzymać wystarczającą liczbę osób aktywnych zawodowo na rynku pracy i zwiększyć ich włączenie społeczne; jest zdania, że często zaniedbuje się potencjał zatrudnienia osób starszych i pracowników niepełnosprawnych, i oczekuje wniosków ukierunkowanych na zwiększenie ich potencjału; ponadto wzywa Komisję do przedstawienia strategii walki z bezrobociem wśród młodzieży;

Budżet odzwierciedlający inteligentny, sprzyjający integracji i zrównoważony wzrost jako priorytet XXI wieku

33. uważa, że obecny budżet niewystarczająco odzwierciedla potrzeby finansowe związane z podjęciem wyzwań XXI wieku; wzywa Komisję do przedstawienia ambitnego wniosku, aby sprawić, że strategia UE 2020 odniesie sukces;

34. wzywa Komisję do utrzymania w nowej strategii celu wydatkowania 3 % PKB na rzecz badań i rozwoju, jak określono w strategii lizbońskiej, zarówno w odniesieniu do budżetu UE, jak i budżetów krajowych; zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosku w celu podniesienia wydajności europejskich badań poprzez usprawnienie obecnych struktur, ograniczenie biurokracji oraz stworzenie klimatu do inwestycji, który będzie bardziej przyjazny badaniom i innowacjom, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym; jest zdania, że dla uzyskania funkcjonującego trójkąta wiedzy istotna jest poprawa edukacji oraz lepsze zorganizowanie i zwiększenie skuteczności systemów innowacji, a jednocześnie wspieranie kluczowych technologii wspomagających; wzywa państwa członkowskie do lepszego wykorzystania potencjalnej synergii pomiędzy funduszami polityki spójności i funduszami na rzecz badań i rozwoju;

35. uważa, że Europejski Bank Inwestycyjny i Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju powinny odgrywać większą rolę we wspieraniu inwestycji infrastrukturalnych, zielonych technologii, innowacji i MŚP;

36. podkreśla, że innowacje zaczynają się od lepszej edukacji, i wzywa Komisję do promowania nowych partnerstw pomiędzy przedsiębiorstwami, nauką i badaniami akademickimi;

37. domaga się szerokiego podejścia do przyszłej polityki innowacji UE; jest zdania, że kluczowe technologie wspomagające powinny otrzymać odpowiednie finansowanie, tak aby Europa stała się światowym liderem w tych dziedzinach;

38. uważa, że sektor transportu jest ważnym elementem realizacji celu trwałego wzrostu przewidzianego w strategii 2020, oraz że sektor ten przyczynia się w ogromnym zakresie do wzrostu gospodarczego wymaganego do wdrożenia strategii UE 2020; uważa, że mieszanka różnych środków, takich jak koszyk energetyczny, środki w zakresie kształtowania cen oraz realistyczne podejście do internalizacji kosztów zewnętrznych, jest w tym kontekście istotna oraz że środkom tym powinny towarzyszyć jaśniejsze i bardziej realistyczne cele, które należy poddawać regularnym przeglądom;

Środa, 10 marca 2010 r.

39. przypomina, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna jest podstawą europejskiego projektu, któremu obecnie zagrażają skutki kryzysu gospodarczego; jest zdania, że strategia 2020 stanowi historyczną szansę zachowania i wzmocnienia europejskiej spójności, przede wszystkim poprzez przejrzystą, uproszczoną i inteligentną politykę spójności, chronioną przed ponowną nacjonalizacją, oraz poprzez długoterminowy plan finansowy dotyczący sieci transeuropejskich, energii oraz wolnego i równego dostępu do TIK i łączy szerokopasmowych, tak aby umożliwić ludziom, zwłaszcza młodym, łatwe korzystanie z nowoczesnych technologii komunikacji, przy jednoczesnym samokrytycznym podejściu;

40. uważa politykę przemysłową za bardzo ważną dla ułatwienia przejścia na gospodarkę zrównoważoną; jest zdania, że UE powinna promować innowacje w celu rozwinięcia przyjaznych dla środowiska metod produkcji oraz, w razie konieczności, dopuszczać czasowe stosowanie rekompensat dla coraz bardziej ekologicznego europejskiego przemysłu w kontekście rynków światowych;

41. uważa, że UE powinna zająć się istotnymi projektami gospodarczymi, takimi jak prawdziwie europejska sieć energetyczna, sfinalizowanie projektu Galileo i powszechne stosowanie technologii przyjaznej dla środowiska, łącznie z systematyczną odbudową zasobów lokalowych UE, e-zdrowiem oraz staraniami na rzecz poprawy i modernizacji infrastruktury TIK;

42. podkreśla, że traktuje niniejszą rezolucję jako pierwszy krok, i przedstawi bardziej szczegółową rezolucję w sprawie wąskich gardeł, problemów i flagowych projektów przed czerwcowym szczytem;

*

* *

43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej i Komisji.

Wdrażanie zaleceń Goldstone'a dotyczących Izraela i Palestyny

P7_TA(2010)0054

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zaleceń Goldstone'a dotyczących Izraela/Palestyny

(2010/C 349 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zasady poszanowania godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności i praw człowieka, na których opiera się Unia i które zostały wyrażone w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając konwencje genewskie,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Bliskiego Wschodu,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie, przyjęte dnia 8 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając raport misji rozpoznawczej Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie konfliktu w Strefie Gazy,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/10,

Środa, 10 marca 2010 r.

- uwzględniając raport Sekretarza Generalnego ONZ dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 5 lutego 2010 r.,
  - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 26 lutego 2010 r.,
  - uwzględniając fakt, że Hamas znajduje się na unijnej liście organizacji terrorystycznych,
  - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że konflikt zbrojny w Strefie Gazy, który rozpoczął się 27 grudnia 2008 r. i zakończył 18 stycznia 2009 r., kosztował życie 1 400 Palestyńczyków i 13 Izraelczyków oraz doprowadził do ogromnych zniszczeń infrastruktury cywilnej,
- B. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 64/10 z dnia 5 listopada 2009 r. wezwało wszystkie strony do przeprowadzenia niezależnych i wiarygodnych dochodzeń, zgodnie z międzynarodowymi standardami,
- C. mając na uwadze, że dnia 3 grudnia 2009 r. Sekretarz Generalny ONZ zwrócił uwagę wszystkich stron na odpowiednie postanowienia rezolucji nr 64/10 Zgromadzenia Ogólnego ONZ i zwrócił się o przedłożenie w ciągu trzech miesięcy informacji na temat wszelkich podjętych lub podejmowanych kroków,
- D. mając na uwadze, że w swoim oświadczeniu z dnia 4 lutego 2010 r. Sekretarz Generalny ONZ wezwał strony do przeprowadzenia wiarygodnego dochodzenia wewnętrznego w sprawie przebiegu konfliktu w Strefie Gazy,
- E. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 26 lutego 2010 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ ponownie wezwało zarówno Izrael, jak i stronę palestyńską do przeprowadzenia wiarygodnych dochodzeń i zwróciło się z wnioskiem o przedstawienie dalszych raportów za pięć miesięcy,
- F. mając na uwadze, że działaniom UE na arenie międzynarodowej musi przyświecać ściśle przestrzeganie zasad i celów Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego; przypomina, że zgodnie z prawem międzynarodowym państwa mają obowiązek respektowania, ochrony i zagwarantowania stosowania międzynarodowego prawa humanitarnego,
- G. mając na uwadze, że rząd Izraela ogłosił, iż prowadzi dochodzenia w sprawie 150 oddzielnych incydentów, które miały miejsce podczas operacji w Gazie,
- H. mając na uwadze, że w dniu 25 stycznia 2010 r. władze palestyńskie powołały niezależną komisję śledczą,
- I. mając na uwadze, że kryzys humanitarny w Strefie Gazy uległ dalszemu pogłębieniu w rezultacie blokady, co stoi w sprzeczności z międzynarodowym prawem humanitarnym,
1. podkreśla ponownie znaczenie osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie, zwłaszcza między Izraelczykami a Palestyńczykami; podkreśla, że poszanowanie międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych praw człowieka przez wszystkie strony i niezależnie od okoliczności, a także budowa zaufania między Izraelczykami i Palestyńczykami, stanowią niezbędne elementy procesu pokojowego prowadzącego do sytuacji, w której dwa państwa będą istnieć obok siebie w pokoju i bezpieczeństwie;
  2. ponownie wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/Wysoką Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz państwa członkowskie do wypracowania silnego wspólnego stanowiska UE w sprawie działań podejmowanych w następstwie raportu misji rozpoznawczej pod przewodnictwem sędziego R. Goldstone'a w sprawie konfliktu w Gazie i sytuacji w południowym Izraelu, wzywającego publicznie do wdrożenia jego zaleceń i pociągnięcia do odpowiedzialności wszystkich winnych naruszeń prawa międzynarodowego, w tym domniemanych zbrodni wojennych;

Środa, 10 marca 2010 r.

3. wzywa obie strony do przeprowadzenia w ciągu pięciu miesięcy dochodzenia spełniającego międzynarodowe standardy jeżeli chodzi o niezależność, bezstronność, przejrzystość, szybkość i skuteczność, zgodnie z rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego ONZ przyjętymi 5 listopada 2009 r. i 26 lutego 2010 r.; podkreśla, że poszanowanie międzynarodowych praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego przez wszystkie strony i niezależnie od okoliczności stanowi konieczny warunek wstępny dla osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie;
4. ponawia swój apel do wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz do państw członkowskich o aktywne monitorowanie wdrażania zaleceń zawartych w raporcie Goldstone'a w drodze konsultacji z delegacjami zewnętrznymi UE i lokalnymi organizacjami pozarządowymi; wzywa do uwzględniania tych zaleceń i związanych z nimi uwag podczas rozmów prowadzonych przez UE z obiema stronami konfliktu, a także na forach wielostronnych;
5. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/Wysoką Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa do oceny wyników dochodzeń przeprowadzonych przez wszystkie strony i do przedstawienia wyników oceny Parlamentowi Europejskiemu;
6. z zadowoleniem przyjmuje działania Zgromadzenia Ogólnego ONZ służące pociągnięciu do odpowiedzialności sprawców wszystkich naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych praw człowieka w trakcie konfliktu w Gazie i zachęca je do kontynuacji tych działań;
7. podkreśla, że poszanowanie praworządności jest podstawową wartością zarówno w Unii Europejskiej jak i w jej stosunkach z krajami i stronami trzecimi; podkreśla także, że odpowiedzialność i wiarygodność Unii Europejskiej i jej państw członkowskich wymaga pełnego monitorowania dochodzeń;
8. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do wzięcia pod uwagę wyników dochodzeń prowadzonych w następstwie raportu Goldstone'a oraz wdrożenia zaleceń zawartych w tym raporcie przy kształtowaniu stosunków ze wszystkimi stronami, o których mowa w raporcie;
9. podkreśla znaczenie współpracy między oficjalnymi organami a organizacjami pozarządowymi w kontekście dochodzeń prowadzonych w następstwie raportu Goldstone'a oraz we wdrażaniu zaleceń tego raportu przez wszystkie strony; wyraża obawy z powodu presji wywieranej na organizacje pozarządowe zaangażowane w przygotowanie raportu Goldstone'a i dochodzenia prowadzone w następstwie raportu oraz wzywa wszystkie strony do powstrzymania się od działań ograniczających działalność tego typu organizacji;
10. dostrzega utrzymującą się tragiczną sytuację mieszkańców Gazy spowodowaną blokadą i z zadowoleniem przyjmuje wezwanie Rady z dnia 8 grudnia 2009 r. do natychmiastowego, trwałego i bezwarunkowego otwarcia przejść granicznych;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, kwartetowi, wysłannikowi kwartetu na Bliski Wschód, Euro-śródziemnomorskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu, rządowi i parlamentowi Izraela, Przewodniczącemu Autonomii Palestyńskiej oraz Palestyńskiej Radzie Legislacyjnej.

Środa, 10 marca 2010 r.

Sytuacja społeczeństwa obywatelskiego i mniejszości narodowych na Białorusi

P7_TA(2010)0055

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie sytuacji społeczeństwa obywatelskiego i mniejszości narodowych na Białorusi

(2010/C 349 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji na Białorusi, w szczególności rezolucję z dnia 17 grudnia 2009 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając wnioski dotyczące Białorusi, do których doszła Rada ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2009 r., zgodnie z którymi przedłużono zawieszenie stosowania zakazu wydawania wiz wobec niektórych urzędników białoruskich, w tym wobec prezydenta Alaksandra Łukaszenki, i rozszerzono środki ograniczające do października 2010 r.,
  - uwzględniając wyniki 2996. posiedzenia Rady Spraw Zagranicznych z dnia 22 lutego 2010 r. oraz oświadczenie wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 16 lutego 2010 r. na temat sytuacji Związku Polaków na Białorusi,
  - uwzględniając deklarację w sprawie partnerstwa wschodniego wydaną przez Radę Europejską w dniu 19 marca 2009 r. oraz wspólną deklarację ze szczytu partnerstwa wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,
  - uwzględniając Konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych z dnia 1 lutego 1995 r.,
  - uwzględniając międzynarodowe zasady i normy dotyczące praw mniejszości narodowych, zwłaszcza te zawarte w międzynarodowych konwencjach dotyczących praw człowieka, takich jak Akt końcowy z Helsinek z dnia 1 sierpnia 1975 r. (rozdział 1.VII), Dokument spotkania kopenhaskiego w sprawie ludzkiego wymiaru z dnia 29 czerwca 1990 r. oraz Paryska karta nowej Europy z dnia 21 listopada 1990 r.,
  - uwzględniając debatę parlamentarną na temat Białorusi przeprowadzoną w dniu 24 lutego 2010 r. oraz misję delegacji ad hoc Parlamentu Europejskiego na Białoruś w dniach 25-27 lutego 2010 r. i jej ustalenia,
  - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 15 lutego 2010 r. na Białorusi aresztowano 40 działaczy, głównie członków Związku Polaków na Białorusi (ZPB), w tym Andżelikę Borys (prezes ZPB), Igora Bancera (rzecznika prasowego ZPB), Mieczysława Jaśkiewicza (wiceprezesa), Andrzeja Poczobuta (prezesa Rady Naczelnej ZPB) oraz Anatola Lebidźkę, przywódcę opozycyjnej Zjednoczonej Partii Obywatelskiej na Białorusi, aby uniemożliwić im udział w procesie dotyczącym Domu Polskiego w Iwieńcu; mając na uwadze, że do dnia 20 lutego wszyscy ci działacze zostali uwolnieni,
- B. mając na uwadze, że ZPB pod kierownictwem Andżeliki Borys, która została dwukrotnie demokratycznie wybrana w 2005 i 2009 r., jest nieuznawany przez władze państwowe, a od 2005 r. jest obiektem systematycznych ataków i prześladowań, oraz mając na uwadze, że jego członków regularnie oskarża się o nielegalną działalność i stawia im się zarzuty karne,
- C. mając na uwadze, że władze białoruskie użyły sił milicyjnych wobec członków ZPB w Grodnie w 2005 r. i w Iwieńcu w 2010 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0117.

Środa, 10 marca 2010 r.

- D. mając na uwadze, że władze białoruskie uniemożliwiły udział w procesie Teresy Sobol, prezes oddziału ZPB w Iwieńcu, przedstawicielom ZPB, którzy zostali wezwani do stawienia się na posiedzeniu sądu jako świadkowie,
- E. mając na uwadze, że dyskryminacja Związku Polaków kierowanego przez Andżelikę Borys, największej organizacji pozarządowej działającej na Białorusi, jest symptomatyczne dla ogólnego traktowania społeczeństwa obywatelskiego i demokratycznej opozycji na Białorusi,
- F. mając na uwadze, że mieszcząca się w Grodnie spółka Polonica, którą kieruje Andżelika Borys, stanowiąca jedyne źródło finansowania ZPB, została ukarana grzywną 71 mln białoruskich rubli za rzekome naruszenie przepisów podatkowych i obecnie grozi jej bankructwo,
- G. mając na uwadze, że władze białoruskie uznają Stanisława Siemaszkę za pełnoprawnego przywódcę Związku Polaków i deklarują poparcie dla organizacji pod jego kierownictwem, którą polska społeczność uznaje za nielegalną,
- H. mając na uwadze, że przedstawiciele instytucji europejskich, m.in. Jerzy Buzek, przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Catherine Ashton, wiceprzewodnicząca Komisji Europejskiej / wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, oraz Cecilia Malmström, komisarz ds. wewnętrznych, a także polski parlament i francuskie ministerstwo spraw zagranicznych, wyrazili zaniepokojenie ostatnimi działaniami władz białoruskich wobec ZPB i potępili użycie sił milicyjnych wobec jego członków,
- I. mając na uwadze, że te działania władz białoruskich są sprzeczne z międzynarodowymi standardami ochrony mniejszości narodowych, określonymi m.in. w Konwencji ramowej Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych z dnia 1 lutego 1995 r., a jednocześnie Białoruś zintensyfikowała działania przeciwko członkostwu w tej organizacji,
- J. mając na uwadze, że wspólna deklaracja ze szczytu partnerstwa wschodniego w Pradze, podpisana przez Białoruś, stanowi w ust. 1, iż „uczestnicy szczytu praskiego zgadzają się, że podstawą partnerstwa wschodniego będzie zobowiązanie się do przestrzegania zasad prawa międzynarodowego i podstawowych wartości, takich jak demokracja, praworządność oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności”,
- K. mając na uwadze, że w swoich konkluzjach z dnia 17 listopada 2009 r. Rada Europejska uznaje, iż pojawiły się nowe możliwości dialogu i pogłębionej współpracy między Unią Europejską a Białorusią z myślą o wspieraniu rzeczywistych postępów na drodze do demokracji i przestrzegania praw człowieka, oraz w związku z tym potwierdza swoją gotowość do pogłębienia stosunków między Unią Europejską a Białorusią pod warunkiem osiągnięcia dalszych postępów na drodze ku demokracji, przestrzeganiu praw człowieka i praworządności, a także do wspierania Białorusi w realizacji tych celów,
1. wyraża głęboki niepokój w związku z niedawnym naruszeniem w Republice Białorusi praw człowieka przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, a w szczególności członków Związku Polaków, i solidaryzuje się z obywatelami, którzy nie mogą korzystać w pełni z przysługujących im praw obywatelskich;
  2. potępia akcję milicji oraz procesy sądowe przeciwko Związkowi Polaków i wszelkie podejmowane przez władze białoruskie próby narzucenia nowego przywództwa polskiej społeczności; wzywa władze białoruskie do ponownej legalizacji Związku Polaków na Białorusi pod kierownictwem Andżeliki Borys oraz do dopilnowania, aby jego mienie zostało mu zwrócone w odpowiednim czasie;
  3. powtórnie wyraża zainteresowanie otwartym i zorganizowanym dialogiem z Białorusią, pod warunkiem że demokratyzacja systemu politycznego na Białorusi doprowadzi do konkretnych rezultatów i będzie odzwierciedleniem poszanowania praw człowieka i praworządności;
  4. nawołuje Białoruś do przestrzegania międzynarodowych i związanych z członkostwem w OBWE zobowiązań w zakresie ochrony i wspierania praw zamieszkujących ją mniejszości; jednocześnie wzywa władze do poprawy warunków funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego, szczególnie w odniesieniu do wolności słowa i zgromadzeń, sytuacji niezależnych środków przekazu, w tym dostępu do internetu, oraz rejestracji organizacji pozarządowych, w perspektywie przygotowania i umożliwienia wolnych i uczciwych wyborów samorządowych w dniu 25 kwietnia 2010 r.;

Środa, 10 marca 2010 r.

5. ponawia swój apel zawarty w poprzednich rezolucjach, zwłaszcza tych z dnia 15 stycznia i 17 grudnia 2009 r., o zagwarantowanie wolności słowa i zrzeszania się oraz zapewnienie swobody rejestracji partii politycznych, takich jak Białoruska Demokracja Chrześcijańska, wolności wyznania, a także stworzenie warunków sprzyjających działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych (takich jak „Wiasna”) i niezależnych mediów na Białorusi;
6. wzywa władze Białorusi do uwolnienia działaczy politycznych, jak Andrej Bandarenka, oraz więźniów sumienia, jak Iwan Michajłau i Artiom Dubski, do wycofania środków restrykcyjnych wobec aktywistów społeczeństwa obywatelskiego, jak Tatiana Szapučko – uczestniczka forum społeczeństwa obywatelskiego partnerstwa wschodniego – oraz do powstrzymania się od środków mających na celu kontrolę treści białoruskich stron internetowych;
7. podkreśla, że dialog między UE i Białorusią może przynieść wzajemne korzyści, i wyraża przekonanie, że można wesprzeć Białoruś w uzyskaniu maksymalnych korzyści z partnerstwa wschodniego, szczególnie w jak najskuteczniejszym wykorzystaniu środków przyznanych w ramach tego programu na projekty w zakresie infrastruktury i energii oraz projekty społeczne, a także poprzez stosowanie innych instrumentów i strategii politycznych UE, pod warunkiem że władze białoruskie zobowiążą się do wprowadzenia faktycznych zmian w dziedzinie swobód obywatelskich, demokracji, praworządności i poszanowania praw człowieka, zwłaszcza praw mniejszości narodowych;
8. przypomina, że Unia Europejska wykazała się już znaczną otwartością w stosunkach z Białorusią, która wyraża się między innymi włączeniem jej do partnerstwa wschodniego; przypomina, że powodzenie tej współpracy zależy od postępów rządu Białorusi na drodze do demokratyzacji i poszanowania praw człowieka, w tym również praw mniejszości;
9. wskazuje, że jeżeli władze białoruskie będą przestrzegać podstawowych praw człowieka i spełniać kryteria odnoszące się do demokracji, Białoruś skorzysta z:
- zawarcia i ratyfikacji umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Białorusią,
  - skutecznego wykorzystania instrumentów finansowych UE, takich jak instrumenty Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) oraz Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI),
  - rozszerzenia finansowania ze środków Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR) na projekty w Białorusi, w tym z udziałem podmiotów państwowych,
  - przywrócenia ogólnego systemu preferencji (GSP+) dla Białorusi,
  - uzyskania kolejnej transzy pożyczki stabilizacyjnej z Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW),
  - wznowienia negocjacji w sprawie przystąpienia Białorusi do WTO,
  - poparcia rozszerzenia programu OECD o Białoruś;
10. przywiązuje duże znaczenie do liberalizacji życia politycznego i obywatelskiego na Białorusi i podkreśla, że dalsze naruszanie praw człowieka i praworządności na Białorusi może prowadzić do rewizji podejścia UE do tego kraju, w tym również do ponownego nałożenia sankcji;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom i rządami państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, zgromadzeniom parlamentarnym OBWE i Rady Europy, Sekretariatowi Wspólnoty Niepodległych Państw oraz parlamentowi i rządowi Białorusi.
-

Środa, 10 marca 2010 r.

Opodatkowanie transakcji finansowych

P7_TA(2010)0056

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie podatków od transakcji finansowych i ich wprowadzenia

(2010/C 349 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie szczytu G20 w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając oświadczenie przywódców wydane po szczycie grupy G20 w Pittsburghu w dniach 24 i 25 września 2009 r.,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2009 r. w sprawie szczytu G20 w Pittsburghu w dniach 24-25 września 2009 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając komunikat z posiedzenia ministrów finansów i prezesów banków centralnych grupy G20 w St Andrews w dniu 7 listopada 2009 r.,
  - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 10-11 grudnia 2009 r., a w szczególności ich ust. 15,
  - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Barroso dla Parlamentu z dnia 15 grudnia 2009 r.,
  - uwzględniając pismo z dnia 18 stycznia 2010 r. od ministra finansów Szwecji do prezydencji Rady w sprawie wprowadzenia opłaty stabilizacyjnej w państwach członkowskich,
  - uwzględniając dyrektywę Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału ⁽³⁾,
  - uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych (COM(2007)0747),
  - uwzględniając pytanie z dnia 24 lutego 2010 r. skierowane do Komisji w sprawie opodatkowania transakcji finansowych i jego wprowadzenia (O-0025/2010 – B7-0019/2010),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art.110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Parlament z zadowoleniem przyjął zainicjowane na szczycie grupy G20, w następstwie szczytu w Pittsburghu we wrześniu 2009 r., działania analityczne w odniesieniu do międzynarodowych ram opodatkowania transakcji finansowych,
- B. mając na uwadze, że Parlament wezwał do szybkich postępów w celu zapewnienia, że sektor finansowy w sprawiedliwy sposób przyczynia się do ożywienia gospodarczego i rozwoju, ponieważ poważne koszty i konsekwencje kryzysu finansowego ponoszone są przez gospodarkę realną, podatników, konsumentów, służby publiczne oraz ogół społeczeństwa,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0330.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0028.

⁽³⁾ Dz.U. L 46 z 21.2.2008, s. 11.

Środa, 10 marca 2010 r.

- C. mając na uwadze, że Rada Europejska podkreśliła znaczenie odnowienia umowy gospodarczo-społecznej pomiędzy instytucjami finansowymi a społeczeństwem, któremu służą oraz zapewnienia, że w czasach dobrej koniunktury społeczeństwo czerpie korzyści i jest chronione przed ryzykiem; mając na uwadze, że w tym kontekście Rada Europejska zachęcała Międzynarodowy Fundusz Walutowy do rozpatrzenia w swym przeglądzie całego wachlarza możliwości, w tym globalnego opodatkowania transakcji finansowych; mając na uwadze, że Rada Europejska wezwała w związku z tym Radę i Parlament do określenia kluczowych zasad, których nowe ogólne porozumienia będą musiały przestrzegać,
- D. mając na uwadze, że kilka państw członkowskich postulowało podatek od transakcji finansowych,
- E. mając na uwadze, że nowe inicjatywy regulacyjne, takie jak działania skierowane przeciwko rajom podatkowym, likwidacja luk w bilansach, wymogi dotyczące obrotu giełdowego oraz stosowanie repozytoriów transakcji w odniesieniu do rejestrowania instrumentów pochodnych, wyraźnie zmieniły kontekst działań politycznych w tej dziedzinie,
- F. mając na uwadze, że Komisja, w następstwie kwestii poruszonych na posiedzeniu Komisji Gospodarczej i Monetarnej z komisarzem odpowiedzialnym za kwestie podatkowe w dniu 6 października 2009 r., i co zostało potwierdzone przez przewodniczącego Barroso w jego oświadczeniu dla Parlamentu w dniu 15 grudnia 2009 r., pracuje obecnie nad ideą „innovacyjnego finansowania” w kontekście wyzwań globalnych, w tym podatków od transakcji finansowych w celu przedstawienia we właściwym czasie stosownych propozycji,
- G. mając na uwadze, że MFW bada obecnie stanowisko opinii publicznej na temat opodatkowania sektora finansowego, co stanowi część postulatów wysuniętych na szczycie grupy G20 w Pittsburgu w dniach 24-25 września 2009 r.,
- H. mając na uwadze, że podatki i opłaty od transakcji finansowych istnieją pod różnymi postaciami w państwach członkowskich; mając na uwadze, że te podatki i opłaty krajowe obejmują zazwyczaj jedynie transakcje dotyczące wybranych aktywów; mając na uwadze, że Belgia i Francja przyjęły na szczeblu krajowym przepisy o podatku od transakcji walutowych, lecz które tylko wtedy wejdą w życie, jeżeli zostaną wprowadzone na szczeblu UE;
- I. mając na uwadze, że w przeciwieństwie do innych form opodatkowania, podatki pośrednie od gromadzenia kapitału, takie jak podatek kapitałowy, opłata stemplowa oraz podatek od działań restrukturyzacyjnych stanowią przyczynę dyskryminacji, podwójnego opodatkowania i nierówności ingerujących w swobodny przepływ kapitału,
- J. mając na uwadze, że w ostatnim dziesięcioleciu nastąpił ogromny i szybki wzrost liczby transakcji finansowych w porównaniu z wielkością obrotu handlowego towarami i usługami, co można m.in. tłumaczyć szybko rosnącym rynkiem instrumentów pochodnych,
- K. mając na uwadze, że głowy państw i szefowie rządów grupy G20 ponoszą wspólną odpowiedzialność za złagodzenie społecznych następstw kryzysu, zarówno w swych państwach członkowskich, jak i w krajach rozwijających się, które zostały mocno dotknięte pośrednimi skutkami kryzysu; mając na uwadze, że podatek od transakcji finansowych przyczyniłby się do pokrycia kosztów powstałych w wyniku kryzysu,
1. uważa, że Unia Europejska powinna uzgodnić wspólne stanowisko w międzynarodowych ramach szczytów grupy G20 w odniesieniu do opcji sprawiedliwego i trwałego wkładu sektora finansowego na rzecz spłacenia wszelkich obciążeń, które spowodował dla gospodarki realnej lub związanych z interwencjami rządowymi mającymi na celu ustabilizowanie systemu bankowego; jest zdania, że UE, równoległe i spójnie do działań grupy G20, powinna opracować swą własną strategię w odniesieniu do wachlarza możliwych opcji działania;
  2. uważa, z myślą o osiągnięciu spójnego stanowiska UE opartego na obiektywnej analizie, że Komisja powinna opracować, odpowiednio wcześniej przed następnym szczytem grupy G20, ocenę wpływu globalnego podatku od transakcji finansowych zgłębiającą zarówno jego korzyści, jak i wady;

Środa, 10 marca 2010 r.

3. wzywa Komisję do dokładnego rozważenia w swej ocenie następujących aspektów:
  - (a) wcześniejsze doświadczenia z podatkami od transakcji finansowych, szczególnie w odniesieniu do uchylania się od płacenia podatków i migracji kapitału lub świadczenia usług do alternatywnych lokalizacji, szczególnie następstw takich podatków dla indywidualnych inwestorów i MŚP;
  - (b) korzyści i wady opodatkowania transakcji finansowych jedynie w Unii Europejskiej, w porównaniu z jego wprowadzeniem na szczeblu globalnym oraz obecna sytuacja;
  - (c) potencjał generowania znaczących dochodów w porównaniu z innymi źródłami dochodów podatkowych, koszty poboru oraz dystrybucja dochodów pomiędzy krajami;
  - (d) fakt, że przy ocenie potencjalnych dochodów z podatków od transakcji finansowych na szczeblu globalnym lub europejskim należy uwzględnić różne możliwości kształtowania, jednocześnie określając ilościowo wzrost kosztów transakcji na wszystkich rynkach, których może to dotyczyć (transakcje na zorganizowanych giełdach, transakcje pozagiełdowe) oraz w przypadku transakcji między podmiotami gospodarczymi (B2B) oraz podmiotami gospodarczymi i konsumentami (B2C);
  - (e) fakt, że ocena powinna uwzględniać również potencjał różnych opcji w zakresie ich krótko i długofalowego wpływu na poziom cen oraz stabilność, a także transakcje finansowe i płynność finansową;
  - (f) w jaki sposób należy ukształtować podatek od transakcji finansowych w celu złagodzenia negatywnych skutków ubocznych związanych zazwyczaj z podatkami pośrednimi od gromadzenia kapitału;
  - (g) w jakim zakresie podatek od transakcji finansowych przyczyniłby się do stabilizacji rynków finansowych w odniesieniu do jego oddziaływania na nadmiernie krótkoterminowy obrót giełdowy i spekulacje oraz przejrzystość;
  - (h) czy podatek od transakcji finansowych mógłby zapobiec przyszłemu kryzysowi finansowemu poprzez ukierunkowanie na określone rodzaje „niepożądanych” transakcji, które powinny być zdefiniowane przez Komisję;
4. podkreśla, że wszelkie rozwiązania muszą koniecznie unikać zmniejszenia konkurencyjności UE lub utrudniania zrównoważonych inwestycji, innowacji i wzrostu przynoszących korzyści gospodarce realnej i społeczeństwu;
5. podkreśla, że należy niezbędnie uwzględnić konieczność zgromadzenia przez sektor bankowy zdrowego kapitału zapewniającego systemowi bankowemu zdolność finansowania inwestycji gospodarki realnej; podkreśla również, że należy zapobiegać podejmowaniu nadmiernego ryzyka;
6. wzywa Komisję i Radę do dokonania oceny potencjału różnych wariantów podatku od transakcji finansowych w zakresie wkładu do budżetu UE;
7. wzywa Komisję i Radę do dokonania oceny, w jakim stopniu rozpatrywane warianty mogłyby być również wykorzystywane jako innowacyjne mechanizmy finansowe w celu wsparcia dostosowania do zmian klimatu i złagodzenia jego skutków dla krajów rozwijających się, a także wsparcia finansowania współpracy na rzecz rozwoju;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 10 marca 2010 r.

Jednolity obszar płatności w euro

P7_TA(2010)0057

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie zastosowania jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA)

(2010/C 349 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne oświadczenie Komisji i Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA),
  - uwzględniając dokument okolicznościowy Europejskiego Banku Centralnego nr 71 z sierpnia 2007 r. w sprawie gospodarczych skutków jednolitego obszaru płatności w euro,
  - uwzględniając dyrektywę 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego ⁽¹⁾ (dyrektywa w sprawie usług płatniczych),
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie zastosowania jednolitego obszaru płatności w euro ⁽²⁾,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie Komisji Europejskiej i Europejskiego Banku Centralnego wyjaśniające niektóre zasady leżące u podstaw przyszłego modelu biznesowego systemu poleceń zapłaty w ramach SEPA (SDD) z 24 marca 2009 r.,
  - uwzględniając dokonane przez Komisję drugie badanie stanu gotowości administracji publicznych i przejścia na system SEPA z 22 lipca 2009 r.,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 września 2009 r. pt. „Dokończenie budowy jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA): plan działania na lata 2009-2012” (COM(2009)0471),
  - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 924/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 ⁽³⁾,
  - uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 30 października 2009 r. pt. „Zastosowanie art. 81 traktatu WE do wielostronnych płatności międzybankowych w systemie SEPA” (SEC(2009)1472),
  - uwzględniając przygotowane przez Komisję drugie roczne sprawozdanie z postępów w przechodzeniu na SEPA w 2009 r. przedstawione 9 listopada 2009 r.,
  - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 2 grudnia 2009 r. w sprawie SEPA,
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że jednolity obszar płatności w euro (SEPA) został pomyślany jako zintegrowany rynek usług płatniczych w euro, w ramach którego funkcjonuje rzeczywista konkurencja i w którym nie ma rozróżnienia między transgranicznymi a krajowymi płatnościami w euro,

⁽¹⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0139.

⁽³⁾ Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11.

Środa, 10 marca 2010 r.

- B. mając na uwadze, że SEPA powinien być nie tylko samoregulacyjną inicjatywą Europejskiej Rady ds. Płatności (EPC), lecz również znaczącą inicjatywą polityki publicznej, umacniającą Unię Gospodarczą i Monetarną oraz przyszłą strategię UE 2020; mając na uwadze, że SEPA wspierany jest przez dyrektywę w sprawie usług płatniczych, która stwarza konieczne, zharmonizowane ramy prawne; mając na uwadze, że sukces SEPA jest w związku z tym przedmiotem szczególnego zainteresowania Parlamentu,
- C. mając na uwadze, że proces decyzyjny w sprawie SEPA znajduje się obecnie w rękach Europejskiej Rady ds. Płatności (EPC), w której tylko banki podejmują decyzje w sprawie produktów SEPA, zaniebując wnioskami konsumentów,
- D. mając na uwadze, że SEPA oficjalnie rozpoczęło działalność w dniu 28 stycznia 2008 r. wraz z wdrożeniem instrumentu zapłaty przelewem bankowym (SCT) w ramach SEPA, podczas gdy system kart SEPA obowiązuje od 1 stycznia 2008 r., zaś system zleceń zapłaty w ramach SEPA ma zgodnie z planem zacząć obowiązywać od 2 listopada 2009 r.,
- E. mając na uwadze, że konsumenci wyrażali obawy, że charakterystyka produktów SEPA powinna zaspokajać obecne potrzeby konsumentów, zwłaszcza jeśli chodzi o sprawdzanie zleceń zapłaty oraz mając na uwadze, że pożądane jest, aby poczyniono postępy zmierzające do rozwiązania tego problemu,
- F. mając na uwadze, że nie wyznaczono żadnej prawnie wiążącej daty przejścia na instrumenty SEPA i mając na uwadze, że znacząca większość osób w przeprowadzonych przez Komisję publicznych konsultacjach poparła ideę wyznaczenia ostatecznej daty, aby przyspieszyć przejście na SEPA,
- G. mając na uwadze, że kandydat na komisarza ds. rynku wewnętrznego i usług stwierdził w pisemnej odpowiedzi na pytania Parlamentu, że ma zamiar wystąpić z inicjatywą ustawodawczą (do przyjęcia przez Komisję) w celu wyznaczenia jednej lub kilku dat przejścia na produkty SEPA w przypadku zleceń zapłaty i przelewów bankowych, a także z inicjatywą mającą na celu poprawę zarządzania,
- H. mając na uwadze, że przejście na SEPA dokonuje się powoli: w sierpniu 2009 r. tylko 4,5 % transakcji dokonywano w formacie przelewu bankowego SEPA, a mając na uwadze, że pierwotnie przewidziany termin, a mianowicie migracja większości płatności SCT, SDD i płatności kartą do końca 2010 r. stała się nierealistyczna,
- I. mając na uwadze, że przejście na instrumenty SEPA przez administracje publiczne mimo oczekiwań pozostaje w tyle w większości państw członkowskich, choć powinny one odgrywać rolę katalizatora tworząc masę krytyczną konieczną, aby przyspieszyć przejście na SEPA,
- J. mając na uwadze, że ważne jest, aby wszystkie istotne podmioty – ustawodawcy, sektor bankowy i użytkownicy usług płatniczych – były zaangażowane w realizację SEPA,
- K. mając na uwadze, że wykorzystanie instrumentów SEPA jedynie na potrzeby płatności transgranicznych nie spowoduje sukcesu projektu SEPA, gdyż utrzyma się rozdrobnienie, a spodziewane korzyści dla sektora bankowego i jego klientów nie będą mogły zostać zrealizowane,
- L. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 924/2009 gwarantuje pewność prawną jeśli chodzi o wielostronne opłaty za wymianę (MIF) w okresie przejściowym do 31 października 2012 r., w którym sektor ten powinien rozwijać i uzgodnić wspólny, długofalowy model biznesowy do funkcjonowania systemu poleceń zapłaty w ramach SEPA, który powinien być zgodny z przepisami WE dotyczącymi konkurencji i ramami regulacyjnymi Wspólnoty,
- M. mając na uwadze, że w marcu 2009 r. Komisja i Europejski Bank Centralny wskazały, że prawdopodobnie nie istniał żaden wyraźny ani przekonujący powód uzasadniający stosowanie MIF przy każdej transakcji po 31 października 2012 r. oraz mając na uwadze, że Komisja przeprowadziła publiczne konsultacje w sprawie zastosowania art. 81 traktatu WE do wielostronnych płatności międzybankowych w systemie SEPA,
- N. mając na uwadze, że należy również ostatecznie rozwiązać problem zastosowania MIF w związku z rozwiązaniem w postaci unijnej karty, opartym na systemie kart SEPA,
- O. mając na uwadze, że należy zapewnić ciągłość prawną istniejących zleceń zapłaty we wszystkich państwach członkowskich, ponieważ obowiązek wydania nowych zleceń przy przejściu z krajowych systemów zleceń zapłaty na system SEPA stanowiłby obciążenie, mając jednak na uwadze, że utrzymanie tych zleceń nie przyspiesza wczesnego wdrożenia systemu poleceń zapłaty SEPA, chyba że znalezione zostanie rozwiązanie pozwalające na migrację aktualnych zleceń,

Środa, 10 marca 2010 r.

1. podkreśla stałe poparcie dla ustanowienia SEPA, w ramach którego funkcjonuje rzeczywista konkurencja i nie ma rozróżnienia między transgranicznymi a krajowymi płatnościami w euro;
2. ubolewa, że nie dokonano prawie żadnych postępów jeśli chodzi o kwestie wymienione w rezolucji Parlamentu w sprawie zastosowania jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA) z 12 marca 2009 r. od czasu jej przyjęcia i wzywa wszystkie zainteresowane strony do udziału oraz promowania i wkładu na rzecz realizacji SEPA;
3. z zadowoleniem przyjmuje plan działania w sprawie SEPA przyjęty przez Komisję we wrześniu 2009 r. i w pełni popiera działania w nim zawarte w sześciu priorytetowych obszarach (tj. zachęcanie do migracji, szerzenie wiedzy na temat SEPA i promowanie produktów SEPA, opracowanie stabilnych ram prawnych dla SEPA i wzmocnienie zgodności z SEPA, promowanie innowacji, zapewnienie niezbędnej standaryzacji, interoperacyjności i bezpieczeństwa, wyjaśnienie i usprawnienie zarządzania projektem SEPA);
4. wzywa ponownie Komisję, aby na przejście na instrumenty SEPA wyznaczyła precyzyjny, odpowiedni i wiążący termin końcowy, który nie powinien być późniejszy niż 31 grudnia 2012 r. i po którym wszystkie płatności w euro będą musiały być dokonywane z wykorzystaniem standardów SEPA;
5. wzywa Europejską Radę ds. Płatności do uwzględnienia wniosków konsumentów i odpowiednie przystosowanie metod postępowania;
6. w pełni popiera zamiar wspierania przez Komisję procesu migracji administracji publicznych poprzez przygotowanie zintegrowanych i zsynchronizowanych krajowych planów migracji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz zbadania i opublikowania stanu gotowości administracji publicznych państw członkowskich i przejścia na SEPA oraz wzywa państwa członkowskie do udziału w tych badaniach;
7. wzywa Komisję do ostatecznego wyjaśnienia nie później niż do 30 września 2010 r., w oparciu o wyniki odnośnych konsultacji, obejmujących wszystkie zainteresowane strony, kwestii ujednoczonego długofalowego modelu ekonomicznego poleceń zapłaty w systemie SEPA, który musi mieć zasięg ogólnoeuropejski, być opłacalny i wygodny dla konsumentów; nalega na konieczność opracowania tego modelu w ścisłej współpracy między sektorem płatniczym i Komisją oraz zgodnie z prawem WE z zakresu konkurencji i ramami regulacyjnymi Wspólnoty;
8. wzywa wszystkie zainteresowane strony do wspierania utworzenia europejskiego systemu kart płatniczych, który byłby albo nowym dodatkowym systemem, połączeniem istniejących systemów albo rozszerzeniem istniejącego systemu; w związku z tym ponownie wzywa Komisję do dalszego wyjaśnienia kwestii MIF w odniesieniu do płatności kartą oraz wzywa sektor do znalezienia odpowiednich rozwiązań, w ścisłej współpracy z Komisją, zgodnie z prawem WE dotyczącym konkurencji i ramami regulacyjnymi Wspólnoty;
9. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania w systemie przelewów SEPA dalszej ciągłości prawnej obowiązujących dotychczas poleceń zapłaty; podkreśla, że przejście od obowiązującego systemu poleceń zapłaty do systemu przelewów SEPA nie powinno powodować obciążeń dla konsumentów;
10. podkreśla, że konsumenci powinni być jasno informowani o różnicach między dawnym i nowym systemem;
11. wzywa Komisję do monitorowania przejścia na instrumenty SEPA i zagwarantowania, że nie spowoduje ono, że system płatności nie stanie się droższy dla obywateli UE;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 10 marca 2010 r.

Umowa handlowa dotycząca zwalczania obrotu towarami podrobionymi (ACTA)

P7_TA(2010)0058

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie przejrzystości i aktualnego stanu negocjacji umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi (ACTA)

(2010/C 349 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 207 i 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmienionego porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską na następną kadencję ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (przekształcenie), którą należy traktować jako stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ (COM(2008)0229 – C6-0184/2008 – 2008/0090(COD)),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wpływu podrabiania towarów na handel międzynarodowy ⁽³⁾,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 22 lutego 2010 r. w sprawie prowadzonych przez Unię Europejską negocjacji z zakresu umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi (ACTA),
  - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 8,
  - uwzględniając dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej, zmienioną ostatnio dyrektywą 2009/136/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r.,
  - uwzględniając dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego, w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w roku 2008 Unia Europejska i inne państwa OECD otworzyły negocjacje nowej wielostronnej umowy zmierzającej do poprawy ochrony praw własności intelektualnej i zwalczania podrabiania towarów oraz piractwa (umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi - ACTA), a także podjęły wspólną decyzję o zastosowaniu klauzuli poufności,
- B. mając na uwadze, że w sprawozdaniu z dnia 11 marca 2009 r. Parlament wezwał Komisję do natychmiastowego upublicznienia wszystkich dokumentów dotyczących toczących się międzynarodowych negocjacji w sprawie umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi,
- C. mając na uwadze, że w dniu 27 stycznia 2010 r. Komisja zobowiązała się do zacieśnienia współpracy z Parlamentem zgodnie z postanowieniami rezolucji z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmienionego porozumienia ramowego z Komisją, wzywającej do „bezwłocznego przekazywania mu kompletnych informacji na każdym etapie toczących się negocjacji w sprawie umów międzynarodowych (...), w szczególności dotyczących kwestii handlowych oraz innych negocjacji wymagających procedury zgody, tak aby w pełni wprowadzić w życie art. 218 TFUE”,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0009.

⁽²⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P6_TA(2009)0114.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0634.

Środa, 10 marca 2010 r.

- D. mając na uwadze, że przedstawiciele Rady uczestniczyli w rundach negocjacji ACTA wraz z przedstawicielami Komisji,
- E. mając na uwadze, że Komisja – stojąca na straży traktatów – jest zobowiązana do przestrzegania *acquis communautaire* przy prowadzeniu negocjacji umów międzynarodowych mających wpływ na prawodawstwo w UE,
- F. mając na uwadze, że – zgodnie z pewnymi ujawnionymi dokumentami – negocjacje ACTA dotyczą m.in. rozpatrywanych obecnie projektów przepisów UE dotyczących egzekwowania praw własności intelektualnej (2005/0127(COD) - środki prawa karnego mające na celu zapewnienie egzekwowania praw własności intelektualnej (IPRED-II)) oraz tzw. „pakietu telekomunikacyjnego”, a także obowiązujących uregulowań unijnych z zakresu e-handlu i ochrony danych,
- G. mając na uwadze, że bieżące wysiłki UE mające na celu harmonizację środków ochrony praw własności intelektualnej nie mogą zostać zniweczone na drodze negocjacji handlowych toczących się poza normalnym procesem decyzyjnym UE,
- H. mając na uwadze, że istotne jest zapewnienie takiego rozwoju środków ochrony praw własności intelektualnej, który nie zakłóca innowacji i konkurencji, nie podważa ograniczeń praw własności intelektualnej i ochrony danych osobowych, nie ogranicza swobodnego przepływu informacji i nie obciąża w sposób nieuzasadniony handlu prowadzonego zgodnie z prawem,
- I. mając na uwadze, że każde porozumienie osiągnięte przez Unię Europejską w sprawie ACTA musi być zgodne ze zobowiązaniami prawnymi nałożonymi na UE pod względem prawa ochrony prywatności i danych, określonymi przede wszystkim w dyrektywach 95/46/WE i 2002/58/WE oraz w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
- J. mając na uwadze, że traktat lizboński wszedł w życie dnia 1 grudnia 2009 r.,
- K. mając na uwadze, że w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego Parlament Europejski zobowiązany będzie do wyrażenia zgody na treść umowy ACTA przed jej wejściem w życie w UE,
- L. mając na uwadze, że Komisja Europejska zobowiązała się do zapewnienia Parlamentowi bezzwłocznego i pełnego dostępu do informacji z zakresu umów międzynarodowych na każdym etapie negocjacji,
1. wskazuje, że od dnia 1 grudnia 2009 r. Komisja jest prawnie zobowiązana do bezzwłocznego przekazywania Parlamentowi pełnych informacji na wszystkich etapach toczących się negocjacji międzynarodowych;
  2. wyraża zaniepokojenie brakiem przejrzystości procesu prowadzenia negocjacji ACTA, co jest w sprzeczności z literą i duchem TFUE; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem braku ustalenia podstawy prawnej przed rozpoczęciem negocjacji ACTA, a także brakiem prób uzyskania zatwierdzenia mandatu negocjacyjnego przez Parlament;
  3. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia opinii publicznej i Parlamentowi dostępu do tekstów i podsumowań negocjacji ACTA zgodnie z traktatem oraz rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
  4. wzywa Komisję i Radę do aktywnej współpracy z partnerami negocjacyjnymi ACTA, aby z urzędu wykluczyć jakiegokolwiek dalsze negocjacje o charakterze poufnym, a także do pełnego i punktualnego informowania Parlamentu o inicjatywach podjętych w tym względzie; oczekuje, że przed kolejną rundą negocjacyjną w Nowej Zelandii w kwietniu 2010 r. Komisja przedstawi wnioski w sprawie uwzględnienia zagadnienia przejrzystości w porządku dziennym tego posiedzenia i że poinformuje Parlament o wynikach tej rundy zaraz po jej zakończeniu;

Środa, 10 marca 2010 r.

5. podkreśla, że o ile Parlament nie będzie bezzwłocznie otrzymywał pełnych informacji na wszystkich etapach negocjacji, zastrzega on sobie prawo podjęcia odpowiednich działań, w tym wszczęcia postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu ochrony swoich praw;
6. wyraża ubolewanie nad faktem, że strony świadomie postanowiły nie prowadzić negocjacji w łonie już istniejących organów międzynarodowych, takich jak Światowa Organizacja Własności Intelektualnej czy Światowa Organizacja Handlu, które dysponują już strukturami w zakresie informowania opinii publicznej i konsultacji;
7. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny wpływu wdrożenia uregulowań ACTA na prawa podstawowe, ochronę danych, kontynuowane przez UE wysiłki na rzecz harmonizacji środków ochrony praw własności intelektualnej oraz na e-handel przed osiągnięciem na szczeblu unijnym jakiegokolwiek porozumienia z zakresu skonsolidowanego tekstu ACTA, a także do bezzwłocznego przeprowadzenia z Parlamentem konsultacji z zakresu wyników tej oceny;
8. z zadowoleniem przyjmuje potwierdzenie przez Komisję, że jakkolwiek umowa ACTA będzie ograniczona do przestrzegania istniejących obecnie praw własności intelektualnej, bez uszczerbku dla rozwoju podstawowych praw własności intelektualnej w Unii Europejskiej;
9. wzywa Komisję do kontynuowania negocjacji w sprawie ACTA i do ograniczenia ich do istniejących europejskich środków ochrony praw własności intelektualnej w odniesieniu do kwestii podrabiania towarów; jest zdania, że w dalszych negocjacjach w sprawie ACTA powinna wziąć udział większa liczba państw rozwijających się i nowo powstałych w celu osiągnięcia możliwie najbardziej wielostronnego poziomu rokowań;
10. nalega na Komisję, aby dołożyła starań, by wdrażanie postanowień ACTA (przede wszystkim postanowień dotyczących procedur przestrzegania praw autorskich w środowisku cyfrowym) było w pełni zgodne z literą i duchem *acquis communautaire*; domaga się nieprzeprowadzania kontroli osobistych na granicach UE oraz żąda dokładnego wyjaśnienia jakichkolwiek klauzul umożliwiających przeszukiwanie i konfiskatę przez służby graniczne i celne bez odpowiedniego nakazu urzędzeń przechowywania informacji takich jak komputery przenośne, telefony komórkowe, odtwarzacze MP3;
11. jest zdania, że w celu przestrzegania praw podstawowych, takich jak wolność słowa i prawo do prywatności, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości, proponowana umowa nie powinna umożliwić stosowania jakichkolwiek tak zwanych procedur „three strikes”, zgodnie z decyzją Parlamentu w sprawie art. 1 ust. 1 lit. b (zmieniającej) dyrektywy 2009/140/WE wzywającej do dodania nowego ustępu 3a) do art. 1 dyrektywy 2002/21/WE dotyczącego polityki „three strikes”; uważa, że każda umowa powinna zawierać postanowienie, że zablokowanie dostępu danego użytkownika do internetu wymagać będzie uprzedniego rozpatrzenia przez sąd;
12. podkreśla, że ochrona prywatności i danych to podstawowe wartości Unii Europejskiej, uznane art. 8 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka oraz art. 7 i 8 Karty praw podstawowych UE, których należy przestrzegać we wszystkich strategiach i przepisach przyjmowanych przez UE zgodnie z art. 16 TFUE;
13. zwraca uwagę, że postanowienia umowy ACTA, a w szczególności środki zmierzające do wzmocnienia uprawnień do dokonywania inspekcji i konfiskaty towarów na granicach, nie powinny mieć wpływu na globalny dostęp do legalnych, przystępnych cenowo i bezpiecznych produktów leczniczych - w tym produktów nowatorskich i generycznych - pod pretekstem walki z podrabianiem towarów;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw uczestniczących w negocjacjach ACTA.

Środa, 10 marca 2010 r.

Rozporządzenie wprowadzające plan ogólnych preferencji taryfowych

P7_TA(2010)0059

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie rozporządzenia wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych

(2010/C 349 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a w szczególności tzw. klauzulę dopuszczającą z 1979r.,
  - uwzględniając rezolucję legislacyjną z dnia 5 czerwca 2008 r. dotyczącą wniosku w sprawie rozporządzenia Rady wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych na okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. (2007/0289(CNS)),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 z dnia 22 lipca 2008 r.,
  - uwzględniając rozdział 1 tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
  - uwzględniając art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że „klauzula dopuszczająca” stanowi podstawę prawną WTO planu ogólnych preferencji taryfowych (GSP),
- B. mając na uwadze, że od roku 1971 Wspólnota przyznaje preferencje handlowe krajom rozwijającym się w ramach planu ogólnych preferencji taryfowych,
- C. mając na uwadze, że skonsultowano się z Parlamentem w kwestii wniosku Komisji w sprawie rozporządzenia Rady dotyczącego GSP na okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. (COM(2007)0857),
- D. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r.,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z rozdziałem 1 tytułu V TUE Unia musi kierować się w swoich działaniach podejmowanych na arenie międzynarodowej zasadami demokracji, praworządnością, zasadą uniwersalnego i niepodzielnego charakteru praw człowieka i podstawowych wolności oraz wspierać zrównoważony rozwój gospodarczy, społeczny i środowiskowy krajów rozwijających się, a głównym celem powinno być wyeliminowanie ubóstwa,
- F. mając na uwadze, że na mocy art. 207 TFUE Parlament i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą, muszą przyjmować środki określające ramy realizacji wspólnej polityki handlowej,
1. dostrzega znaczenie planu ogólnych preferencji taryfowych, który pozwala krajom rozwiniętym stosować jednokierunkowe zasady preferencyjnego traktowania w odniesieniu do produktów pochodzących z krajów rozwijających się;
  2. zwraca uwagę, że stworzeniu przez Wspólnotę Europejską GSP w 1971 r. towarzyszyło wyjaśnienie, iż jest on instrumentem mającym na celu zniwelowanie braku równowagi w bilansie handlowym krajów rozwiniętych i krajów rozwijających się oraz oczekiwanie, że przyczyni się on do ich zrównoważonego rozwoju; uważa, że GSP jest instrumentem handlowym WE i UE na rzecz pomocy dla krajów rozwijających się poprzez wytwarzanie dochodu za pomocą handlu międzynarodowego, przez co przyczynia się do ich zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów;

Środa, 10 marca 2010 r.

3. zauważa, że obowiązujące rozporządzenie w sprawie GSP wygaśnie z dniem 31 grudnia 2011 r., w związku z tym, uwzględniając czas niezbędny do przyjęcia nowego rozporządzenia zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą, wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zaktualizowanego rozporządzenia w sprawie GSP do dnia 1 czerwca 2010 r.;
4. uważa, że preferencje przyznane w ramach GSP powinny być skierowane do krajów rozwijających się, które potrzebują ich najbardziej, i że nowa lista krajów-beneficjentów powinna odzwierciedlać bieżącą sytuację gospodarczą krajów rozwijających się;
5. podkreśla, że zgodnie z art. 15 ust. 1 wszystkie kraje korzystające z planu GSP+ powinny nie tylko ratyfikować, ale również skutecznie wdrożyć wszystkie 27 konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy i ONZ wyszczególnionych w załączniku III do rozporządzenia w sprawie GSP;
6. podkreśla potrzebę większej przejrzystości i odpowiedzialności demokratycznej w kwestii sposobu wszczynania i prowadzenia dochodzeń; zwraca się zatem z wnioskiem, aby Komisja przekazywała Parlamentowi pełne informacje i angażowała go w odpowiednim stopniu na wszystkich etapach procedur GSP i GSP+, również w przypadku wniosku Rady dotyczącego list krajów-beneficjentów;
7. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania sytuacji na Sri Lance oraz rząd Sri Lanki do szybkiej reakcji w celu uporządkowania sytuacji w kraju przed faktycznym zawieszeniem GSP+;
8. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania sytuacji praw człowieka w Kolumbii i do składania sprawozdań Parlamentowi;
9. wzywa Komisję do prowadzenia spójnej polityki w sprawie GSP+, zwłaszcza jeśli chodzi o ewentualne zawieszenie planu w przypadku łamania praw człowieka, oraz do pełnego zaangażowania Parlamentu w ten proces;
10. apeluje do Komisji, aby przed wygaśnięciem obowiązującego rozporządzenia oraz w czasie umożliwiającym przeprowadzenie dyskusji na temat następnego rozporządzenia przedłożyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat sytuacji w zakresie ratyfikacji i wdrożenia 27 konwencji przez każdy kraj korzystający ze szczególnego systemu zachęt; wzywa Komisję, aby w zaktualizowanym rozporządzeniu GSP określiła organy monitorujące, które zalecałyby, czy dany kraj powinien podjąć dodatkowe środki na rzecz skutecznego wdrożenia konwencji; stwierdza, że w sprawozdaniu Komisja powinna także ocenić skuteczność szczególnych rozwiązań motywacyjnych pod względem realizacji ich celu, a w razie potrzeby zaleca także dokonanie przeglądu załącznika III;
11. zwraca się do Komisji, aby zaktualizowane rozporządzenie w sprawie GSP zakładało przeprowadzenie regularnej oceny kwestii przestrzegania przez każdy kraj korzystający z tego planu zobowiązań związanych z GSP+, a przez to aby zagwarantowała, że nie będą mieć zastosowania żadne powody do tymczasowego zawieszenia traktowania na zasadach preferencyjnych, określone w art. 15 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 i ust. 2; wzywa do przesyłania tego rocznego sprawozdania Parlamentowi i Radzie;
12. wzywa Komisję, aby przed dokonaniem przeglądu planu przeprowadziła ocenę wpływu skutków GSP w okresie od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2009 r. oraz aby oceniła, w jakim stopniu zostały zrealizowane początkowe cele GSP dotyczące szczególnych wskaźników społeczno-ekonomicznych istotnych dla poszczególnych krajów, a w szczególności zmniejszenia skali ubóstwa; uważa, że badania te należy następnie przedłożyć Parlamentowi i Radzie; jest zdania, że nowy wniosek w sprawie zaktualizowanego rozporządzenia w sprawie GSP musi w należyтым stopniu uwzględniać te oceny wpływu;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 10 marca 2010 r.

Sprawozdanie roczne 2008 na temat WPZiB

P7_TA(2010)0060

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2008 r., przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. (2009/2057 (INI))

(2010/C 349 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczące głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2008 r., przedstawione Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności tytuł V zmienionego w ten sposób Traktatu o Unii Europejskiej – „Postanowienia ogólne o działaniach zewnętrznych Unii i postanowienia szczególne dotyczące wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa”,
  - uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. oraz sprawozdanie w sprawie wdrażania ESB przyjęte w dniu 11 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając wyżej wspomniane porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami,
  - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie sprawozdań rocznych dotyczących WPZiB za lata 2006 i 2007, odpowiednio z dni 5 czerwca 2008 r. ⁽²⁾ i 19 lutego 2009 r. ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie instytucjonalnych aspektów utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0023/2010),
- A. mając na uwadze, że w ostatnich dziesięcioleciach wzrosła rola Unii Europejskiej jako podmiotu liczącego się na arenie międzynarodowej oraz mając na uwadze, że potrzebne są dodatkowe środki finansowe oraz nowe podejście, aby UE mogła działać wspólnie i podejmować światowe wyzwania w demokratyczny, spójny, konsekwentny i skuteczny sposób,
- B. mając na uwadze, że w stosunkach zewnętrznych Unia Europejska rozwija cele swojej polityki zagranicznej, umacnia i propaguje swoje wartości i interesy, wnosi wkład w ochronę swoich obywateli oraz wspiera te wartości na świecie, mając na celu przyczynienie się do pokoju, bezpieczeństwa, trwałego rozwoju naszej Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego, w tym poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych, mając na uwadze, że propagowanie praw człowieka, zwłaszcza powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, znajduje się w centrum działań zewnętrznych UE, a także mając na uwadze, że karta praw podstawowych jest obecnie wiążąca w odniesieniu do zewnętrznych działań UE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0254.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0074.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0057.

Środa, 10 marca 2010 r.

- C. mając na uwadze, że w związku z traktatem lizbońskim działania zewnętrzne Unii jako całości, w tym WPZiB, zyskują nowy wymiar, co wraz z osobowością prawną UE oraz istotnymi innowacjami instytucjonalnymi, zwłaszcza powołaniem sprawującego podwójną funkcję wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela Unii do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa („Wiceprzewodniczący/Wysoki Przedstawiciel”) oraz ustanowieniem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), mogłoby decydująco wpłynąć na spójność, jednolitość i skuteczność działań zewnętrznych Unii oraz w istotny sposób zwiększyć jej wpływ na arenie międzynarodowej,
- D. mając na uwadze, że potrzebne są dalsze starania, aby poprawić szybkość reagowania UE na kryzysy polityczne i konflikty regionalne; mając na uwadze, że obecne mechanizmy podejmowania decyzji i finansowania mogą hamować szybkie i kompleksowe reagowanie oraz mając na uwadze, że należy znaleźć sposoby dalszego ograniczenia i odchodzenia od zasady jednomyślności,
- E. mając na uwadze, że istotne jest właściwe określenie wspólnych interesów europejskich i działanie zgodnie z nimi dla realizacji celów działań zewnętrznych Unii, a w szczególności celów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB); mając na uwadze, że podstawowe znaczenie ma również, aby wszystkie przyjęte strategie polityczne i podejmowane działania były zgodne z prawem międzynarodowym, w tym z zasadami ustanowionym w Karcie ONZ,
- F. mając na uwadze, że promowanie pokoju, praw człowieka oraz praworządności na świecie należy do głównych celów polityki zewnętrznej UE,
- G. mając na uwadze, że traktat lizboński uprawnia Wiceprzewodniczącego/Wysokiego Przedstawiciela do udzielania Radzie i Komisji pomocy w zapewnianiu spójności między poszczególnymi dziedzinami działań zewnętrznych oraz między działaniami zewnętrznymi a innymi obszarami polityki Unii,
- H. mając na uwadze, że z wejściem w życie traktatu lizbońskiego Unia Europejska wykonuje wszystkie prawa i wypełnia wszystkie obowiązki Wspólnoty Europejskiej, jednocześnie nadal wykonując dotychczasowe prawa i wypełniając obowiązki UE,
- I. mając na uwadze, że nowe wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa wymagają położenia silniejszego nacisku na wzmocnienie, łączenie i równoważenie różnych instrumentów cywilnych i wojskowych z całej gamy działań związanych z zapobieganiem konfliktom, rozwiązywaniem konfliktów, zarządzaniem kryzysowym i budową pokoju,
- J. mając na uwadze, że około 10 lat po zapoczątkowaniu europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO), w którym to okresie rozmieszczono około 23 misje na obszarach kryzysowych, należy wzmocnić potencjał wojskowy i cywilny oraz skonsolidować struktury, tak aby odpowiednio odzwierciedlić rolę, jaką wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) odgrywa we wspieraniu WPZiB oraz w zapewnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego,

Zasady regulujące europejskie działania zewnętrzne

1. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel i podległe jej służby do opracowania – w celu pogłębienia wspólnej strategicznej koncepcji Unii – spójnej strategii polityki zagranicznej UE, w oparciu o cele i zasady ustanowione w art. 21 TUE; jest zdania, że strategia taka powinna jasno określać wspólne interesy bezpieczeństwa UE i w ten sposób służyć jako ramy odniesienia dla tworzenia polityki, a także formułowania, finansowania, wdrażania i monitorowania działań zewnętrznych UE; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do pełnego włączenia właściwych organów Parlamentu Europejskiego we wszelkie działania tego typu; jest przekonany, że dwie wiodące zasady takiej strategii powinny tworzyć: koncepcja bezpieczeństwa ludzi, określona w madryckim sprawozdaniu z 2007 r. grupy studyjnej ds. bezpieczeństwa ludzi, oraz koncepcja odpowiedzialności za ochronę, zdefiniowana w 2005 r. w dokumencie końcowym szczytu światowego;

Sprawozdanie roczne Rady w sprawie WPZiB za rok 2008

2. z zadowoleniem przyjmuje wyrażaną przez Radę ambicję przyjęcia bardziej strategicznego, tematycznie ukierunkowanego i usprawnionego podejścia do spraw z zakresu WPZiB przy sporządzaniu sprawozdania za rok 2008; pochwała również wprowadzenie przez Radę bardziej przejrzystej struktury, z głównymi rozdziałami dotyczącymi działań prowadzonych w przeszłości oraz, w szczególności, przyszłych perspektyw w dziedzinie WPZiB; zauważa też w sprawozdaniu poprawę w zakresie opracowania regionalnego kontekstu działań zewnętrznych;

Środa, 10 marca 2010 r.

3. raz jeszcze podkreśla, że zakres sprawozdania nie powinien być ograniczony po prostu do opisu działań z zakresu WPZiB, ale powinien stwarzać okazję do nawiązania dialogu z Parlamentem Europejskim w celu rozwijania bardziej strategicznego podejścia do WPZiB; zaleca, aby roczne sprawozdanie dotyczące WPZiB zostało przekształcone w roczne sprawozdanie omawiające wdrażanie i oceniające skuteczność strategii polityki zagranicznej UE, oceniające jej skuteczność i nakreślające kierunki na przyszłość; zaleca ponadto, aby w sprawozdaniu takim wprowadzono więcej odniesień do potrzeb budżetowych i wpływu finansowego działań zewnętrznych;

4. wierzy w wartość dodaną przyjęcia szerszego i bardziej wszechstronnego podejścia do sprawozdań rocznych z WPZiB, a w szczególności ich rozdziałów dotyczących regionalnych grup i partnerów oraz wzajemnych powiązań misji WPZiB/WPBiO z innymi instrumentami promującymi rolę UE jako partnera na arenie międzynarodowej; uważa, że przyjęcie takiej perspektywy umożliwi m.in. lepszy ogląd całości wkładu finansowego z budżetu UE w danym regionie;

5. ponownie wyraża stanowisko, że w celu wzmocnienia demokratycznej legitymacji WPZiB właściwe organy Parlamentu powinny być proszone o opinię na temat uruchamiania misji w ramach WPBiO oraz że decyzje powinny w stosownych przypadkach uwzględniać stanowiska przyjęte przez Parlament i zawierać odniesienia do nich; uważa, że takie konsultacje powinny obejmować informacje o przesłankach obranego trybu działania oraz wyjaśnienie, w jaki sposób dana misja wiąże się z odpowiednimi działaniami unijnymi i międzynarodowymi, jakie ma skutki finansowe i jak współgra z innymi instrumentami UE;

Skutki traktatu lizbońskiego

6. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie traktatu lizbońskiego, który daje UE narzędzia do dalszego zwiększania jej roli i widoczności na arenie międzynarodowej; podkreśla w związku z tym zasadniczą rolę, jaką każde z państw członkowskich, Rada i nowa Wiceprzewodnicząca/Wysoka Przedstawiciel muszą odegrać, aby nadać pisemnym postanowieniom traktatu formę konkretnych działań poprzez umocnienie stosunków UE z jej partnerami strategicznymi i ugruntowanie przywództwa na arenie stosunków wielostronnych; podkreśla znaczenie postanowień traktatu, zgodnie z którymi kompetencje Unii w zakresie WPZiB będą obecnie obejmować wszelkie dziedziny polityki zagranicznej i ogół kwestii dotyczących bezpieczeństwa Unii, w tym stopniowe określanie wspólnej polityki obronnej, która może prowadzić do wspólnej obrony;

7. zauważa, że przewodniczący Rady Europejskiej zapewni „na swoim poziomie oraz w zakresie swojej właściwości reprezentację Unii na zewnątrz w sprawach dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa”; ostrzega jednak, że musi się to odbywać z zastrzeżeniem uprawnień Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Komisarz oraz przy pełnym uznaniu kluczowej roli pełnionej przez Komisję Europejską, nie tylko w ustanawianiu i utrzymywaniu *acquis communautaire* w zakresie stosunków zewnętrznych, lecz również w zapewnianiu zewnętrznej reprezentacji Unii, z wyjątkiem WPZiB;

8. z zadowoleniem przyjmuje funkcję, jaką pełnić będzie Wiceprzewodnicząca/Wysoka Przedstawiciel, przewodnicząc Radzie do Spraw Zagranicznych oraz to, że jej przedstawiciel ma przewodniczyć Komitetowi Politycznemu i Bezpieczeństwa; oczekuje, że te nowe funkcje spowodują konsolidację kontaktów międzyinstytucjonalnych i będą sprzyjać bardziej stabilnemu dialogowi między instytucjami; zwraca się do Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel o bazowanie na doświadczeniach pozyskanych w wyniku okresowych wystąpień ustępujących komisarzy ds. stosunków zewnętrznych i wysokiego przedstawiciela podczas sesji plenarnych Parlamentu oraz przed jego Komisją Spraw Zagranicznych, a także na zwyczajach nieformalnych spotkań, aby możliwe było nasilenie i prowadzenie regularnych, systematycznych i rzeczowych konsultacji z Parlamentem i jego właściwymi organami;

9. jest zdania, że połączenie międzyrządowych i wspólnotowych filarów i funkcji w jednym stanowisku Wiceprzewodniczącego/Wysokiego Przedstawiciela, który podlega zatwierdzeniu w drodze zbiorowego głosowania Parlamentu Europejskiego, może wzmocnić legitymację demokratyczną działań z zakresu WPZiB, pod warunkiem ustanowienia na wszystkich szczeblach i na równych prawach stałego dialogu strategicznego między Parlamentem, Radą i Komisją;

Środa, 10 marca 2010 r.

10. podkreśla, że państwa członkowskie powinny pracować w duchu wzajemnej solidarności politycznej dla osiągnięcia coraz wyższego stopnia zbieżności działań w obszarze WPZiB;

11. ponownie stwierdza, że w budżecie UE należy przeznaczyć odpowiednie środki finansowe umożliwiające UE odgrywanie aktywnej roli w świecie; z żalem zauważa, że odpowiednia część budżetu nadal jest niedostatecznie zasilana, i wyraża poważne zaniepokojenie wpływem niedofinansowania na zdolność Unii do prowadzenia wiarygodnej i aktywnej polityki zagranicznej; podkreśla potrzebę wyposażenia Unii w niezbędne środki finansowe umożliwiające spójne i odpowiednie reagowanie na nieprzewidziane wyzwania globalne i w związku z tym oczekuje, że zostanie poproszony o opinię na temat procedur przyznawania szybkiego dostępu do środka budżetowych Unii mających na celu pilne finansowanie inicjatyw z zakresu WPZiB, a także że zostanie w pełni zaangażowany w te procedury; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do opracowania jednocześnie skutecznej strategii komunikacyjnej służącej lepszemu informowaniu obywateli UE o celach i osiągnięciach WPZiB, i w związku z tym zdecydowanie wskazuje ponownie na znaczenie demokratycznej legitymizacji i kontroli polityki zagranicznej i bezpieczeństwa prowadzonej przez Unię Europejską;

12. ponownie wyraża swe zaniepokojenie brakiem przejrzystości oraz informacji, jeśli chodzi o finansowanie wspólnych kosztów operacji UE mających militarne lub obronne konotacje, gdyż mechanizm Athena nie umożliwi uzyskania pełnego oglądu wszystkich następstw finansowych, jakie mają misje prowadzone w ramach WPZiB; z zadowoleniem przyjmuje zatem utworzenie na mocy art. 41 ust. 3 TUE funduszu początkowego i apeluje o zasięgnięcie opinii Parlamentu na temat zarządzania tym budżetem, zgodnie z ogólnymi prerogatywami PE dotyczącymi WPZiB i WPBiO określonymi w art. 36 TUE; zwraca uwagę, że rosnący udział Parlamentu w określaniu, monitorowaniu i nadzorowaniu WPZiB wynika zarówno z wzajemnego połączenia WPZiB z WPBiO, jak podkreślono w art. 42 TUE, jak i ze wzmocnionego nadzoru parlamentarnego na poziomie krajowym i europejskim, przewidzianego w protokole nr 1 do TUE;

13. wzywa Radę, Komisję i Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do skorzystania z okazji – zaistniałej w związku z ustanowieniem ESDZ – do opracowania bardziej spójnej, konsekwentnej i skutecznej polityki zagranicznej; oczekuje w związku z tym, że podstawowe wartości i cele polityki zagranicznej Unii, takie jak poszanowanie i propagowanie praw człowieka, zapisane w prawnie wiążącej karcie praw podstawowych, oraz priorytety polityki zagranicznej Unii, takie jak zarządzanie kryzysowe i budowa pokoju, znajdą należyte odzwierciedlenie w strukturze ESDZ, obejmującej zasoby ludzkie; ponownie stwierdza, że przy ustanawianiu i w działaniu ESDZ należy zachować uprawnienia Parlamentu Europejskiego do demokratycznej i budżetowej kontroli;

14. zauważa, że traktat lizboński ma znaczące skutki dla WPZiB, przejawiające się w reorganizacji obowiązków administracyjnych, i w związku z tym wzywa Radę i Komisję do zadbania o to, aby efekt skali w zakresie struktur wsparcia doprowadził do ograniczenia kosztów administracyjnych;

15. podkreśla potrzebę wprowadzenia większej jasności co do kryteriów mianowania i oceny specjalnych przedstawicieli UE, biorąc również pod uwagę potrzebę zapewnienia równowagi płci; przypomina, że aktualnie Parlament nie ma możliwości zakwestionowania poszczególnych mandatów specjalnych przedstawicieli UE, gdyż środki przeznaczone na pełnienie takiego mandatu ujęte są w art. 19 03 06, który obejmuje wszystkie mandaty SPUE; apeluje zatem o wzmocnienie nadzoru parlamentarnego nad mianowaniem i ustalaniem mandatów specjalnych przedstawicieli UE oraz o kontrolę nad nimi; uważa, że odpowiedni specjaliści przedstawiciele UE powinni być stopniowo wycofywani, a ich funkcje powinni wypełniać pracujący w poszczególnych krajach szefowie delegacji UE, natomiast specjaliści przedstawiciele UE o obowiązkach na szczeblu regionalnym muszą pełnić funkcję koordynatorów i dostarczać wskazówek politycznych szefom delegacji UE w danych krajach, podlegającym Wiceprzewodniczącemu/Wysokiemu Przedstawicielowi, w celu zapewnienia spójności i jednolitości europejskich działań zewnętrznych; zwraca uwagę, że połączenie funkcji stanowi w tym względzie pierwszy – ale nie jedyny – krok, jakiego należy dokonać w celu stworzenia ekonomii skali oraz podniesienia skuteczności WPZiB; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do podjęcia kroków z myślą o powierzeniu specjalnym przedstawicielom UE zadania polegającego na koordynacji i dostarczaniu wskazówek politycznych również w odniesieniu do misji WPBiO należących do zakresu ich kompetencji;

16. zwraca się do Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel, aby zasięgnęła opinii właściwej komisji Parlamentu w sprawie dokonywanych przez siebie nominacji na wysokie stanowiska w ESDZ, w tym stanowiska specjalnych przedstawicieli UE; postanawia poprosić niektórych specjalnych przedstawicieli UE oraz szefów delegacji o stawienie się przed właściwą komisją po ich powołaniu na stanowiska;

Środa, 10 marca 2010 r.

17. zauważa, że traktat lizboński obejmuje nowe procedury finansowe dotyczące WPZiB, wzmacnia dialog między Radą a Parlamentem na temat WPZiB poprzez wprowadzenie dwóch debat rocznych z udziałem Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel oraz szczegółowo określa rolę i obowiązki Parlamentu w odniesieniu do WPBiO; w związku z tym wzywa do przeglądu i poszerzenia obowiązujących porozumień międzyinstytucjonalnych, z udziałem Komisji Spraw Zagranicznych PE, tak aby zapewnić sprawne i skuteczne wdrożenie procedury budżetowej, procedury konsultacji i procedury kontroli w przypadku WPZiB i WPBiO oraz poprawić dostęp do informacji sensytywnych; w związku z tym zwraca szczególną uwagę na wyżej wspomniane porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. oraz porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 listopada 2002 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą dotyczące dostępu przez Parlament Europejski do będących w posiadaniu Rady informacji sensytywnych w obszarze polityki zagranicznej i bezpieczeństwa⁽¹⁾; wyraża silne postanowienie korzystania ze swoich uprawnień budżetowych i prawa do demokratycznej kontroli w odniesieniu do WPZiB w związku ze wszystkimi instytucjonalnymi zmianami, w tym ustaleniami dotyczącymi finansowania ESDZ;

18. zauważa, że traktat lizboński objął procedurą zgody wszystkie porozumienia dotyczące kwestii, co do których zastosowanie ma zwykła procedura prawodawcza, i wzmocnił prawo Parlamentu do uzyskania od Komisji należytych informacji na temat postępów negocjacji umów międzynarodowych zgodnie z art. 218 TFUE; w związku z tym uważa, że należy zastanowić się nad wynegocjowaniem nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego z Parlamentem, aby zapewnić mu jasną definicję swojego zaangażowania na każdym etapie negocjacji prowadzących do zawarcia umowy międzynarodowej;

19. wzywa Radę Ministrów Spraw Zagranicznych, aby stanowiła kwalifikowaną większością głosów w przypadkach przewidzianych w nowym traktacie;

20. jest zdania, że – w świetle art. 42 ust. 2 i ust. 7 TUE oraz art. 10 protokołu nr 1 dotyczącego roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej – szcztkowe funkcje Unii Zachodnioeuropejskiej stały się nieaktualne; w związku z tym wzywa zainteresowane państwa członkowskie UE do działania zgodnie z art. XII traktatu o UZE i do zgłoszenia z rocznym wyprzedzeniem zamiaru wypowiedzenia tego traktatu; przypomina, że Parlament Europejski oraz parlamenty państw członkowskich UE mają prawo do sprawowania nadzoru parlamentarnego nad działaniami z zakresu WPZiB i WPBiO;

Sprawy dotyczące WPZiB o charakterze tematycznym

21. jest nadal zaniepokojony bezpieczeństwem dostaw energii i powtarzającymi się kryzysami gazowymi, takimi jak mający miejsce w styczniu 2009 r. kryzys rosyjsko-ukraiński, który uwypuklił wzrastającą zależność energetyczną UE od źródeł dostaw i od kanałów przesyłu; podkreśla również konieczność zapobiegania uzależnieniu energetycznemu UE od krajów trzecich, które osłabia swobodę prowadzenia polityki zagranicznej UE; przypomina, że należy pilnie odpowiedzieć na wyzwania związane z energią poprzez wdrożenie wspólnej zewnętrznej europejskiej polityki energetycznej; w związku z tym wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel, aby zdecydowanie realizowała zalecenia Parlamentu dotyczące opracowania spójnej i skoordynowanej polityki, w szczególności promując spójność UE w konstruktywnym dialogu z dostawcami energii, zwłaszcza Rosją, i z krajami tranzytowymi, wspierając priorytety energetyczne UE oraz broniąc wspólnych interesów państw członkowskich, rozwijając skuteczną dyplomację energetyczną i bardziej efektywne mechanizmy reagowania na sytuacje kryzysowe, a także promując dywersyfikację dostaw energii, zrównoważone wykorzystanie energii oraz rozwój odnawialnych źródeł energii; podkreśla, że jedynie wspólne podejście UE może zapobiec ewentualnym przyszłym ograniczeniom w dostawach ropy i gazu do państw członkowskich i zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne UE jako całości;

22. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie umowy w sprawie projektu Nabucco; wzywa Komisję i Radę, aby dążyły do pomyślnej realizacji tej umowy; podkreśla znaczenie, jakie ma zagwarantowanie bezpieczeństwa energetycznego UE dzięki wspieraniu południowego korytarza dostaw ropy naftowej do Europy, w tym przez paneuropejski rurociąg Konstanca-Triest;

23. uważa, że istotne potencjalne zagrożenia i konflikty wynikają ze wzmożonej rywalizacji o dostęp do zasobów energetycznych i naturalnych oraz o kontrolę nad nimi, w związku z czym UE powinna nadal rozwijać politykę łagodzenia, dostosowania i oszczędności energii z myślą o zażegnaniu zagrożeń dla bezpieczeństwa powstałych w wyniku zniszczenia środowiska i zmiany klimatu; w związku z tym podkreśla, że UE musi wzmacniać swoją wiodącą rolę w zarządzaniu klimatem na szczeblu globalnym i dalej rozwijać dialog z innymi kluczowymi podmiotami, takimi jak wschodzące potęgi (Chiny, Brazylia, Rosja, Indie), Stany Zjednoczone i kraje rozwijające się, zważywszy, że zmiana klimatu stała się kluczowym elementem stosunków międzynarodowych;

(1) Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1.

Środa, 10 marca 2010 r.

24. popiera dalsze zaangażowanie Unii w czynny i skuteczny sposób na rzecz rozwiązywania problemów o wymiarze światowym, w szczególności poprzez wzmocnienie struktury Narodów Zjednoczonych i nadanie specjalnego znaczenia konsolidacji uprawnień Rady Praw Człowieka i zniesieniu kary śmierci;

25. odnotowuje znaczenie zapobiegania konfliktom i zarządzania konfliktami, w tym odnowy i odbudowy po kryzysie; podkreśla potrzebę dalszego rozwoju przez UE strategii prewencyjnych, poprawy systemu wczesnego ostrzegania i zwiększenia współpracy z organizacjami regionalnymi zgodnie z Kartą NZ;

26. podkreśla, że wymiar zewnętrzny ma podstawowe znaczenie w pomyślnej realizacji europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; ponownie podkreśla znaczenie uporządkowanego zarządzania ruchami migracyjnymi; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie programu sztokholmskiego podczas posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2009 r.; uważa, że istotne jest nawiązanie współpracy z krajami pochodzenia i krajami tranzytowymi oraz promowanie stałej współpracy poprzez stosowanie polityki stawiania pozytywnych warunków; podkreśla konieczność zapobiegania nielegalnej imigracji poprzez wspieranie rozwoju na szczeblu lokalnym w krajach pochodzenia oraz konieczność zwalczania grup przestępczych zajmujących się handlem ludźmi; podkreśla, że zewnętrzny wymiar europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości musi zostać w pełni uwzględniony w europejskiej polityce zagranicznej;

27. podkreśla, że należy wzmocnić potencjał, aby zapewnić lepsze monitorowanie cywilnych i wojskowych misji Unii oraz umożliwić wyciąganie wniosków ze sposobu ich prowadzenia, z myślą o lepszym planowaniu przyszłych misji i zarządzaniu nimi; w związku z tym podkreśla również potrzebę bardziej strategicznego podejścia do misji EPBiO; proponuje, aby celem regularnych wspólnych spotkań konsultacyjnych była również ocena osiągnięć i niepowodzeń zakończonych misji, aby umożliwić wypracowanie dalekosiężnego podejścia z myślą o przyszłych potrzebach, obejmującego wszystkie aspekty (finansowanie, realizację, organizację pod względem administracyjnym);

28. apeluje do Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel, Rady i państw członkowskich o zadbanie o stosowną równowagę między cywilnym i wojskowym potencjałem planistycznym w Sekretariacie Rady oraz o zapewnienie odpowiedniej liczby personelu w organach wymiaru sprawiedliwości, administracji cywilnej, cel i mediacji, tak aby zapewnić misjom WPBiO właściwe i wystarczające wsparcie fachowe;

29. wzywa w związku z tym do zatrudnienia odpowiedniej liczby personelu cywilnego oraz nalega na państwa członkowskie, aby korzystały ze stworzonej przez ESDZ sposobności do grupowania dostępnych w danej chwili zasobów w celu uzyskania spójnych, skutecznych i sprawnych zdolności planowania w zarządzaniu kryzysowym;

30. wzywa państwa członkowskie do podwojenia wysiłków mających na celu znalezienie i rozmieszczenie wystarczającej liczby przydatnych i wykwalifikowanych pracowników – z uwzględnieniem równowagi płci – którzy będą uczestniczyć w cywilnych i wojskowych przedsięwzięciach WPBiO na całym świecie w ramach spójnych i dobrze skoordynowanych struktur, w tym na obszarach wysokiego ryzyka, gdyż sukces misji WPBiO w dużej mierze zależy od umiejętności i wiedzy dobrze wyszkolonego personelu; w związku z tym domaga się wspólnego szkolenia pracowników biorących udział w misjach WPBiO; wyraża pełne poparcie dla wysiłków już włożonych w opracowanie wytycznych i wymianę najlepszych praktyk w dążeniu do poprawy wspólnego szkolenia personelu; jest przekonany, że większa spójność i konsekwencja odnośnie do personelu w terenie poprawi prowadzenie misji oraz ułatwi oddelegowanie obywateli UE, których zatrudnianie – z czysto budżetowego punktu widzenia – jest korzystniejsze od naboru pracowników międzynarodowych;

31. wzywa Radę Europejską i Komisję do zwiększenia zaangażowania UE w wielostronne negocjacje w sprawie ograniczenia rozprzestrzeniania broni jądrowej;

32. ponownie zwraca uwagę na potrzebę rozbrojenia i wzmocnionych międzynarodowych gwarancji nierozprzestrzeniania broni jądrowej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie z dnia 4 grudnia 2009 r., w którym prezydent Stanów Zjednoczonych i prezydent Federacji Rosyjskiej zobowiązali się do kontynuowania współpracy po wygaśnięciu układu o redukcji zbrojeń strategicznych (START), i oczekuje na jak najszybsze podpisanie i wejście w życie nowego układu o zbrojeniach strategicznych; jednocześnie wzywa UE i jej państwa członkowskie do nasilenia działań dyplomatycznych, tak aby pomyślnie przeprowadzić przegląd układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej w maju 2010 r.;

Środa, 10 marca 2010 r.

33. podkreśla znaczenie pełnego włączenia celów związanych z równouprawnieniem płci, prawami człowieka i dobrym zarządzaniem w planowanie i prowadzenie wszystkich misji i operacji WPBiO, w tym misji rozpoznawczych, gdyż świadomość kwestii związanych z równouprawnieniem płci i wrażliwość na nie przyczynia się do skuteczności operacyjnej i do zrozumienia sytuacji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje mianowanie doradcy do spraw równouprawnienia płci przy niemal wszystkich misjach WPBiO; wyraża ubolewanie z powodu braku kobiet wśród 11 specjalnych przedstawicieli UE; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel, aby systematycznie uwzględniała równouprawnienie płci i wzmocnienie pozycji kobiet w dialogu politycznym i debatach na temat strategii politycznych pomiędzy UE a krajami partnerskimi;

34. wyraża zadowolenie z powodu istotnej roli, jaką pełnią obrońcy praw człowieka na całym świecie; pozytywnie odnosi się do faktu, że Rada Spraw Zagranicznych na posiedzeniu w dniu 8 grudnia 2009 r. wyraziła swoje zobowiązanie do wspierania obrońców praw człowieka poprzez organizowanie posiedzeń publicznych z ich udziałem i zwiększanie widoczności ich działań;

35. wzywa Radę, aby włączyła aspekty związane z prawami człowieka i dobrym zarządzaniem do zakresu kompetencji specjalnych przedstawicieli UE oraz powołała doradców ds. praw człowieka i dobrego zarządzania na stanowiska w ramach personelu specjalnych przedstawicieli UE;

Główne priorytety na obszarach geograficznych

36. zaleca, by UE zintensyfikowała dialog polityczny z krajami i regionami trzecimi, szczególnie z partnerami strategicznymi, tak aby skoordynować stanowiska w organizacjach międzynarodowych oraz wspierać i promować demokrację, praworządność i poszanowanie praw człowieka; przypomina w związku z tym o istotnej roli, jaką odgrywa działalność dyplomatyczna Parlamentu, stanowiąca narzędzie uzupełniające w stosunkach Unii z krajami i regionami trzecimi; w związku z tym jest zdania, że Wiceprzewodnicząca/Wysoka Przedstawiciel i podległe jej służby, w tym wysocy przedstawiciele UE, powinni współpracować z Parlamentem przy obmyślaniu wspólnych strategii wobec krajów i regionów partnerskich oraz być gotowi do ustnego i pisemnego wspomaganie Parlamentu w odniesieniu do konkretnych kwestii i wizyt;

37. wzywa Radę, państwa członkowskie i Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do czynnego poszukiwania pokojowych rozwiązań konfliktów międzynarodowych oraz do wzmocnienia unijnych mechanizmów zapobiegania konfliktom;

Organizacje międzynarodowe

38. podkreśla rolę Organizacji Narodów Zjednoczonych jako głównego gwaranta pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego oraz najszerzego forum współpracy wielostronnej; uważa, że wzmocnienie globalnego zarządzania, instytucji międzynarodowych i poszanowania prawa międzynarodowego ma niezwykle istotne znaczenie dla skutecznej wielostronności oraz że w związku z tym musi ono być nadrzędnym priorytetem strategicznym Unii; uważa, że instytucje i państwa członkowskie UE powinny nadal czynić wysiłki na rzecz zacieśnienia współpracy i koordynacji z partnerami strategicznymi o oddziaływaniu globalnym, w szczególności w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych; w związku z powyższym podkreśla pilną potrzebę omówienia kwestii globalnych budzących ogólny niepokój o stabilność Europy i świata, takich jak terroryzm, przestępczość zorganizowana, bezpieczeństwo energetyczne, zmiana klimatu, realizacja MCR i eliminowanie ubóstwa, zarządzanie kryzysowe, zapobieganie konfliktom i ich rozwiązywanie, nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia i rozbrojenie, zarządzanie migracjami oraz promowanie praw człowieka i swobód obywatelskich;

39. za istotne uważa odpowiednie wyposażenie właściwych delegacji UE w siedzibach ONZ w Nowym Jorku i Genewie w środki i personel, aby mogły one wiarygodnie i skutecznie realizować w praktyce nowe ustalenia instytucjonalne wynikające z traktatu lizbońskiego; w związku z tym z zaniepokojeniem zauważa, że podejście oparte na neutralności budżetowej jest sprzeczne z tą pilną potrzebą szybkiego i skutecznego zapewnienia obecności UE w ONZ w początkowej fazie wdrażania traktatu lizbońskiego;

40. jest zdania, że OBWE zapewnia istotne ramy służące przywróceniu zaufania i zacieśnianiu współpracy pomiędzy krajami Europy, Azji Środkowej i Ameryki Północnej w odniesieniu do szeregu zagadnień, w tym kwestii nierozprzestrzeniania broni jądrowej, rozbrojenia, współpracy gospodarczej i ochrony oraz promowania praw człowieka i praworządności; popiera zatem wzmocnienie OBWE, również poprzez zapoczątkowanie dyskusji na temat nadania organizacji osobowości prawnej;

Środa, 10 marca 2010 r.

41. niezależnie od międzynarodowych zobowiązań UE wynikających z Karty Narodów Zjednoczonych, uważa, że UE i NATO powinny rozwijać bardziej intensywne i skuteczne partnerstwo, uwzględniając stopniowy rozwój unijnej polityki zagranicznej oraz polityki bezpieczeństwa i obrony, przy pełnym poszanowaniu autonomii w podejmowaniu decyzji przez obie organizacje; w tym celu zaleca przegląd tzw. porozumienia Berlin Plus oraz rozwój bardziej strategicznego dialogu na temat wspólnych interesów strategicznych i planowania awaryjnego; apeluje o ułatwienie szerszej praktycznej współpracy w terenie na szczeblu wojskowym i cywilnym, zwłaszcza w przypadkach kiedy obie organizacje prowadzą misje w tym samym obszarze działań; w związku z tym ubolewa nad nierozwiązanym sporem pomiędzy Turcją a Cyprem, który w coraz większym stopniu zagraża skuteczności i wiarygodności zarówno UE, jak i NATO;

Stosunki transatlantyckie

42. ponawia swoje zaangażowanie na rzecz partnerstwa transatlantyckiego, będącego ważnym elementem i jedną z głównych osi działań zewnętrznych UE; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do zadbania o to, aby UE działała jako spójny, aktywny, równoprawny, a jednocześnie niezależny partner USA we wzmacnianiu światowego bezpieczeństwa i stabilności, w promowaniu pokoju, przestrzegania praw człowieka i realizowaniu milenijnych celów rozwoju oraz w przyjmowaniu jednolitego podejścia do światowych wyzwań, takich jak rozprzestrzenianie broni jądrowej, terroryzm, zmiana klimatu i bezpieczeństwo energetyczne; jest zdania, że traktat lizboński stwarza sprzyjające warunki do poprawy i odnowienia ram stosunków UE-USA; zachęca Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do działania na rzecz wzmocnienia instytucjonalnych mechanizmów UE-USA zgodnie z rezolucjami Parlamentu; podkreśla, że działalność Transatlantyckiej Rady Gospodarczej powinna zostać wzmocniona w ramach dążenia do celu, jakim jest rzeczywisty zintegrowany rynek transatlantycki, oraz że taki rynek powinien stanowić podstawę dla wzmocnionego partnerstwa transatlantyckiego; zdecydowanie popiera szeroko zakrojone wysiłki transatlantyckiego dialogu ustawodawczego na rzecz stworzenia skutecznych relacji pomiędzy prawodawcami, jakimi są Parlament Europejski i Kongres USA;

43. apeluje do obu partnerów – UE i USA – o zachęcanie Chin, Indii, Rosji, Brazylii i innych wschodzących potęg do wspólnej odpowiedzialności za światowy porządek i zapobieganie konfliktom, a także pokojowe ich rozstrzygnięcie w poszanowaniu prawa międzynarodowego; uważa, że UE i USA powinny w pełni popierać gospodarczy i społeczny rozwój tych krajów w ramach uczciwej współpracy, ale jednocześnie nalega, aby kraje te przyjęły na siebie światowe zobowiązania, w szczególności w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu oraz w zakresie zrównoważonego rozwoju;

Balkany Zachodnie

44. podkreśla, że kraje Bałkanów Zachodnich są objęte procesem rozszerzenia; uważa, że stabilność na Bałkanach Zachodnich, opierająca się na praworządności, powinna pozostawać naczelnym priorytetem działań zewnętrznych Unii i w związku z tym przywiązuje najwyższą wagę do wysiłków na rzecz zbliżenia krajów tego regionu do UE z myślą o wspólnym celu integracji europejskiej, m.in. poprzez wspieranie reform oraz zacieśnianie współpracy regionalnej i wzmacnianie pojednania międzyetnicznego, aby spełnić kryteria kopenhaskie i przygotować się do przystąpienia; zaleca zwołanie międzynarodowej konferencji w sprawie przyszłości Bałkanów Zachodnich, na której zbiorą się wszystkie kraje regionu i właściwe podmioty na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, aby określić obecne wyzwania, przed jakimi stoi ten region oraz podjąć stosowne działania;

45. z zadowoleniem zauważa coraz bardziej pokojową i stabilną sytuację w Kosowie oraz wysiłki na rzecz budowy wieloetnicznego społeczeństwa, co pokazały spokojne i zorganizowane wybory lokalne, które odbyły się w dniu 15 listopada 2009 r.; ma świadomość faktu, że nie wszystkie państwa członkowskie uznały niepodległość Kosowa; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że misja EULEX, mająca za zadanie dbać o praworządność w Kosowie, będąca jak dotąd największą misją cywilną w ramach WPBiO prowadzoną przez UE, funkcjonuje z pełną zdolnością operacyjną opartą na bezstronnym podejściu ONZ; podkreśla znaczenie misji w promowaniu pojednania międzyetnicznego, praworządności, porządku publicznego i bezpieczeństwa w całym Kosowie, poprzez pomoc kosowskim instytucjom, władzy sądowniczej oraz organom ścigania w postępowaniach na drodze do stabilności i odpowiedzialności; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję o otwarciu nowego biura EU na północy; zauważa jednak, że należy zwiększyć liczbę prokuratorów pracujących w EULEX, oraz wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dodatkowego personelu;

46. zachęca Radę, aby przy wsparciu społeczności międzynarodowej kontynuowała wysiłki zmierzające do prowadzenia dialogu z liderami politycznymi Bośni i Hercegowiny, w celu wspierania tego państwa i jego obywateli w utrzymaniu się na drodze do integracji europejskiej; zauważa wspólne wysiłki dyplomatyczne podjęte przez prezydencję UE, Komisję Europejską i administrację USA oraz zaleca dalsze negocjacje przy uwzględnieniu poprzednich ustaleń, których dokonali politycy w Bośni i Hercegowinie; przypomina o potrzebie większego zaangażowania parlamentarzystów i społeczeństwa obywatelskiego w utrzymanie dobrze funkcjonującego państwa;

Środa, 10 marca 2010 r.

Partnerstwo wschodnie, współpraca czarnomorska

47. nadal popiera rozwój partnerstwa wschodniego z europejskimi krajami ościennymi Unii, prowadzącego do ich integracji gospodarczej z rynkiem wewnętrznym i intensyfikującego współpracę polityczną, gospodarczą i kulturalną; podkreśla znaczenie zapewnienia temu partnerstwu wiarygodnych projektów i konkretnych średnio- i długoterminowych środków zachęcających do reformy, które wzmocniłyby zaangażowanie społeczeństw w krajach partnerskich w proces modernizacji i integracji z UE; w szczególności zaznacza, że potrzebne jest stopniowe usuwanie – przy jednoczesnym utrzymaniu bezpieczeństwa wszystkich obywateli UE – wszelkich przeszkód w swobodnym przemieszczaniu się osób (w tym, docelowo, wprowadzenie podróży bezwizowych) oraz zacieśnienie współpracy we wszystkich aspektach bezpieczeństwa, zwłaszcza bezpieczeństwa energetycznego; ponownie wyraża pogląd, że partnerstwo wymaga odpowiednich środków finansowych; podkreśla konieczność zagwarantowania, że partnerstwo dopełnia regionalne inicjatywy, w szczególności Synergię czarnomorską;

48. ponownie podkreśla znaczenie, jakie dla UE ma skuteczniejsza współpraca regionalna w ramach wschodniego sąsiedztwa, w duchu której UE będzie wspierać realizację zorientowanych na wynik projektów w ramach w pełni uzupełniających się inicjatyw: partnerstwa wschodniego i Synergi czarnomorskiej;

49. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do intensyfikacji działań służących realizacji projektów w ramach Synergi czarnomorskiej; wzywa również Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do opracowania nowych koncepcji dotyczących skutecznej strategii współpracy czarnomorskiej,

50. z zadowoleniem przyjmuje proeuropejską postawę nowego rządu Republiki Mołdowy i ma nadzieję na przyspieszenie wewnętrznych reform w kraju, które pozwoli osiągnąć integrację gospodarczą oraz polityczne i instytucjonalne zbliżenie między Republiką Mołdowy a UE; zachęca Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do określenia wielostronnych rozwiązań na rzecz odblokowania sytuacji w Naddniestrzu;

51. przyjmuje do wiadomości przebieg i wynik wyborów prezydenckich na Ukrainie; apeluje do wszystkich stron o działanie na rzecz niezbędnej stabilizacji politycznej, gospodarczej i społecznej na Ukrainie poprzez wzmocnienie wysiłków proreformatorskich; zachęca Ukrainę do większej interoperacyjności z Unią Europejską, umacniając tym samym perspektywy integracji z UE;

Rosja

52. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do zagwarantowania, że podejście UE do Rosji, w tym negocjacji w sprawie nowej umowy o partnerstwie i współpracy, będzie spójne oraz oparte na przestrzeganiu takich wartości jak demokracja, poszanowanie praw człowieka i praworządność, w tym prawo międzynarodowe; podkreśla jednocześnie potrzebę zacieśnionego partnerstwa z Rosją, opartego na obustronnym szacunku i wzajemności, w zakresie takich kwestii, jak zwalczanie terroryzmu, bezpieczeństwo energetyczne i bezpieczeństwo dostaw energii, zmiany klimatu, rozbrojenie, zapobieganie konfliktom i nierozprzestrzenianie broni jądrowej oraz w odniesieniu do Iranu, Afganistanu i Bliskiego Wschodu, w dążeniu do wzmocnienia globalnego bezpieczeństwa i stabilności; uważa, że współpraca w tych kwestiach powinna tworzyć podstawę dla nowego porozumienia UE-Rosja, oczekuje zatem na szybki postęp trwających obecnie negocjacji w sprawie nowego kompleksowego porozumienia, które powinno znacznie umocnić stosunki UE-Rosja; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do koordynacji działań, ułatwienia konsultacji i poprawy komunikacji między państwami członkowskimi w odniesieniu do dwustronnych stosunków z Federacją Rosyjską w sprawach wspólnej troski; podkreśla potrzebę skoordynowania przez państwa członkowskie stosunków z Federacją Rosyjską w oparciu o ogólne interesy Unii i w taki sposób, aby właściwie i spójnie odzwierciedlać te interesy i je wspierać;

Zakaukazie

53. apeluje do Rady, aby nalegała na pełne wdrożenie porozumienia o rozejmie między Federacją Rosyjską a Gruzją, oraz wzywa UE do stania na straży zasady nienaruszalności terytorialnej Gruzji oraz zasady szacunku dla mniejszości; z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie mandatu misji obserwacyjnej UE i apeluje do Rady o zapewnienie obserwatorom UE pełnego dostępu do wszystkich obszarów dotkniętych konfliktem, w tym separatystycznych regionów Abchazji i Osetii Południowej, i o wykorzystanie do tego celu instrumentów finansowych UE, aby nieść pomoc ludności na całym obszarze objętym konfliktem; w związku ze sprawozdaniem niezależnej międzynarodowej misji rozpoznawczej ds. konfliktu w Gruzji wzywa UE do wyciągnięcia wniosków z przeszłości w celu wypracowania skutecznych mechanizmów zapobiegania konfliktom, obejmujących promowanie indywidualnych kontaktów międzyludzkich;

Środa, 10 marca 2010 r.

54. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do intensyfikacji wysiłków UE na rzecz skutecznego zapobiegania konfliktom oraz pokojowego, zgodnego z prawem międzynarodowym rozstrzygnięcia konfliktów w Górskim Karabachu i w Naddniestrzu, a także, przede wszystkim, konfliktu między Rosją i Gruzją oraz jej separatystycznymi regionami Osetią Południową i Abchazją, nadając nowy impuls rozmowom w Genewie; podkreśla groźbę potencjalnych skutków wybuchu zamrożonych konfliktów w regionie; zaleca w związku z tym zwołanie konferencji w sprawie bezpieczeństwa i współpracy na Zakaukaziu, obejmującej bezpośrednio zainteresowane kraje i właściwe podmioty na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, w celu opracowania paktu stabilizacji dla Zakaukazia; z zadowoleniem przyjmuje zbliżenie się w ostatnim czasie rządów Turcji i Armenii, a także wzywa parlamenty tych krajów do ratyfikacji umów;

Bliski Wschód

55. podkreśla, że negocjacje dotyczące procesu pokojowego powinny być prowadzone w ograniczonych ramach czasowych i w atmosferze wzajemnego zaufania; uważa, że ich celem powinno być utworzenie niezależnego, demokratycznego i zdolnego do funkcjonowania państwa palestyńskiego w granicach z 1967 r., pokojowo i bezpiecznie funkcjonującego ramię w ramię z państwem izraelskim w ramach międzynarodowo uznanych granic, zgodnie ze wszystkimi odpowiednimi rezolucjami ONZ;

56. wzywa UE, aby zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 12 grudnia 2009 r. odgrywała większą rolę polityczną w obecnych staraniach międzynarodowych na rzecz wznowienia procesu pokojowego, wspólnej z jej zaangażowaniem finansowym we wspieranie gospodarczej odbudowy Palestyny oraz w rozwiązywanie dramatycznego kryzysu humanitarnego w Strefie Gazy; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do rozważenia wszelkich środków służących wspieraniu trwałego pokoju w regionie;

57. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o przedłużeniu mandatu misji policyjnej UE na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) do grudnia 2010 r.; uważa, że potrzebne jest bardziej zdecydowane wspieranie rozwoju praworządności oraz potencjału policyjnego, i wzywa do wzmocnionych wysiłków w tym zakresie; odnotowuje decyzję Rady o przedłużeniu mandatu misji granicznej UE w Rafah (EUBAM Rafah) oraz jej determinację i gotowość do wznowienia tej misji; uważa, że ta determinacja powinna zaowocować konkretnymi inicjatywami mającymi na celu przywrócenie swobody przemieszczania się na Terytoriach Palestyńskich oraz reaktywację wynegocjowanego w 2005 r. i podpisanego przez zainteresowane strony porozumienia o przemieszczaniu się osób i dostępie do Strefy Gazy;

Unia dla Śródziemnomorza

58. za istotne uważa zacieśnienie dialogu politycznego między członkami Unii dla Śródziemnomorza na wszystkich szczeblach w celu zlikwidowania napięć, które opóźniły utworzenie sekretariatu z siedzibą w Barcelonie oraz promowanie konkretnych projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania społecznego, gospodarczego i ekologicznego; ma nadzieję, że Unia dla Śródziemnomorza może pozytywnie przyczynić się do rozwiązania konfliktów na Bliskim Wschodzie, zbliżenia między Turcją i Cyprzem oraz do demokratycznego rozwoju państw arabskich;

59. jest zdania, że Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego mogłaby przyczynić się do złagodzenia napięć na Bliskim Wschodzie poprzez promowanie konkretnych projektów w dziedzinie współpracy dla całego regionu; jednocześnie podkreśla, że środki służące budowaniu zaufania pomiędzy Palestyńczykami i Izraelczykami, których celem jest osiągnięcie sprawiedliwego i trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie, mają podstawowe znaczenie dla ułatwienia odpowiedniego funkcjonowania tej nowej instytucji;

60. podkreśla, że z punktu widzenia UE wspólne przewodnictwo musi być spójne z przepisami dotyczącymi reprezentowania Unii na zewnątrz, zgodnie z traktatem lizbońskim; przypomina, że traktat lizboński umożliwia UE zapewnienie jednolitości, spójności i ciągłości jej reprezentacji w nowych instytucjach Unii dla Śródziemnomorza;

Azja

61. zauważa, że Afganistan po wyborach wchodzi obecnie w decydujący i krytyczny okres, przy czym utworzenie nowego rządu w Kabulu zapewnia możliwość ujęcia w ramy nowego programu i nowego kontraktu z obywatelami afgańskimi;

Środa, 10 marca 2010 r.

62. z zadowoleniem przyjmuje plan działań Rady na rzecz wzmocnienia działań UE w Afganistanie i Pakistanie, przyjęty w październiku 2009 r. na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych, oraz jej deklarację o dalszej gotowości do pomocy w podejmowaniu wyzwań w regionie, we współpracy z zainteresowanymi krajami i partnerami międzynarodowymi, podkreśla jednak, że plan pozostanie tylko planem, o ile państwa członkowskie UE nie zobowiążą się jasno do udziału w jego wdrażaniu; wzywa Radę, Komisję i prezydencję do niezwłocznego podjęcia zespolonych wysiłków na rzecz wdrożenia planu; wzywa Radę do czynienia większych postępów w kierunku pełnego rozmieszczenia personelu misji EUPOL w celu wprowadzenia trwałych i skutecznych rozwiązań dotyczących policji cywilnej, zdolnych do poprawy warunków bezpieczeństwa;

63. uznaje, że Pakistan nadal stoi przed bardzo poważnymi wyzwaniami, i popiera zdecydowane wsparcie UE dla silnego, świeckiego i cywilnego rządu Pakistanu; podkreśla kluczową rolę Pakistanu w regionie i przypomina, że stabilny, demokratyczny i dobrze prosperujący Pakistan ma także centralne znaczenie dla podejmowania wyzwań globalnych, takich jak walka z terroryzmem, nierozprzestrzenianie broni jądrowej, walka z handlem narkotykami i prawa człowieka, oraz zdecydowanie zachęca go do przyjęcia kompleksowej strategii mającej na celu walkę z terroryzmem i usuwanie przyczyn leżących u jego podstaw;

64. popiera zaangażowanie UE na rzecz wspierania demokracji w zjednoczonym federalnym Iraku; podkreśla swoje poparcie dla silnego i trwałego zaangażowania UE na rzecz rozwoju praworządności w Iraku oraz z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie o rok mandatu misji EUJUST LEX oraz jej działania pilotażowe na terytorium irackim; oczekuje na podjęcie dalszych działań planowanych w tym kontekście, zgodnie z obietnicą Rady; apeluje o większe współdziałanie na poziomie instytucjonalnym z organami regionalnego rządu kurdyjskiego, zwłaszcza w kwestiach gospodarczych; wzywa Komisję do przyspieszenia uruchomienia jej siedziby w Bagdadzie;

65. wyraża poważne zaniepokojenie wydarzeniami politycznymi w Iranie i informacjami o oszustwie wyborczym na szeroką skalę podczas wyborów prezydenckich w czerwcu 2009 r., co doprowadziło do wybuchu największych protestów w 30-letniej historii Republiki Islamskiej, którym wciąż towarzyszą demonstracje i brutalne represje ze strony sił bezpieczeństwa; jest bardzo zaniepokojony nie tylko aresztowaniami, torturami i zabójstwem przeciwników politycznych, lecz także impasem w negocjacjach dotyczących programu nuklearnego Iranu, a także wzywa irański rząd do przystąpienia do poważnych negocjacji w sprawie broni atomowej; ubolewa, że wizyta delegacji Parlamentu Europejskiego ds. Iranu przewidziana na styczeń 2010 r. została odwołana przez irańskie władze i solidaryzuje się z tymi Irańczykami, którzy z narażeniem życia dalej publicznie domagają się poszanowania praw człowieka i większych swobód demokratycznych w Iranie; potępia wysiłki Iranu zmierzające do zablokowania wolności informacji poprzez zakłócanie zagranicznych audycji i Internetu; apeluje do Rady i Komisji o rozważenie sankcji przeciwko poszczególnym członkom administracji i służb bezpieczeństwa odpowiedzialnym za powszechne naruszanie praw człowieka oraz o opracowanie środków wsparcia tych uczestników „zielonego ruchu”, którzy cierpią z powodu prześladowania lub wygnania i znajdują się w trudnej sytuacji;

66. odnotowuje fakt, że stosunki gospodarcze między UE i Chinami stale się rozwijają, a bezpośrednie kontakty międzyludzkie są głębsze i na szerszą skalę; pozostaje jednak głęboko zaniepokojony brakiem chęci ze strony chińskich władz, aby zająć się licznymi przypadkami łamania praw człowieka i zapewnić społeczeństwu korzystanie z podstawowych praw i swobód;

67. oczekuje wypracowania strategicznych relacji między UE i Chinami i wyraża pragnienie poszukiwania sposobów zacieśnienia tych stosunków w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, które wykraczają poza sektor gospodarczy i sektor handlowy;

68. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podjęte przez Tajpej i Pekin na rzecz poprawy stosunków po obu stronach cieśniny, które przyczyniają się do umocnienia stabilności i bezpieczeństwa we Wschodniej Azji, a także zachęca obie strony do dalszego umacniania dialogu, praktycznej współpracy i budowania zaufania; pochwała oświadczenie Rady z dnia 8 maja 2009 r., które potwierdza jej wsparcie dla udziału Tajwanu w WHO; zdecydowanie popiera udział Tajwanu jako obserwatora w odpowiednich organizacjach i działaniach międzynarodowych takich jak ICAO i UNFCCO, gdzie udział Tajwanu jest ważny dla UE i światowych interesów;

69. ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla zacieśniania strategicznych stosunków między UE a Indiami i dla poszukiwania dalszych sposobów poprawy tych stosunków w zakresie gospodarki, polityki, bezpieczeństwa i handlu, które są przedmiotem zainteresowania obu stron;

Środa, 10 marca 2010 r.

70. uznaje rosnące znaczenie ASEAN jako siły napędowej stabilności i dobrobytu w regionie; wierzy, że przed Unią i ASEAN – dwiema organizacjami zaangażowanymi w integrację regionalną – leżą wielkie możliwości współpracy; zauważa, że konieczne są działania mające na celu wzmocnienie stosunków gospodarczych i handlowych między Unią a ASEAN, aby pomóc skonsolidować ogólne relacje między obydwoma regionami i umożliwić dalsze postępy w zakresie współpracy politycznej i bezpieczeństwa, szerzenia demokracji i praw człowieka, a także dalszy postęp w dziedzinie energii i środowiska naturalnego, jak również w dziedzinie działalności społeczno-kulturalnej oraz współpracy i rozwoju;

Afryka

71. z satysfakcją odnotowuje, że operacja EUNAVFOR Atalanta w dalszym ciągu z powodzeniem przyczynia się do bezpieczeństwa morskiego u wybrzeży Somalii, chroniąc wycarterowane przez Światowy Program Żywnościowy statki dostarczające pomoc do Somalii, statki przewożące niezbędne ładunki do misji pokojowej Unii Afrykańskiej w Somalii i inne statki narażone na ataki; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o przedłużeniu mandatu operacji do 12 grudnia 2010 r.; wyraża poparcie dla podjęcia operacji zarządzania kryzysowego, która wesprze szkolenia krajowych sił bezpieczeństwa tymczasowego rządu federalnego Somalii; podkreśla konieczność włączenia wyszkolonych sił bezpieczeństwa do struktur państwowych i struktur dowodzenia, aby po powrocie nie zwróciły się przeciwko rządowi, który mają chronić;

Ameryka Łacińska

72. przypomina raz jeszcze o propozycji – przedstawionej w rezolucji Parlamentu z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie światowego partnerstwa i wspólnej strategii na rzecz stosunków między UE a Ameryką Łacińską ⁽¹⁾, a następnie powtórzonej w rezolucjach Parlamentu z dnia 27 kwietnia 2006 r. ⁽²⁾ i 24 kwietnia 2008 r. ⁽³⁾, przyjętych z myślą o szczytach UE-Ameryka Łacińska i Karaiby (EU-LAC) odpowiednio w Wiedniu i w Limie – dotyczącej sporządzenia europejsko-latynoamerykańskiej karty na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, która, na podstawie Karty ONZ, pozwoliłaby na wspólne działania i inicjatywy polityczne i strategiczne oraz w dziedzinie bezpieczeństwa; wzywa Radę i Komisję, aby podjęły aktywne kroki na rzecz realizacji tego ambitnego planu i poparły tę propozycję na kolejnym szczycie EU-LAC, który odbędzie się w maju 2010 r. w Madrycie;

73. uważa, że kwestiami priorytetowymi powinny być negocjacje w sprawie umowy o stowarzyszeniu z państwami Ameryki Środkowej, jak również postępy w zakresie wznowionych negocjacji dotyczących umowy o stowarzyszeniu z Mercosur; odnotowuje zakończenie negocjacji nad umową wielostronną z krajami Wspólnoty Andyjskiej; podejmie wyważone działania celem należytego przeprowadzenia procedury ratyfikacji tych umów przez Parlament, tak aby miały one korzystny wpływ na wszystkie zagadnienia stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania;

*

* * *

74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego UZE, przewodniczącemu Komitetu Ministrów Rady Europy oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 E z 13.6.2002, s. 569.

⁽²⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, s. 123.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0177.

Środa, 10 marca 2010 r.

Wdrażanie europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony

P7_TA(2010)0061

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (2009/2198 (INI))

(2010/C 349 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Protokoły 10 i 11,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając sprawozdanie na temat wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa pt. „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, przyjęte przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając sprawozdania prezydencji Rady UE w sprawie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) z dni 9 grudnia 2008 r. i 16 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje w sprawie EPBiO i deklarację „Dziesięć lat EPBiO – wyzwania i szanse”, przyjęte przez Radę w dniu 17 listopada 2009 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje na ten temat, w szczególności rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa ⁽¹⁾, z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa w kontekście Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (EPBiO) ⁽²⁾, z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz EPBiO ⁽³⁾ oraz z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa i europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie roli NATO w strukturze bezpieczeństwa UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie politycznego rozwiązania problemu piractwa u wybrzeży Somalii ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wymianę listów między Unią Europejską a rządami Kenii i Republiki Seszeli, dotyczącą przekazywania tym krajom osób podejrzanych o akty piractwa i uzbrojonych bandytów pojmanych przez EUNAVFOR w strefie działań operacyjnych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie instytucjonalnych aspektów utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0026/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 580.⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 334.⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 23.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0075.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0076.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0099.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0057.

Środa, 10 marca 2010 r.

Europejska strategia bezpieczeństwa: kompleksowe podejście

1. przypomina, że w europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz w sprawozdaniu z jej wdrażania podkreśla się główne zagrożenia i wyzwania, przed którymi stoi Unia Europejska:

- rozprzestrzenianie broni masowego rażenia,
- terroryzm i przestępczość zorganizowaną,
- konflikty regionalne,
- niewydolne struktury państw,
- piractwo morskie,
- broń strzelecką i lekką, broń kasetową i miny lądowe,
- bezpieczeństwo energetyczne,
- konsekwencje zmian klimatu i klęski żywiołowe,
- cyberbezpieczeństwo,
- ubóstwo;

2. podkreśla, że poprzez wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) Unia działa na rzecz stawienia czoła wyzwaniom i zagrożeniom przedstawionym w europejskiej strategii bezpieczeństwa, przyczyniając się tym samym do poprawy bezpieczeństwa europejskich obywateli;

3. podkreśla, że Unia musi rozwijać swoją autonomię strategiczną za pośrednictwem silnej i skutecznej polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony w celu zachowania pokoju, zapobiegania konfliktom, wzmocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego, ochrony bezpieczeństwa swoich obywateli oraz obywateli, których dotyczą misje WPBiO, obrony swoich interesów na świecie i utrzymania swoich podstawowych wartości, przyczyniając się do skutecznego multilateralizmu wspierającego prawo międzynarodowe oraz wspierając poszanowanie praw człowieka i wartości demokratycznych na całym świecie, zgodnie z celami określonymi w art. 21 ust. 2 lit. e) TUE, celami i zasadami Karty Narodów Zjednoczonych, zasadami Aktu Końcowego z Helsinek oraz celami Karty Paryskiej, w tym dotyczącymi granic zewnętrznych;

4. podkreśla, że na Radzie Bezpieczeństwa ONZ spoczywa zasadnicza odpowiedzialność za utrzymywanie pokoju i bezpieczeństwa na świecie, i przypomina o konieczności reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych w celu umożliwienia jej lepszego wypełniania swoich zadań i znajdowania skutecznych rozwiązań dla globalnych wyzwań i zagrożeń;

5. uznaje, że Unia powinna realizować te cele, zwiększając własną instytucjonalną zdolność reagowania na te wyzwania oraz poprzez wielostronną współpracę w ramach organizacji międzynarodowych – zwłaszcza Organizacji Narodów Zjednoczonych – i regionalnych – zwłaszcza OBWE i Unii Afrykańskiej, a także z tymi organizacjami, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych;

6. ponawia poparcie dla wypracowania przez Unię kompleksowego i proaktywnego podejścia w odpowiedzi na zagrożenia i wyzwania, polegającego na synergii różnych środków działania, tak cywilnych jak wojskowych, którymi dysponuje Unia i jej państwa członkowskie: zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego, pomocy finansowej i współpracy na rzecz rozwoju, polityki socjalnej i ochrony środowiska, instrumentów dyplomatycznych i polityki handlowej oraz rozszerzenia; podkreśla, że koordynacja środków cywilno-wojskowych stanowi realną wartość dodaną strategii zarządzania kryzysowego Unii;

Środa, 10 marca 2010 r.

7. w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do skuteczniejszej koordynacji swoich strategii i środków krajowych z unijnymi w celu zapewnienia spójności, skuteczności oraz zwiększenia ich oddziaływania i widoczności w terenie;
8. wspiera – w związku z działaniami mającymi na celu zwalczanie terroryzmu – kontynuowanie podejścia opartego na unijnej strategii zapobiegania terroryzmowi oraz strategii UE w zakresie walki z radykalizacją postaw i rekrutacją terrorystów, w szczególności w odniesieniu do wykorzystywania internetu do celów terrorystycznych i radykalizacji postaw; proponuje ożywić debatę nad ochroną i promowaniem praw człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem ofiar;
9. przyznaje, że bezpieczeństwo energetyczne ma zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania państw członkowskich UE, i zachęca wobec tego państwa członkowskie do bliskiej współpracy nad tym aspektem polityki bezpieczeństwa;
10. przyjmuje z zadowoleniem starania państw członkowskich w kierunku zwalczania zagrożeń cybernetycznych; nalega, aby Rada i Komisja przedstawiły analizę wyzwań o charakterze cybernetycznym i działań opartych na najlepszych praktykach, mających na celu skuteczną i skoordynowaną reakcję na takie zagrożenia, co w przyszłości zaowocowałyby europejską strategią bezpieczeństwa cyberprzestrzeni;
11. ponawia zalecenie dotyczące dokonywania co pięć lat regularnego przeglądu europejskiej strategii bezpieczeństwa, pokrywającego się z początkiem nowej kadencji parlamentarnej, po przeprowadzeniu należytych konsultacji z Parlamentem Europejskim;
12. podkreśla, że biała księga, pozwalająca na pobudzenie szerokiej debaty publicznej, mogłaby zwiększyć widoczność WPBiO i wzmocnić współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony poprzez lepsze zdefiniowanie celów i interesów UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony w stosunku do dostępnych środków i zasobów, a w konsekwencji nadać bardziej skuteczny i konkretny charakter wdrażaniu europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz planowaniu i prowadzeniu operacji UE w zakresie zarządzania kryzysowego;

Traktat z Lizbony i struktury wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony

13. zwraca się do Rady, aby w 2010 r. podjęła dogłębną debatę z Parlamentem Europejskim i parlamentami państw członkowskich na temat wdrażania nowych postanowień Traktatu z Lizbony dotyczących WPBiO, a w szczególności:
  - a. klauzuli o wzajemnej pomocy w przypadku zbrojnej agresji na terytorium jednego z państw członkowskich,
  - b. klauzuli solidarności w przypadku ataku terrorystycznego lub klęski żywiołowej bądź katastrofy spowodowanej przez człowieka,
  - c. roli Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, połączonej z ustanowieniem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), obejmującej – w szerokim pojęciu – zapobieganie konfliktom, cywilne/wojskowe struktury zarządzania kryzysowego oraz budowania pokoju,
  - d. poszerzenia zadań przypisanych WPBiO,
  - e. stałej uporządkowanej współpracy w przypadku tych państw członkowskich, których zdolności obronne spełniają surowsze kryteria i które zaciągnęły w tej dziedzinie bardziej wiążące wzajemne zobowiązania z uwagi na najbardziej wymagające misje, a także wzmocnionej współpracy,
  - f. utworzenia funduszu początkowego na działania przygotowawcze przed operacjami;
14. w następstwie wprowadzenia klauzuli o wzajemnej pomocy, o której mowa w art. 42 ust. 7 Traktatu z Lizbony, wzywa państwa członkowskie Unii Europejskiej będące członkami Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) do uchylecia traktatu z Brukseli zmienionego w 1954 r., w tym Zgromadzenia Parlamentarnego UZE;

Środa, 10 marca 2010 r.

15. w następstwie wprowadzenia do nowego traktatu klauzuli solidarności zwraca się do Rady o ponowne otwarcie debaty nad ustanowieniem europejskich sił ochrony ludności, m.in. w oparciu o sprawozdanie M. Barniera z maja 2006 r., umożliwiającym wzajemne dzielenie się środkami pośród państw członkowskich w celu skutecznej zbiorowej reakcji w przypadku klęsk żywiołowych lub katastrof spowodowanych przez człowieka; uważa, że wymiar wojskowy WPBiO również musi umożliwiać reagowanie na te zagrożenia o charakterze cywilnym;

16. w świetle postępów w dziedzinie WPBiO, które umożliwia Traktat z Lizbony, podkreśla zasadność i potrzebę ustanowienia Rady Obrony w ramach Rady ds. Zagranicznych, w skład której weszłoby ministrowie obrony pod przewodnictwem Wiceprzewodniczącego / Wysokiego Przedstawiciela i która odgrywałaby szczególną rolę w zwiększaniu współpracy oraz dostosowywaniu i integrowaniu potencjału wojskowego;

17. jest zdania, że wiceprzewodnicząca / wysoki przedstawiciel musi podjąć szybkie działania na rzecz poprawy spójności różnych zewnętrznych strategii politycznych UE, a przejawem tej spójności w terenie powinni być podlegający jej specjalni przedstawiciele / szefowie delegatur obdarzeni koniecznym autorytetem u zainteresowanych stron i wspólnoty międzynarodowej;

18. popiera ustanowienie Dyrekcji ds. Zarządzania Kryzysowego i Planowania (ang. Crisis Management and Planning Directorate – CMPD) odpowiedzialnej za zarządzanie kryzysowe pod kątem strategicznego planowania cywilnych i wojskowych operacji UE oraz uczestnictwa w opracowywaniu WPBiO, zwłaszcza jeżeli chodzi o potencjał cywilny i wojskowy; wyraża jednak ubolewanie z powodu znacznych opóźnień w tworzeniu tej nowej struktury; zwraca się o bliską koordynację w ramach ESDZ między, z jednej strony, strukturami CMPD i innymi strukturami WPBiO, a z drugiej strony, platformą kryzysową i innymi odpowiednimi służbami Komisji, które powinny być włączone do ESDZ w celu zbudowania skoordynowanego potencjału planowania strategicznego dla wypracowania kompleksowego podejścia europejskiego;

19. wzywa Wysoką Przedstawiciel / Wiceprzewodniczącą Komisji, Radę i państwa członkowskie do opanowania braku równowagi między cywilnym i wojskowym potencjałem w zakresie planowania oraz do zapewnienia w ramach misji EPBiO odpowiednich i wystarczających kompetencji w dziedzinach takich jak wymiar sprawiedliwości, administracja cywilna, służby celne i mediacja;

20. ponownie opowiada się za utworzeniem stałego centrum operacyjnego UE pod zwierzchnictwem wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, którego zadaniem byłoby operacyjne planowanie i prowadzenie operacji wojskowych; zwraca się o przyłączenie centrum operacyjnego do ESDZ; podkreśla, że podział obecnego systemu na siedem sztabów powoduje utratę skuteczności i zdolności reagowania, a także ogromne koszty, oraz że do koordynacji cywilno-wojskowej w terenie konieczny jest jeden stały rozmówca w dziedzinie wojskowości; uważa, że stałe centrum operacyjne można by zatem uznać za element potencjału planowania i prowadzenia operacji wojskowych oraz usytuować w tym samym miejscu co CPCC, aby umożliwić synergię niezbędną do skutecznej koordynacji cywilno-wojskowej; ponownie stwierdza, że centrum operacyjne UE ułatwiłoby współpracę z NATO, nie naruszając autonomii decyzji obu organizacji;

21. podkreśla potrzebę szybkiego wprowadzenia stałej uporządkowanej współpracy w oparciu o możliwie jak najbardziej inkluzywne kryteria, co powinno doprowadzić do zwiększonego zaangażowania państw członkowskich w ramach WPBiO;

22. podkreśla, że postępy w ramach WPBiO i jej rozwijanie muszą odbywać się w pełnym poszanowaniu dla neutralności i nieangażowania się niektórych państw członkowskich UE, nie naruszając w żaden sposób tych zasad;

23. podkreśla znaczenie wspomnianych reform dla realizacji ambitnych celów postawionych przed WPBiO, ponowionych w grudniu 2008 r. i zatwierdzonych przez Radę Europejską, oraz dla zwiększenia skuteczności i wartości dodanej WPBiO, jako że rośnie zapotrzebowanie na to narzędzie;

Środa, 10 marca 2010 r.

Operacje wojskowe i misje cywilne

24. przyjmuje z zadowoleniem dorobek EPBiO/WPBiO z okazji jej dziesiątej rocznicy i przypomina, że Unia podejmuje operacje cywilne i wojskowe w ramach WPBiO w odpowiedzi na zagrożenia dla bezpieczeństwa międzynarodowego i europejskiego; odnotowuje, że większość tych misji dotyczyła cywilnego zarządzania kryzysowego; wyraża uznanie dla ok. 70 tys. członków personelu zaangażowanych w 23 misje i operacje EPBiO – już zakończone, jak i trwające; składa wyrazy uznania dla Javiera Solany, dotychczasowego sekretarza generalnego Rady / wysokiego przedstawiciela ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, za podjęte wysiłki na rzecz rozwoju EPBiO; ponownie wzywa państwa członkowskie do określenia kryteriów rozmieszczania misji WPBiO oraz zastanowienia się nad kwestią krajowych zastrzeżeń wobec tych operacji;

Somalia – Róg Afryki

25. przyjmuje z zadowoleniem operację morską Unii Europejskiej w Somalii EUNAVFOR Somalia – operacja „Atalanta”, stanowiącą skuteczny wkład w walkę z piractwem w Zatoce Adeńskiej i wzdłuż wybrzeży Somalii, mającą szczególnie na celu dopilnowanie, aby pomoc humanitarna dotarła do wszystkich potrzebujących w tym kraju; podkreśla, że operacja „Atalanta” stała się kluczowym narzędziem w walce z piractwem, m.in. poprzez Centrum Bezpieczeństwa Morskiego w Rogu Afryki; przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady w sprawie przedłużenia misji o kolejny rok do grudnia 2010 r. i odnotowuje poszerzenie mandatu tej operacji, która odpowiada bezpośredniemu interesowi UE w zakresie bezpieczeństwa (bezpieczeństwo obywateli i dostaw, ochrona statków narażonych na ataki) i stanowi reakcję na pilne potrzeby humanitarne i operacyjne (eskortowanie statków wycarterowanych przez Światowy Program Żywnościowy i dostarczających żywność przeznaczoną dla ludności somalijskiej oraz statków dostarczających wsparcie logistyczne wojskowej misji obserwacyjnej Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM)); pochwała jednocześnie jej wkład we wzmocnienie współpracy sił morskich w Europie i rozwój morskiego wymiaru WPBiO; przyjmuje również z zadowoleniem udział krajów trzecich (Norwegia, Chorwacja i Czarnogóra) w tej operacji, a także dobrą współpracę z innymi siłami morskimi obecnymi w regionie, zwłaszcza w ramach mechanizmu SHADE (Shared Awareness and Deconfliction); ubolewa jednak z powodu nieustających problemów ze ściganiem osób podejrzanych o piractwo i rozbój z bronią w rękę, zatrzymanych w strefie działań operacyjnych, co podważa wiarygodność międzynarodowych wysiłków przeciwko aktom piractwa;

26. podkreśla konieczność zajęcia się przyczynami zjawiska piractwa, które mają korzenie w niestabilności i ubóstwie panującym w Somalii, i uważa w związku z tym, że UE powinna wspierać tymczasowy rząd federalny poprzez działania mające na celu przywrócenie bezpieczeństwa, stabilności politycznej i praworządności oraz promowanie zrównoważonego rozwoju, w ramach partnerstwa z Unią Afrykańską i Organizacją Narodów Zjednoczonych, a także powinna opracować wspólną strategię w celu zainicjowania regionalnego procesu pokojowego;

27. apeluje o uwzględnienie w podejściu UE do Somalii faktu, że jedynie szeroko zakrojone długofalowe działania na rzecz budowy państwowości, wykraczające poza rozbudowę sił bezpieczeństwa tymczasowego rządu federalnego, przyczynią się do osiągnięcia w trwały sposób pokoju i bezpieczeństwa w tym kraju; wzywa zatem Radę i Komisję do zaproponowania ambitnej, wspólnej i kompleksowej strategii UE na rzecz Somalii;

28. podkreśla w szczególności potrzebę pilnego działania, aby umożliwić utrzymanie się tymczasowego rządu federalnego i rozszerzenie jego kontroli na terytorium somalijskim; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w dniu 25 stycznia 2010 r. Rada zgodziła się powołać misję wojskową WPBiO (misja szkoleniowa UE – EUTM Somalia), która ma przyczynić się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa w Ugandzie, w bliskiej koordynacji z partnerami UE, w tym z tymczasowym rządem federalnym, Ugandą, Unią Afrykańską, Organizacją Narodów Zjednoczonych i Stanami Zjednoczonymi; wzywa wysoką przedstawiciel do informowania w związku z tym Parlamentu Europejskiego i konsultowania się z nim;

29. podkreśla również znaczenie zwiększenia potencjału w zakresie obserwacji morza w regionie, zwłaszcza poprzez szkolenia i utworzenie sieci straży przybrzeżnych krajów regionu, i uważa, że UE musi wziąć udział w tych staraniach, wspierając kodeks postępowania z Dżibuti i związany z nim plan wdrożeniowy opracowany przez Międzynarodową Organizację Morską, w formie uzgodnionej przez państwa regionu (ośrodek wymiany informacji w Jemenie i ośrodek szkolenia załóg statków w Dżibuti);

30. w odniesieniu do sytuacji w Jemenie przypomina o swojej rezolucji z dnia 10 lutego 2010 r. i wzywa Komisję i Radę oraz partnerów międzynarodowych, w tym państwa sąsiadujące z Jemenem, do wsparcia rządu poprzez kompleksowe podejście obejmujące reformę sektora bezpieczeństwa, przeciwdziałanie terroryzmowi, a także dialog polityczny, pomoc humanitarną i gospodarczą oraz edukację;

Środa, 10 marca 2010 r.

Afganistan i Pakistan

31. przypomina o znaczeniu stabilizacji bezpieczeństwa i sytuacji politycznej w Afganistanie i Pakistanie w celu powstrzymania globalnych zagrożeń bezpośrednio dotyczących bezpieczeństwa Europejczyków (terroryzm, handel narkotykami, rozprzestrzenianie broni masowego rażenia) i w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem plan działania UE na rzecz Afganistanu i Pakistanu, przyjęty przez Radę w dniu 27 października 2009 r.; ponownie przypomina o potrzebie wypracowania kompleksowego podejścia do rozwiązywania tych kwestii, ściślej wiążącego bezpieczeństwo z rozwojem, praworządnością i poszanowaniem praw człowieka, a także zagadnieniami związanymi z płcią; zwraca się zatem do Rady i Komisji o podjęcie bardziej konkretnych kroków w tym kierunku, w tym poprzez zwiększenie wkładu UE i zapewnienie poprawy spójności poszczególnych działań UE, państw członkowskich i wspólnoty międzynarodowej;

32. uważa, że zwiększenie potencjału instytucyjnego i administracyjnego państwa afgańskiego, zwłaszcza systemu wymiaru sprawiedliwości i organów stojących na straży praworządności innych niż policja, musi stanowić priorytet we wdrażaniu nowej strategii europejskiej;

33. wzywa Radę i Komisję do znaczącego zwiększenia środków przeznaczonych na zaangażowanie cywilne w Afganistanie w celu uwiarygodnienia w oczach Afgańczyków i partnerów międzynarodowych cywilnego charakteru priorytetów UE i zwiększenia ich widoczności; podkreśla znaczenie ustanowienia skutecznej i niezawodnej policji cywilnej dla budowy praworządności w Afganistanie i wyraża uznanie dla pracy misji EUPOL w Afganistanie; zwraca się do Rady o pilne zarządzenie stałemu niedoborowi personelu misji EUPOL oraz o ułatwienie jej rozmieszczania w prowincjach poprzez dostarczenie dodatkowych miejsc zakwaterowania i adekwatnego wsparcia logistycznego misji; wzywa NATO do ściślejszej współpracy z misją i do koordynacji swoich działań policyjnych z EUPOL pod auspicjami międzynarodowej rady ds. koordynacji sił policyjnych (IPCB);

34. popiera propozycję Rady dotyczącą zbadania ewentualności misji wsparcia Pakistanu w reformie sektora bezpieczeństwa i w budowie potencjału walki z terroryzmem, tak aby pomóc temu krajowi w określeniu strategii zapobiegania terroryzmowi obejmującej dialog na temat praworządności i praw człowieka;

Bałkany

35. wyraża uznanie w związku z powodzeniem rozmieszczenia misji EULEX Kosowo na całym terytorium Kosowa i podkreśla, że wszystkie elementy misji (policja, wymiar sprawiedliwości, organy celne) powinny bez przeszkód móc funkcjonować na całym jego terytorium, w tym na północy;

36. w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem podpisanie protokołu o współpracy policyjnej między misją EULEX Kosowo a Serbią i przypomina o ściśle technicznym charakterze tego protokołu, którego celem jest ułatwienie walki z zorganizowaną przestępczością;

37. potępia wszelkie wrogie działania wobec misji EULEX Kosowo, której zadaniem jest współpraca z władzami Kosowa na rzecz ustanowienia i wzmocnienia praworządności z korzyścią dla wszystkich społeczności w Kosowie;

38. zwraca się do Rady o rozważenie uruchomienia operacji wojskowej WPBiO celem zastąpienia KFOR;

39. w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny przypomina, że mimo utrzymujących się trudności politycznych sytuacja w zakresie bezpieczeństwa pozostaje stosunkowo spokojna i stabilna, oraz podkreśla wkład operacji wojskowej UE (EUFOR ALTHEA) w tej dziedzinie; popiera decyzję Rady dotyczącą skoncentrowania działań misji policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) na walce z zorganizowaną przestępczością i korupcją oraz podkreśla znaczenie kompleksowego podejścia do dziedziny praworządności (policja – wymiar sprawiedliwości – więziennictwo); zachęca Radę do szybkiego podjęcia decyzji na rzecz zmiany charakteru operacji wojskowej ALTHEA i skoncentrowaniu jej na szkoleniu bośniackich sił zbrojnych; ubolewa nad brakiem zgodnej decyzji politycznej dotyczącej przyszłości sił międzynarodowych w Bośni i Hercegowinie, co prowadzi do jednostronnego wycofywania się niektórych państw uczestniczących w siłach i grozi podważeniem wiarygodności i spójności europejskich działań w Bośni i Hercegowinie; przypomina Radzie o utrzymaniu w mocy uzgodnionej w Salonikach w 2003 r. perspektywy przystąpienia do UE;

Środa, 10 marca 2010 r.

Kaukaz

40. przypomina o decydującej roli UE w uniknięciu eskalacji konfliktu między Gruzją a Rosją, zwłaszcza dzięki szybkiemu uruchomieniu misji obserwacyjnej mającej na celu nadzór wdrażania porozumień z dnia 12 sierpnia i 8 września 2008 r.; ubolewa, że Federacja Rosyjska nie wypełniła dotychczas swoich zobowiązań w związku z tymi porozumieniami; podkreśla, że rola misji obserwacyjnej UE w Gruzji jest szczególnie istotna po wycofaniu misji OBWE i Narodów Zjednoczonych;

41. opowiada się za przedłużeniem misji o kolejny rok i apeluje o poprawę jej zdolności prowadzenia obserwacji, w tym wyposażenia technicznego; ubolewa, że rosyjskie i lokalne siły uniemożliwiają członkom personelu misji udanie się do separatystycznych regionów Osetii Południowej i Abchazji;

Bliski Wschód

42. uważa, że UE musi rozszerzyć działania na terytoriach palestyńskich; wyraża uznanie dla pracy wykonanej przez misję policyjną EUPOL COPPS oraz zwraca się do Rady o rozważenie wzmocnienia tej misji i zaproponowanie nowej formy utrzymania i zwiększenia skuteczności misji wsparcia na posterunku granicznym w Rafah (EUBAM Rafah), a także sposobów złagodzenia dramatycznego kryzysu humanitarnego w Strefie Gazy;

43. w odniesieniu do misji EUJUST LEX w Iraku popiera stopniową realizację działań na terytorium Iraku w zależności od lokalnej sytuacji w zakresie bezpieczeństwa;

Afryka Subsaharyjska

44. uznaje konieczność zaangażowania się UE w reformę sektora bezpieczeństwa w szeregu krajów afrykańskich, jak Demokratyczna Republika Konga i Gwinea Bissau, i zwraca się do Rady o prowadzenie działań w oparciu o kompleksowe podejście do reformy sektora bezpieczeństwa oraz o regularną ocenę skuteczności i oddziaływania tych misji;

Haiti

45. w odniesieniu do sytuacji na Haiti podkreśla znaczenie koordynacji europejskich środków wsparcia; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem wspólny wkład UE, w liczbie co najmniej 300 funkcjonariuszy policji, w zapewnienie tymczasowego wzmocnienia sił policyjnych Misji Stabilizacyjnej ONZ na Haiti (MINUSTAH) oraz decyzję Rady w sprawie utworzenia w Brukseli komórki EUCO Haiti, która będzie koordynowała udział zasobów wojskowych i bezpieczeństwa państw członkowskich, tak aby zaspokoić potrzeby określone przez ONZ, uzupełniając w ten sposób Ośrodek Monitorowania i Informacji (MIC); wyraża jednak ubolewanie z powodu braku koordynacji między państwami członkowskimi i Unią Europejską w odniesieniu do Haiti; zwraca się do wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej, aby stanęła na czele europejskich wysiłków w tym obszarze;

Zebrane doświadczenia

46. podkreśla znaczenie procesów gromadzenia doświadczeń z operacji UE i wzywa Radę do refleksji nad mechanizmem umożliwiającym zaangażowanie go w te procesy; w związku z tym pragnie być informowany o pierwszym sprawozdaniu rocznym na temat określenia i wdrażania wniosków z doświadczeń z misji cywilnych; nalega, aby wysoka przedstawiciel / wiceprzewodnicząca zainicjowała dogłębną i transparentną kontrolę przeszłych i obecnych misji EPBiO/WPBiO w celu określenia ich mocnych i słabych punktów;

47. przyjmuje z zadowoleniem udane zastąpienie unijnej operacji EUFOR w Czadzie i Republice Środkowoafrykańskiej przez misję ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej i Czadzie (MINURCAT), a obecnie pragnie być informowany o trwającym procesie gromadzenia doświadczeń, w szczególności w odniesieniu do kwestii, w jaki sposób można zapobiec w przyszłych misjach istniejącym brakom i problemom związanym z konkretną współpracą z ONZ i Unią Afrykańską;

Środa, 10 marca 2010 r.

Polityka ćwiczeń

48. podkreśla, że planowanie i prowadzenie ćwiczeń UE w obszarze WPBiO, będących elementem ambitniejszej polityki ćwiczeń UE – w tym możliwość prowadzenia przez UE ćwiczeń praktycznych (LIVEX) – przyczyniłoby się znacznie do skuteczniejszej koordynacji potencjału państw członkowskich, pobudzając poprawę interoperacyjności i wymianę doświadczeń;

Uwzględnianie aspektu płci i praw człowieka

49. przypomina o znaczeniu systematycznego ujmowania aspektów dotyczących praw człowieka i płci na wszystkich etapach operacji WPBiO, zarówno na etapie planowania, jak i wdrażania; zwraca się o uwzględnienie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i nr 1889 (2009) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa zarówno podczas szkolenia personelu, jak i w trakcie operacji, oraz apeluje, aby większy odsetek personelu wysyłanego na misje stanowiły kobiety; zaleca rozszerzenie szkolenia personelu w zakresie praw człowieka i wiedzy o społeczeństwie obywatelskim;

Nierozprzestrzenianie broni i rozbrojenie

50. przyjmuje z zadowoleniem rezolucję nr 1887 (2009) Rady Bezpieczeństwa ONZ i w pełni popiera zawarte w niej apele o zaprzestanie rozprzestrzeniania broni jądrowej oraz o zintensyfikowanie działań na rzecz rozbrojenia pod ścisłą i skuteczną kontrolą międzynarodową; wzywa państwa członkowskie do sformułowania zdecydowanego wspólnego stanowiska na konferencję przeglądową układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, która odbędzie się w 2010 r., oraz przypomina o swoim zaleceniu dla Rady z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie nierozprzestrzeniania broni jądrowej oraz przyszłości układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT)⁽¹⁾, w którym podkreślono konieczność dalszego umocnienia wszystkich trzech filarów układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, a mianowicie nierozprzestrzeniania, rozbrojenia i współpracy w zakresie wykorzystania energii atomowej do celów cywilnych; wzywa ponadto do ratyfikacji i wprowadzenia w życie traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych;

51. podkreśla znaczenie opracowania międzynarodowego systemu bezpiecznych i gwarantowanych dostaw paliwa jądrowego (tj. międzynarodowego systemu banku paliwa podlegającego kontroli MAEA) i mechanizmów lepszego egzekwowania tzw. klauzuli BMR, która jest częścią porozumień o współpracy zawieranych między UE a państwami trzecimi;

52. przyjmuje z zadowoleniem oświadczenia i zadeklarowane cele nowej administracji amerykańskiej oraz jej zobowiązanie do dokonania postępów w dziedzinie rozbrojenia jądrowego i wzywa do ścisłej współpracy między UE i USA w zakresie propagowania nierozprzestrzeniania broni jądrowej; wzywa obie europejskie potęgi jądrowe, aby w zdecydowany sposób wyraziły poparcie dla tego zobowiązania i przedstawiły nowe środki niezbędne do jego realizacji; jednocześnie przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie Federacji Rosyjskiej i Stanów Zjednoczonych do kontynuowania negocjacji w celu zawarcia nowego, kompleksowego i prawnie wiążącego porozumienia, zastępującego układ o redukcji i ograniczeniu zbrojeń strategicznych (START I), który wygasł w grudniu 2009 r.; oczekuje konkretnych wyników w tym zakresie w możliwie najkrótszym czasie;

53. zwraca uwagę na porozumienie koalicji niemieckiej z dnia 24 października 2009 r. w sprawie wycofania amerykańskiej broni jądrowej z obszaru Niemiec w kontekście poparcia dla polityki prezydenta Baracka Obamy na rzecz świata wolnego od broni jądrowej, potrzebę etapów pośrednich w osiągnięciu tego celu oraz konieczność nadania nowej dynamiki procesowi kontroli zbrojeń i rozbrojenia podczas konferencji przeglądowej NPT w 2010 r.; zachęca inne państwa członkowskie, na terytorium których znajduje się amerykańska broń jądrowa, aby również przyjęły podobne, wyraźne zobowiązanie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje pismo skierowane dnia 26 lutego 2010 r. przez ministrów spraw zagranicznych Niemiec, Holandii, Belgii, Luksemburga i Norwegii do Sekretarza Generalnego NATO wzywające do wszechstronnej dyskusji w ramach tej organizacji na temat sposobu realizacji ogólnego celu politycznego stworzenia świata bez broni jądrowej;

54. ponownie wyraża zaniepokojenie sytuacją w Iranie i w Korei Północnej, przypominając o podjętym przez UE zobowiązaniu do wykorzystania wszelkich dostępnych jej instrumentów w celu podjęcia działań zapobiegających, odstraszających, blokujących, a w razie potrzeby udaremniających wobec programów rozprzestrzeniania, które wywołują obawy na całym świecie; przypomina jednak, że rozbrojenie, którego podjęły się niektóre państwa, nie ma bezpośredniego związku z chęcią zatrzymania lub kontynuowania swoich programów rozprzestrzeniania przez inne państwa, co musi prowadzić do stanowczej polityki wobec państw lub organizacji gotowych do zaangażowania się lub już biorących udział w procesie rozprzestrzeniania broni masowego rażenia; podkreśla znaczenie konsekwentnego działania wszystkich państw członkowskich zgodnego z podejściem Unii Europejskiej do tej kwestii;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0333.

Środa, 10 marca 2010 r.

55. wskazuje, w odniesieniu do konwencjonalnego rozbrojenia, że należy zwrócić szczególną uwagę na dalsze prowadzenie rozmów dotyczących międzynarodowej umowy regulującej handel bronią;

56. ponawia pełne poparcie dla rozbrojenia na szerszą skalę i całkowitego zakazu używania broni, takiej jak broń chemiczna i biologiczna, miny przeciwpiechotne, amunicja kasetowa i amunicja zawierająca zubożony uran, które powodują ogromne cierpienie osób cywilnych; wzywa w związku z tym do wzmożenia wielostronnych działań w celu zapewnienia pełnej realizacji konwencji o zakazie broni chemicznej (CWC), konwencji o broni biologicznej i toksycznej (BTWC), konwencji o broni kasetowej (CCM) i konwencji o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych (APMC) oraz do dalszego rozwijania międzynarodowego systemu skierowanego przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte przez wszystkie państwa członkowskie UE oraz przyjęcie przez UE wspólnego stanowiska w sprawie wywozu broni wraz z postanowieniem art. 28B ust. 1 Traktatu z Lizbony, na mocy którego powierza się UE wspólne działania rozbrojeniowe;

Rozwój potencjału

57. przypomina, że w perspektywie spełnienia rosnących wymogów operacyjnych i profesjonalizacji zarządzania kryzysowego Unia musi rozwinąć swój potencjał cywilny i wojskowy; w tym celu zachęca Radę do określenia nowego ogólnego celu, który mógłby obejmować wymiar cywilny i wojskowy oraz powinien być ukierunkowany przede wszystkim na skuteczne budowanie potencjału;

58. podkreśla potrzebę poszukiwania synergii między potencjałem cywilnym i wojskowym oraz określenia obszarów, w których państwa członkowskie mogłyby łączyć wysiłki i potencjał na szczeblu UE w trudnym kontekście gospodarczym, co jest kluczowe dla przezwyciężenia łącznych skutków rosnących kosztów wyposażenia obronnego i istniejących limitów wydatków obronnych, wykorzystując również możliwości wynikające z utworzenia ESDZ, która powinna posiadać jedną jednostkę nadzorującą rozwój potencjału cywilnego i wojskowego;

59. ponawia poparcie dla ambitnych celów wzmocnienia potencjału cywilnego i wojskowego określonych podczas Rady Europejskiej w grudniu 2008 r.; zwraca się do Rady, aby pomimo obecnego kryzysu gospodarczego dokonała postępów we wdrażaniu projektów zaproponowanych w tych ramach; zwraca się do Rady o regularne informowanie go o staraniach podjętych w tym celu przez państwa członkowskie;

60. podkreśla liczne zidentyfikowane przeszkody w szybkim uruchamianiu misji cywilnych; wzywa państwa członkowskie, aby zachęciły resorty sprawiedliwości i spraw wewnętrznych do przejęcia odpowiedzialności w tej dziedzinie; w związku z tym popiera wysiłki Rady mające na celu łatwiejsze udostępnianie i rozmieszczanie wykwalifikowanego, odpowiednio przeszkolonego i zrównoważonego pod względem płci personelu cywilnego (przyjmowanie krajowych strategii i wspólnych norm, poprawa procesu konstytuowania sił i szkolenia przed rozmieszczeniem, przegląd koncepcji cywilnych zespołów reagowania (CRT)) oraz szybkie udostępnianie wyposażenia dla nowych misji cywilnych (ustanawianie umów ramowych i projekt stałego magazynowania); w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem decyzję w sprawie utworzenia tymczasowego magazynu wyposażenia w ramach misji policyjnej UE w Bośni i Hercegowinie;

61. podkreśla potrzeby misji cywilnych w zakresie dysponowania zintegrowanymi i bezpiecznymi narzędziami komunikacji zgodnymi z wojskowymi systemami komunikacji;

62. zwraca się do Rady o wyposażenie ESDZ w stałą strukturę skupiającą funkcje pomocnicze wspólne dla misji cywilnych i operacji wojskowych (procedury rekrutacji i udzielania zamówień), tak aby misje te mogły skoncentrować się na swoim pierwotnym zadaniu;

63. podkreśla potrzebę ścisłej koordynacji pomiędzy cywilnymi misjami WPBiO a innymi instrumentami UE w celu racjonalizacji wykorzystania zasobów; zwraca się do wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej, aby uzgodniła z Komisją planowanie wspólnie z ESDZ swoich działań w podobnych dziedzinach; wzywa do stałej wymiany informacji między misjami cywilnymi WPBiO a podmiotami odpowiedzialnymi za wewnątrz europejską współpracę policyjną i sądową, w szczególności Europol, zwłaszcza w dziedzinie zwalczania zorganizowanej przestępczości;

Środa, 10 marca 2010 r.

64. odnotowuje, że grupy bojowe, mimo ich znacznego kosztu, nie zostały dotychczas wykorzystane – z powodów politycznych, lecz także z uwagi na bardzo rygorystyczne warunki ich rozmieszczenia; opowiada się za bardziej skutecznym i elastycznym użyciem grup bojowych, tak aby można je wykorzystywać jako siły rezerwowe lub częściowy substytut w przypadku niezadawalającego procesu konstytuowania sił, jednocześnie biorąc zawsze pod uwagę wolę państw współtworzących określone grupy; zwraca się o przedłużenie tymczasowego porozumienia w sprawie pokrycia kosztów związanych ze strategicznym rozmieszczeniem grup bojowych, a także o poszerzenie wspólnych kosztów związanych z wykorzystaniem grup bojowych; zwraca się do Rady o rozmieszczenie ich w ramach pełnowymiarowych ćwiczeń wojskowych; wyraża uznanie dla prac podjętych z inicjatywy szwedzkiej prezydencji dotyczących warunków i elastyczności wykorzystania grup bojowych i na tej podstawie wzywa państwa członkowskie do wdrożenia przyjętych zaleceń;

65. wyraża uznanie w związku z postępami dokonanymi w dziedzinie potencjału wojskowego i cywilnego oraz wzywa do szybkich postępów w zakresie:

- projektów umożliwiających szybsze rozmieszczanie misji w ramach EPBiO i sił UE, a mianowicie:
  - ustanowienia europejskiej floty transportu lotniczego i projektu zarządzania przyjętego przez 14 państw członkowskich podczas Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z udziałem ministrów obrony w dniu 17 listopada 2009 r., utworzenia europejskiego dowództwa transportu lotniczego w Eindhoven i stworzenia wielonarodowej jednostki złożonej z samolotów A400M – przy czym wyraża ubolewanie z uwagi na znaczne opóźnienia w realizacji i wzywa odnośnie państwa członkowskie oraz EADS do pomyślnego zakończenia projektu A400M w celu szybkiego utworzenia wielonarodowej jednostki; podkreśla znaczenie wykorzystania wojskowego potencjału transportowego we wspieraniu operacji w zakresie ochrony cywilnej i zarządzania kryzysowego;
  - modernizacji śmigłowców i szkoleń załóg, a także projektu przyszłego ciężkiego śmigłowca transportowego,
- projektów w celu poprawy informacji wywiadowczych dostarczanych zespołom wojskowym rozmieszczanym przez Unię Europejską:
  - nowej generacji satelitów obserwacyjnych (program MUSIS),
  - umów między niektórymi państwami członkowskimi a Centrum Satelitarnym Unii Europejskiej (EUSC) mających na celu ułatwienie dostępu tego centrum do obrazów ze źródeł rządowych (Helios II, Cosmo-Skymed i SAR-Lupe),
  - prac Europejskiej Agencji Obrony (EAO) dotyczących formułowania potrzeb wojskowych w dziedzinie obserwacji przestrzeni kosmicznej,
  - projektu systemu globalnego monitorowania środowiska naturalnego i bezpieczeństwa (GMES) – przy czym wyraża ubolewanie, że projekt ten nie uwzględnia wystarczająco szczególnych potrzeb sektora bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza pod względem rozdzielczości obrazów; proponuje, aby Centrum Satelitarne Unii Europejskiej odgrywało rolę pośrednika w tej dziedzinie;
- projektów mających na celu wzmocnienie wymiaru morskiego UE, udostępniających z myślą o nim zasoby wojskowe WPBiO:
  - ustanowienia systemu nadzoru morskiego na wzór modelu bałtyckiego (SUBCAS) w celu zwiększenia bezpieczeństwa transportu morskiego, kontroli nielegalnej imigracji i handlu ludźmi, a także walki z zanieczyszczeniem mórz,
  - strategii integracji nadzoru morskiego przewidzianej na 2010 r.; uważa, że brak współpracy między poszczególnymi europejskimi podmiotami nie powinien w żadnym razie stanowić przeszkody we wdrażaniu tych projektów;

Środa, 10 marca 2010 r.

66. przyjmuje z zadowoleniem decydującą rolę EAO w rozwoju tego kluczowego potencjału obronnego, zwłaszcza dzięki ustanowieniu wspólnych programów; zwraca się do państw członkowskich o większe wykorzystanie potencjału EAO zgodnie z nowym traktatem, o przyznanie jej budżetu odpowiadającego pokładanym w niej oczekiwaniom i ułatwienie jej planowania prac poprzez przyjęcie trzyletnich ram finansowych i programu prac; zwraca się do państw członkowskich o jak najszybsze sfinalizowanie ustaleń administracyjnych między EAO a Wspólną Organizacją Współpracy w dziedzinie Uzbrojenia (OCCAR) oraz porozumienia w sprawie bezpieczeństwa między UE a OCCAR w celu skutecznego zorganizowania ich współpracy w dziedzinie uzbrojenia;

67. popiera ustanowienie konkurencyjnej europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego oraz otwartego i przejrzystego europejskiego rynku sprzętu obronnego; w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o dalsze starania w zakresie badań i rozwoju, przy poszanowaniu podjętego zobowiązania do przeznaczenia na ten cel 2 % wydatków na obronę, i o zharmonizowaną transpozycję dyrektyw pakietu obronnego;

68. wzywa krajowe agencje nabywające wyposażenie obronne w Europie do podjęcia konkretnych działań, przy wsparciu EAO, zachęcających do nabywania europejskiego sprzętu obronnego, poprzez przyłączenie się do dobrowolnego kodeksu postępowania, który wprowadzi zasadę „preferencji europejskiej” w niektórych obszarach wyposażenia obronnego, dla których ważne jest zachowanie strategicznej autonomii i suwerenności operacyjnej z perspektywy europejskiej, oraz do utrzymania przemysłowego i technologicznego prymatu Europy;

69. zdecydowanie opowiada się za ustanowieniem synergii cywilno-wojskowych w dziedzinie potencjału; wyraża nadzieję, że CMPD i EAO będą mogły w szybkim czasie określić swoje dopełniające się role, przy czym CMPD, pod zwierzchnictwem wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej i w ramach ESDZ, powinna odgrywać strategiczną rolę w inicjowaniu i koordynowaniu prac, zwłaszcza w zakresie określania wspólnych potrzeb, zaś EAO – rolę operacyjną w rozwoju dualnych technologii i potencjału cywilno-wojskowego; uważa, że synergii tych można w szczególności poszukiwać w oparciu o wymiar bezpieczeństwa będący elementem programu ramowego badań i rozwoju;

70. przyjmuje z zadowoleniem dokonane podczas prezydencji szwedzkiej postępy na rzecz utworzenia mobilnej grupy europejskich ekspertów cywilno-wojskowych w dziedzinie reformy sektora bezpieczeństwa, ubolewając jednocześnie nad zwłoką w realizacji tego środka, zaproponowanego jesienią 2008 r., i ma nadzieję na szybkie utworzenie tej grupy;

71. popiera inicjatywy szkoleniowe mające na celu poprawę zdolności europejskiego personelu do współpracy ze sobą, a zwłaszcza:

- opracowanie programu wymiany młodych oficerów europejskich na wzór programu Erasmus;
- podniesienie zdolności szkoleniowych na szczeblu UE; podkreśla w szczególności konieczność jak najszybszego ustanowienia Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony w nowej formie, zgodnie z decyzją Rady z grudnia 2008 r.;
- podniesienie instytucjonalnych zdolności szkoleniowych na szczeblu UE; w szczególności podkreśla potrzebę ustanowienia nowej europejskiej akademii działań zewnętrznych, która w ścisłej współpracy z właściwymi organami w państwach członkowskich i przy uwzględnieniu istniejących struktur szkoleniowych, takich jak kolegium obrony, udzielałaby urzędnikom unijnym i urzędnikom w państwach członkowskich kierowanym do pracy na stanowiskach w obszarze stosunków zewnętrznych, jak również personelowi misji w ramach WPBiO, szkoleń opartych na w pełni ujednoliconych programach studiów, obejmujących wszechstronne i wspólne szkolenia dla wszystkich urzędników oraz stosowne szkolenia z procedur konsularnych i legislacyjnych, dyplomacji, mediacji w przypadku konfliktów i stosunków międzynarodowych oraz z wiedzy o historii i funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

Środa, 10 marca 2010 r.

72. uważa, że w perspektywie poprawy szkolenia personelu w terenie oraz optymalizacji wykorzystania zasobów szkoleniowych należy wprowadzić bardziej systematyczne powiązanie między personelem uczestniczącym w szkoleniach a personelem rozmieszczanym w ramach misji; zwraca się do Rady o ustanowienie wspólnego europejskiego statutu dla oddelegowanego personelu, regulującego normy w zakresie wykształcenia, doktryny operacyjnej i swobody działania w trakcie misji, kwestii praw i obowiązków oraz jakości wyposażenia, opieki medycznej i zabezpieczenia socjalnego w przypadku śmierci, odniesienia ran i niezdolności do służby;

73. przyjmuje z zadowoleniem podpisanie w dniu 26 lutego 2009 r. traktatu ze Strasburga, który nadaje Korpusowi Europejskiemu (Eurokorpus) osobowość prawną; wzywa, aby UE wykorzystywała te wielonarodowe siły w zależności od potrzeb;

Finansowanie WPBiO

74. przypomina, że Traktat z Lizbony nie zmienia w fundamentalny sposób finansowania misji i operacji prowadzonych w ramach WPBiO, tzn.:

— misje cywilne są finansowane z budżetu UE,

— wspólne koszty związane z operacjami wojskowymi są finansowane przez mechanizm ATHENA;

75. przypomina o postanowieniu Traktatu z Lizbony dotyczącym funduszu początkowego udostępnianego Wiceprzewodniczącemu / Wysokiemu Przedstawicielowi, służącego finansowaniu działań przygotowawczych do misji WPBiO, które z różnych powodów nie obciążają budżetu UE; podkreśla wartość dodaną tego funduszu, który powinien pozwolić na wzmocnienie zdolności Wiceprzewodniczącego / Wysokiego Przedstawiciela do skutecznego i szybkiego przygotowywania działań WPBiO; w związku z tym zachęca państwa członkowskie do szybkiego rozpoczęcia prac wdrożeniowych;

76. zwraca się do państw członkowskich o poszerzenie wykazu kosztów wspólnych finansowanych przez mechanizm ATHENA, tak aby zwiększyć wzajemną solidarność państw członkowskich i zachęcić ich większą liczbę do udziału w operacjach wojskowych UE;

77. w kontekście przeglądu rozporządzenia finansowego proponuje uelastycznienie przepisów i procedur mających zastosowanie do zarządzania kryzysowego, która to dziedzina musi odpowiadać szczególnym wymogom (szybkie rozmieszczenie, względy bezpieczeństwa itp.);

78. przypomina, że instrumenty finansowe zarządzane przez Komisję – zwłaszcza Instrument na rzecz Stabilności i Europejski Fundusz Rozwoju (w tym Afrykański Fundusz na rzecz Pokoju) – mają decydujące znaczenie dla zarządzania kryzysowego; podkreśla znaczenie koordynacji tych poszczególnych instrumentów;

Partnerstwa

UE/NATO

79. przypomina o potrzebie skonsolidowania strategicznego partnerstwa między UE a NATO oraz zapewnieniu ich dobrej współpracy; zaleca unikanie blokad i apeluje o przegląd obecnych ustaleń na temat współpracy operacyjnej UE-NATO (porozumienie Berlin Plus), a także o opracowanie nowych funkcjonalnych ram ułatwiających szerszą współpracę w przypadku, gdy obie organizacje działają w tych samych obszarach;

80. nalega, by wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel podjęła ścisły dialog z sekretarzem generalnym NATO w zakresie obecnie przeprowadzanego przeglądu koncepcji strategicznej tej organizacji, w celu zapewnienia pełnego uwzględnienia przez NATO rozwoju wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE, w tym stałego potencjału zorganizowanej współpracy w dziedzinie obrony;

Środa, 10 marca 2010 r.

81. ubolewa, że nadal nie podpisano porozumień technicznych między operacjami NATO i unijnymi w Afganistanie i Kosowie; wzywa Radę i państwa członkowskie, aby w odpowiednich gremiach UE i NATO prowadziły działania polityczne na rzecz wdrożenia;
82. podkreśla dobrą współpracę między obiema organizacjami w walce z piractwem (operacja „Atalanta” i operacja „Ocean Shield” NATO);
83. wyraża uznanie dla sekretarza generalnego NATO, który wyraził wolę włączenia UE, w tym Parlamentu Europejskiego, w dyskusje nad przeglądem koncepcji strategicznej tej organizacji; spodziewa się, że wyrażony zamiar przełoży się w bliskiej przyszłości na konkretne inicjatywy;
84. przyjmuje z zadowoleniem współpracę między UE a NATO w dziedzinie potencjału wojskowego, czego przykładem są prace nad poprawą potencjału operacyjnego śmigłowców;

UE/ONZ

85. przypomina o znaczeniu ścisłej współpracy między UE a Narodami Zjednoczonymi w zarządzaniu kryzysowym, w szczególności w obszarach działania, w których obie organizacje są obecne lub jedna zmienia drugą; apeluje o wzmocnienie tej współpracy we wczesnych fazach kryzysów, szczególnie w dziedzinie planowania;

UE/Unia Afrykańska

86. podkreśla znaczenie dobrej współpracy między Unią Europejską a Unią Afrykańską, zgodnie z zobowiązaniami podjętymi w ramach partnerstwa na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, będącego elementem strategii UE-Afryka; uważa, że Unia Europejska powinna w miarę możliwości wspierać Unię Afrykańską, szczególnie w obszarach działania, w których ta ostatnia – jak w Somalii – jest jedyną organizacją obecną w terenie, zachęcając równocześnie Unię Afrykańską do wysiłków na rzecz rozwoju afrykańskich zdolności reagowania kryzysowego i zwiększenia efektywności wykorzystania pomocy otrzymywanej od partnerów międzynarodowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do poświęcenia szczególnej uwagi problemowi niekontrolowanego rozprzestrzeniania broni strzeleckiej i lekkiej, zwłaszcza w Afryce, i w związku z tym do położenia szczególnego nacisku na przestrzeganie obowiązujących przepisów w zakresie broni w regionach kryzysowych przez wszystkie państwa członkowskie;

UE/USA

87. apeluje do Rady o pogłębienie stosunków UE ze Stanami Zjednoczonymi w dziedzinie budowania pokoju i zarządzania kryzysowego, w tym kwestii wojskowych i klęsk żywiołowych, ponieważ współpraca ta ma szczególne znaczenie dla walki z piractwem, operacji w Somalii oraz wzmocnienia afrykańskiego potencjału w zakresie utrzymania pokoju, ale także operacji w Kosowie i w Afganistanie; przyjmuje ze szczególnym zadowoleniem udział Stanów Zjednoczonych w misji EULEX Kosowo pod europejskim dowództwem;
88. uważa, że nowa wersja tarczy antyrakietowej, rozważana przez administrację amerykańską, powinna zostać poddana gruntownej analizie i weryfikacji, a gdyby taki system miał być opracowany, należy wziąć pod uwagę wspólną wizję obrony krajów europejskich przed zagrożeniami balistycznymi, w dialogu na skalę kontynentalną, i sprzyjać udziałowi europejskiego przemysłu obronnego w jego tworzeniu;

Udział krajów trzecich w EPBiO

89. przypomina, że dotychczas w 16 operacjach cywilnych i wojskowych UE uczestniczyły 24 kraje z pięciu kontynentów; podkreśla, że udział państw trzecich w operacjach stanowi istotną wartość dodaną, tak polityczną jak operacyjną, dla operacji UE; uważa, że Unia musi w dalszym ciągu podążać tą drogą i zbadać możliwości pełniejszego angażowania tych krajów trzecich, jednakże bez uszczerbku dla własnej niezależności w podejmowaniu decyzji;

Środa, 10 marca 2010 r.

Uprawnienia parlamentarne

90. przyjmuje z zadowoleniem wzmożony udział Rady w pracach Parlamentu Europejskiego w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, szczególnie w ramach wyspecjalizowanej podkomisji; przyjmuje z zadowoleniem włączenie sekcji dotyczącej relacji z Parlamentem do ostatnich konkluzji Rady w sprawie EPBiO; w kontekście Traktatu z Lizbony zachęca wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do dalszych działań w tym kierunku, tak aby zapewnić WPBiO silną legitymację demokratyczną;

91. przypomina, że Parlament Europejski jest jedyną ponadnarodową instytucją, która może rościć sobie uzasadnione prawo do demokratycznego nadzoru polityki bezpieczeństwa i obrony UE, i że rolę tę wzmocniło wejście w życie Traktatu z Lizbony; w tym kontekście uważa, że zgromadzenie UZE – którego istnienie opiera się na traktacie, którego nie podpisały wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej (zmieniony traktat z Brukseli) – nie jest ani przygotowane z punktu widzenia politycznego, ani prawnie upoważnione do sprawowania nadzoru parlamentarnego nad WPBiO;

92. w związku z powyższym, mając na uwadze możliwości, które daje Traktat z Lizbony, zaleca, aby Parlament Europejski i parlamenty państw członkowskich w pełni wykorzystały protokół nr 1 tegoż traktatu celem wzmocnienia ich współpracy w dziedzinie EPBiO i WPBiO poprzez wypracowanie ściślejszych i bardziej uporządkowanych relacji roboczych między ich właściwymi komisjami w kwestiach bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że ta wzmocniona współpraca między Parlamentem Europejskim i parlamentami państw członkowskich zastąpi uprawnienia, które niesłusznie zawłaszczyło zgromadzenie UZE; podkreśla również konieczność dostosowania własnych struktur dla zapewnienia lepszego nadzoru WPBiO; wzywa Radę i wysoką przedstawiciel / wiceprzewodniczącą, aby znalazły sposób na zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i jego właściwej komisji już na wczesnym etapie w opracowywanie koncepcji cywilnego zarządzania kryzysowego i planów operacyjnych;

93. zwraca się do Rady o informowanie Parlamentu z wyprzedzeniem o przygotowywanych misjach i operacjach oraz o ich przebiegu; w trosce o przejrzystość proponuje Radzie regularne informowanie go o wykorzystaniu mechanizmu ATHENA i funduszu początkowego, jak ma to już miejsce w przypadku wykorzystania środków EPBiO na misje cywilne; uważa, że w interesie przejrzystości budżetowej należy najpierw określić wszystkie niemilitarne koszty w budżecie UE, a jako następny krok, po niezbędnej zmianie traktatu, w budżecie UE należy ująć również koszty militarne;

94. zwraca się o przegląd porozumień międzyinstytucjonalnych z 2002 r. między Parlamentem Europejskim a Radą dotyczących dostępu Parlamentu Europejskiego do będących w posiadaniu Rady informacji szczególnie chronionych w dziedzinie EPBiO i WPBiO, tak aby posłowie odpowiedzialni – w szczególności przewodniczący podkomisji bezpieczeństwa i obrony oraz praw człowieka – mogli dysponować informacjami niezbędnymi do wykonywania swoich uprawnień w kompetentny sposób;

*

* *

95. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, parlamentom państw członkowskich, Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO, a także sekretarzom generalnym ONZ i NATO.

Środa, 10 marca 2010 r.

Układ o nierozprzestrzeleniu broni jądrowej

P7_TA(2010)0062

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie Układu o nierozprzestrzeleniu broni jądrowej

(2010/C 349 E/14)

Parlament Europejski

- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie nierozprzestrzelenia broni jądrowej i przyszłości Układu o nierozprzestrzeleniu broni jądrowej (NPT) (2008/2324 (INI)) ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie nierozprzestrzelenia broni jądrowej oraz rozbrojenia jądrowego z dnia 26 lutego 2004 r. ⁽²⁾, 10 marca 2005 r. ⁽³⁾, 17 listopada 2005 r. ⁽⁴⁾ oraz 14 marca 2007 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 10 lutego 2010 w sprawie Iranu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając zbliżającą się konferencję przeglądową stron Układu o nierozprzestrzeleniu broni jądrowej w 2010 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ dotyczące nierozprzestrzelenia broni jądrowej i rozbrojenia jądrowego, a zwłaszcza rezolucje 1540 (2004), 1673 (2006) oraz 1887 (2009),
- uwzględniając deklarację przyjętą na spotkaniu na szczycie UE-USA w dniu 3 listopada 2009 r. (załącznik 3),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz EPBiO ⁽⁷⁾,
- uwzględniając strategię Unii Europejskiej przeciwko rozprzestrzeleniu broni masowego rażenia (BMR), przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając ostatnie półroczne sprawozdanie z postępów we wdrażaniu strategię Unii Europejskiej przeciwko rozprzestrzeleniu broni masowego rażenia (2009/II),
- uwzględniając oświadczenie Rady z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie umocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego, w szczególności pkt 6, 8 i 9 tego oświadczenia, które wyraża „determinację UE w przeciwdziałaniu rozprzestrzeleniu broni masowego rażenia i sposobów jej dostarczenia”,
- uwzględniając traktat o całkowitym zakazie prób jądrowych, całościowe porozumienia Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej o zabezpieczeniach i protokoły dodatkowe, konwencję o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, międzynarodową konwencję w sprawie zwalczania aktów terroryzmu nuklearnego, haski kodeks postępowania przeciwko rozprzestrzeleniu rakiet balistycznych, układ o redukcji zbrojeń strategicznych (START I), który wygasł w 2009 r., oraz umowę dotyczącą redukcji liczby głowic jądrowych (SORT),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0333.

⁽²⁾ Dz.U. C 98 E z 23.4.2004, s. 152.

⁽³⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 253.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 280 E z dnia 18.11.2006, s. 453.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 301 E z dnia 13.12.2007, s. 146.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0016.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0255.

Środa, 10 marca 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie na temat wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa uzgodnionej przez Radę Europejską w dniu 11 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając pytania dotyczące Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej skierowane do Komisji i Rady w dniu 21 grudnia 2009 r. (O-0170/2009 – B7-0010/2010, O-0169/2009 – B7-0009/2010),
  - uwzględniając oświadczenie Rady Europejskiej w sprawie Iranu z dni 10-11 grudnia 2009 r.,
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie broni masowego rażenia i środki służące jej dostarczeniu stanowią jedno z najpoważniejszych zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego; mając również na uwadze, że do priorytetów w zakresie bezpieczeństwa, którymi należy się zająć najpilniej, należy uniemożliwienie terrorystom lub kolejnym państwom uzyskiwania bądź wykorzystywania broni jądrowej, zmniejszenie światowego arsenału broni jądrowej i dążenie do całkowitej likwidacji broni tego rodzaju na świecie,
- B. mając na uwadze, że, tak jak ustalono podczas poprzednich konferencji przeglądowych, w kwestii realizacji założeń NPT można zauważyć wyraźny brak postępów na drodze do osiągnięcia konkretnych celów (np. tzw. 13 praktycznych kroków⁽¹⁾), zwłaszcza obecnie, w obliczu zagrożeń pojawiających się z różnych źródeł, w tym postępującego rozprzestrzeniania się broni jądrowej; mając na uwadze, że towarzyszy temu większy popyt na technologię jądrową i większa jej dostępność, a także możliwość dostania się takiej technologii i materiałów radioaktywnych w ręce organizacji przestępczych i terrorystów,
- C. mając na uwadze, że trzeba wzmocnić NPT jako podstawę ogólnosiwiatowego systemu nierozprzestrzeniania broni jądrowej i że jednocześnie pilnie potrzebni są odważni przywódcy polityczni i szereg postępowych, powiązanych ze sobą kroków w celu potwierdzenia ważności NPT i umocnienia umów, traktatów i agencji, na których opiera się istniejący system rozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia, w szczególności Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych i Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA),
- D. podkreślając potrzebę dalszego wzmacniania wszystkich trzech filarów Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT), a mianowicie nierozprzestrzeniania broni jądrowej, rozbrojenia i współpracy w zakresie wykorzystywania energii jądrowej do celów cywilnych,
- E. mając na uwadze, że państwa posiadające tego rodzaju broń, które podpisały Układ o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, opóźniają działania zmierzające do zmniejszenia lub likwidacji swojego arsenału jądrowego i stosowania się w mniejszym stopniu do wojskowej doktryny zastraszania posiadaniem broni jądrowej,
- F. apelując o dalsze postępy we wszystkich dziedzinach rozbrojenia w celu zwiększenia bezpieczeństwa na świecie,
- G. mając na uwadze zobowiązanie UE do użycia wszelkich posiadanych przez siebie instrumentów do zapobieżenia, powstrzymania i, w miarę możliwości, zlikwidowania programów rozprzestrzeniania broni jądrowej, które stanowią powód do niepokoju na poziomie ogólnosiwiatowym, co jasno wyrażono w strategii UE na rzecz przeciwdziałania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, przyjętej przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- H. mając na uwadze, że istnieje potrzeba zwiększenia przez UE wysiłków na rzecz przeciwdziałania rozprzestrzenianiu broni jądrowej i jego finansowaniu, karania aktów rozprzestrzeniania broni jądrowej i opracowania środków mających na celu zapobieganie nieuchwytnym przepływom wiedzy ogólnej i specjalistycznej za pomocą wszelkich dostępnych środków, w tym wielostronnych traktatów i mechanizmów kontrolnych, krajowej i koordynowanej w skali międzynarodowej kontroli wywozu, programów współpracy na rzecz zmniejszenia zagrożenia oraz dźwigni politycznych i gospodarczych,

⁽¹⁾ Organizacja Narodów Zjednoczonych: konferencja przeglądowa stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej z 2000 r., NPT/CONF.2000/28 (części I i II).

Środa, 10 marca 2010 r.

- I. z zadowoleniem przyjmując deklarację o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej i rozbrojeniu (załącznik 3) przyjętą na szczycie UE-USA w dniu 3 listopada 2009 r., w której podkreślono konieczność utrzymania i wzmocnienia odpowiednich środków wielostronnych, a w szczególności Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, wyrażono poparcie dla wejścia w życie Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych i wezwano do rozpoczęcia w styczniu 2010 r. negocjacji w sprawie Traktatu o zakazie produkcji materiałów; odnotowując ponadto, że w deklaracji ponownie wskazano na konieczność wypełnienia przez Iran i Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną ich zobowiązań międzynarodowych w zakresie broni technologii jądrowej,
- J. mając na uwadze, że Iran nie dotrzymał przypadającego na koniec roku terminu zastosowania się do wezwania do otwarcia swojej infrastruktury jądrowej dla inspektorów z Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej; mając na uwadze, że Iran do tej pory nie podjął żadnych kroków, by odbudować wiarę społeczności międzynarodowej w wyłącznie pokojowy charakter realizowanego programu jądrowego,
- K. zachęcony wnioskami zgłoszonymi przez Henry'ego Kissingera, George'a P. Shultza, Williama J. Perry'ego i Sama Nunna w styczniu 2007 r. i styczniu 2008 r. dotyczącymi rozbrojenia, podobnymi słowami poparcia dla tej idei wyrażonymi przez europejskich byłych mężów stanu w Wielkiej Brytanii, Francji, Niemczech, we Włoszech, w Holandii i Belgii, modelową konwencją o broni jądrowej i protokołem Hiroszima-Nagasaki, promowanymi na całym świecie przez organizacje obywatelskie i liderów politycznych oraz kampaniami takimi jak „Global Zero”,
- L. mając na uwadze, że przegląd strategicznej koncepcji NATO stwarza okazję do dokonania ponownej oceny polityki całego sojuszu w zakresie broni jądrowej, tak aby możliwe było osiągnięcie celu, jakim jest całkowita likwidacja broni jądrowej na świecie; mając na uwadze, że na mocy uzgodnień dotyczących podziału broni jądrowej oraz porozumień dwustronnych z NATO w pięciu państwach sojuszu nieposiadających broni jądrowej (w Holandii, Belgii, Niemczech, Turcji oraz we Włoszech) wciąż rozmieszcza się taktyczną broń jądrową (szacunkowo 150-200 przypadków),
- M. mając na uwadze, że istnieje potrzeba ścisłej koordynacji i współpracy między UE i jej partnerami, w szczególności Stanami Zjednoczonymi i Rosją, w celu ożywienia i umocnienia systemu nierozprzestrzeniania broni jądrowej,
- N. z zadowoleniem przyjmując w związku z tym wspólną inicjatywę brytyjsko-norweską mającą na celu ocenę wykonalności i określenie jasnych działań proceduralnych na rzecz ostatecznej likwidacji broni jądrowej oraz odnośnych procedur kontrolnych w tym zakresie, która w konkretny sposób przyczynia się do realizacji założeń,
- O. mając na uwadze, że w 2008 r. rządy Francji i Wielkiej Brytanii ogłosiły zmniejszenie ilości posiadanych głowic operacyjnych, lecz jednocześnie zdecydowały się na modernizację swoich arsenałów jądrowych; mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie są szczególnie zobowiązane do wniesienia wkładu do strategii politycznych UE na rzecz nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia,
1. apeluje do wszystkich zainteresowanych stron o wykorzystanie szansy, jaką daje zbliżająca się w 2010 r. konferencja przeglądowa ONZ stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, i dążenie do osiągnięcia celu, którym jest rozbrojenie jądrowe oparte na międzynarodowym układzie na rzecz stopniowej likwidacji broni jądrowej na całym świecie, jak również dążenie do celu, którym jest całkowite rozbrojenie jądrowe, realizowane krok po kroku w ramach zgodnej współpracy wielostronnej;
  2. podkreśla konieczność opracowania podczas konferencji przeglądowej NPT w 2010 r. strategii mających na celu osiągnięcie porozumienia w sprawie traktatu o wstrzymaniu produkcji materiałów rozszczepialnych dla celów militarnych bez dyskryminowania nikogo, co oznacza, że wynegocjowany w ten sposób traktat powinien wymagać od państw nieposiadających broni jądrowej i państw pozostających obecnie poza NPT zaprzestania produkcji materiałów rozszczepialnych dla celów militarnych oraz likwidacji istniejących zakładów wytwarzających materiały rozszczepialne do produkcji broni jądrowej;
  3. podkreśla, że pięciu członków Rady Bezpieczeństwa ONZ, z których każdy posiada broń jądrową, powinno zmierzać do stopniowego zaprzestawania produkcji materiałów rozszczepialnych przeznaczonych do celów militarnych oraz likwidowania istniejących zakładów wytwarzających materiały rozszczepialne do produkcji broni jądrowej;
  4. wzywa wszystkie strony do przeglądu ich doktryn wojskowych, w celu odejścia od opcji pierwszego uderzenia;

Środa, 10 marca 2010 r.

5. wzywa Radę i państwa członkowskie do skoordynowanego, aktywnego i widocznego udziału w dyskusjach podczas konferencji przeglądowej stron NPT w 2010 r., w szczególności poprzez zaproponowanie ambitnego harmonogramu tworzenia świata wolnego od technologii jądrowych oraz konkretnych inicjatyw zmierzających do odnowienia konferencji ONZ w sprawie rozbrojenia oraz przez propagowanie inicjatyw rozbrojeniowych opartych na „deklaracji zasad i celów”, uzgodnionej pod koniec konferencji przeglądowej stron NPT w 1995 r., oraz na „13 praktycznych krokach”, uzgodnionych jednogłośnie podczas konferencji przeglądowej NPT w 2000 r.;
6. wyraża zaniepokojenie faktem, że Izrael, Indie i Pakistan nie przystąpiły do NPT oraz że Korea Północna przestała być stroną tego układu w 2003 r.; wzywa te państwa, aby stały się stronami układu;
7. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Radę oraz Komisję do regularnego informowania Parlamentu o wszelkich posiedzeniach przygotowawczych do konferencji przeglądowej stron NPT w 2010 r. oraz do odpowiedniego uwzględniania podczas tej konferencji poglądów Parlamentu w zakresie nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia;
8. w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Radę oraz Komisję do dołożenia wszelkich starań, aby podnieść świadomość Europejczyków w zakresie nierozprzestrzeniania broni jądrowej, we współpracy ze wszystkimi państwami i stronami działającymi na rzecz świata wolnego od broni jądrowej, ze szczególnym uwzględnieniem sieci „Burmistrzowie dla Pokoju”;
9. z zadowoleniem przyjmuje włączenie klauzul o nierozprzestrzenianiu broni masowego rażenia do porozumień UE z krajami trzecimi i do planów działania; podkreśla, że środki takie muszą być wdrażane przez wszystkie bez wyjątku kraje partnerskie UE;
10. przyjmuje z ogromnym zadowoleniem przemówienie wygłoszone w Pradze dnia 5 kwietnia 2009 r. przez Prezydenta Stanów Zjednoczonych Baracka Obamę, w którym dał on wyraz swojemu zaangażowaniu na rzecz kontynuowania rozbrojenia jądrowego i przedstawił swoją wizję świata wolnego od broni jądrowej, stworzonego w drodze wspólnych wysiłków; wzywa radę do jasnego poparcia tego zobowiązania;
11. przypomina o znaczeniu czynnego popierania przez Radę – we współpracy z jej partnerami – konkretnych propozycji dotyczących objęcia kontrolą przez MAEA produkcji, wykorzystywania i przetwarzania całego paliwa jądrowego, w tym stworzenia międzynarodowego banku paliw; popiera dodatkowo inne inicjatywy w zakresie nadania wielostronnego charakteru obiegowi paliwa jądrowego, zmierzające do wykorzystania energii jądrowej do celów pokojowych, mając na uwadze, że Parlament z zadowoleniem przyjmuje gotowość Rady i Komisji do wniesienia wkładu finansowego w wysokości do 25 mln EUR w utworzenie banku paliwa jądrowego pod kontrolą MAEA oraz liczy na szybkie zatwierdzenie wspólnego działania w tym zakresie;
12. popiera dalsze wysiłki podejmowane w celu wzmocnienia mandatu MAEA, w tym upowszechnienia protokołów dodatkowych do porozumień MAEA o zabezpieczeniach, oraz inne kroki zmierzające do rozwijania środków budowania zaufania; stara się o zapewnienie tej organizacji dostatecznych środków, aby mogła wypełnić swój kluczowy mandat polegający na nadaniu bezpiecznego charakteru działaniom podejmowanym w zakresie technologii jądrowej; zachęca Radę i Komisję do kontynuacji wysiłków prowadzących do zwiększenia możliwości Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, w tym do modernizacji jej Laboratorium Analitycznego ds. Środków Bezpieczeństwa (Safeguards Analytical Laboratory) w Seibersdorf, Austria;
13. podkreśla znaczenie możliwie najwcześniejszego wejścia w życie Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT); w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zamiary administracji Stanów Zjednoczonych w zakresie zapewnienia ratyfikacji tego traktatu; wzywa Radę do jak najszybszego wyrażenia pełnego poparcia dla negocjacji ws. traktatu dotyczącego zakazu produkcji materiałów rozszczepialnych do wyrobu broni jądrowej i innych wybuchowych urządzeń jądrowych; oczekuje nowego przeglądu stanowisk w zakresie broni jądrowej, w którym należy zobowiązać Stany Zjednoczone do odstąpienia od tworzenia nowej broni jądrowej, w tym pocisków przystosowanych do niszczenia umocnień z kamienia i zbrojonego betonu, przewidzieć znaczne ograniczenie zasobów jądrowych oraz skłonić Stany Zjednoczone, by położyły większy nacisk na obronę nieopierającą się na broni jądrowej;

Środa, 10 marca 2010 r.

14. wzywa do pogłębienia dialogu Rady z nową administracją USA oraz ze wszystkimi potęgami jądrowymi w celu realizacji wspólnego programu na rzecz stopniowego zmniejszenia liczby głowic atomowych; w szczególności wspiera podejmowanie tych działań przez USA i Rosję w celu znacznego zmniejszenia ich arsenału broni jądrowej zgodnie z ustaleniami w ramach START I i SORT;
15. w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem decyzję Federacji Rosyjskiej i USA o przeprowadzeniu negocjacji w celu zawarcia nowego, kompleksowego i prawnie wiążącego porozumienia zastępującego układ o redukcji zbrojeń strategicznych (START), który wygasł w grudniu 2009 r., a także podpisanie w dniu 6 lipca 2009 r. w Moskwie przez prezydenta Baracka Obamę i prezydenta Dmitrija Miedwiediewa wspólnego oświadczenia w sprawie układu START-1; z zadowoleniem przyjmuje niedawne postępy amerykańsko-rosyjskich negocjacji i oczekuje ostatecznego porozumienia w ramach kolejnej rundy rozmów rozpoczynającej się dnia 9 marca 2010 r. w Genewie;
16. zwraca uwagę, że USA zarzuciły pierwotne plany umieszczenia obronnej tarczy antyrakietowej w Europie; popiera nowe podejście obejmujące całą Europę oraz Rosję;
17. wzywa do utworzenia stref wolnych od broni jądrowej, co byłoby właściwym krokiem na drodze do świata wolnego od broni jądrowej; w związku z tym stoi na stanowisku, że strefa wolna od broni jądrowej na Bliskim Wschodzie ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia długotrwałego i powszechnego pokoju w regionie; wskazuje, że wycofanie wszystkich głowic taktycznych w Europie mogłoby stać się precedensem skłaniającym do rozbrojenia jądrowego w przyszłości;
18. zwraca uwagę na strategiczną anachroniczność taktycznej broni jądrowej oraz na potrzebę, by Europa, w kontekście szerszego dialogu z Rosją, przyczyniła się do ograniczania tego rodzaju broni oraz usuwała ją ze swojego terytorium; z uwagi na powyższe, przyjmuje do wiadomości porozumienie koalicji niemieckiej z dnia 24 października 2009 r. zakładające działania na rzecz wycofania broni jądrowej z terytorium Niemiec; z zadowoleniem przyjmuje pismo skierowane dnia 26 lutego 2010 r. przez ministrów spraw zagranicznych Belgii, Holandii, Luksemburga, Niemiec oraz Norwegii do sekretarza generalnego NATO, w którym wezwano do szeroko zakrojonej dyskusji na forum NATO w sprawie sposobów przybliżenia się do realizacji celu, którym jest świat wolny od broni jądrowej;
19. popiera dwutorowe podejście dotyczące programu jądrowego Iranu; wzywa Iran, aby całkowicie i bezwzględnie wypełnił swoje zobowiązania wynikające z odpowiednich rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz MAEA, a zwłaszcza aby spełnił wymogi określone w rezolucji Rady Gubernatorów MAEA z dnia 27 listopada 2009 r.; wzywa Radę do poparcia działań Rady Bezpieczeństwa ONZ, w razie gdyby Iran w dalszym ciągu odmawiał współpracy ze wspólnotą międzynarodową w zakresie swojego programu jądrowego; wzywa Radę, aby była gotowa do przyjęcia koniecznych, „inteligentnych” i ukierunkowanych środków, w tym sankcji, skupionych na nierozprzestrzenianiu broni jądrowej i uzupełniających działania RB ONZ;
20. ubolewa nad ostatnimi próbami nuklearnymi przeprowadzonymi przez Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną i odrzuceniem przez nią rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1887 (2009) z dnia 24 września 2009 r.; mimo wszystko popiera przyjęte w ramach rozmów sześciostronnych podejście Stanów Zjednoczonych oparte na dialogu dwustronnym zmierzające do wycofania broni jądrowej z Półwyspu Koreańskiego oraz zauważa, że Chiny mają w tym względzie specjalną rolę do odegrania;
21. popiera zwołanie w kwietniu 2010 r. szczytu w sprawie bezpieczeństwa jądrowego, uznając, że niedozwolony handel materiałami jądrowymi i wykorzystywanie ich stanowi bezpośrednio i poważnie zagrożenie dla globalnego bezpieczeństwa, a także oczekuje konkretnych propozycji prowadzących do zwiększenia bezpieczeństwa wrażliwych materiałów jądrowych, które to propozycje mogłyby obejmować środki na rzecz skutecznego zbadania przypadków, w których materiał był bezprawnie przekazywany, i ścigania winnych;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji państwom członkowskim, wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu konferencji przeglądowej stron NPT w 2010 r. i dyrektorowi generalnemu MAEA.

Czwartek, 11 marca 2010 r.

Kuba

P7_TA(2010)0063

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie sytuacji więźniów politycznych i więźniów sumienia na Kubie

(2010/C 349 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji na Kubie, w szczególności rezolucję z dnia 17 listopada 2004 r., z dnia 2 lutego 2006 r. i z dnia 21 czerwca 2007 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie corocznych sprawozdań na temat sytuacji w zakresie praw człowieka na świecie w roku 2004, 2005, 2006, 2007 i 2008, a także politykę Unii w zakresie praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie monitorowania nagrody im. Sacharowa⁽¹⁾,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie Dam w Bieli, jak również poprzednie oświadczenia, z dnia 26 marca 2003 r. i z dnia 5 czerwca 2003 r., w sprawie sytuacji na Kubie,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 96/697/WPZiB, przyjęte w dniu 2 grudnia 1996 r. i okresowo aktualizowane,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych dotyczące Kuby, z dnia 18 czerwca 2007 r., z czerwca 2008 r. i z dnia 15 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenia rzecznika Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącej Komisji Catherine Ashton oraz przewodniczącego Parlamentu w sprawie śmierci Orlanda Zapaty, więźnia politycznego i więźnia sumienia na Kubie,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że ochrona powszechności i niepodzielności praw człowieka, w tym praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, nadal stanowi jeden z głównych celów Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że dziesiątki niezależnych dziennikarzy, dysydentów prowadzących działalność pokojową oraz obrońców praw człowieka, w większości należących do demokratycznej opozycji, przebywają wciąż w więzieniach na Kubie za korzystanie z praw podstawowych, a mianowicie wolności wypowiedzi i wolności zgromadzeń,
- C. mając na uwadze, że w 2005 r. Parlament przyznał nagrodę im. Sacharowa za krzewienie wolności przekonań kubańskiemu stowarzyszeniu Damy w Bieli; mając na uwadze, że fakt, iż kubańskie władze nie udzieliły Damom w Bieli zgody na wyjazd do siedziby Parlamentu w celu odebrania nagrody, narusza podstawowe prawo człowieka, a mianowicie prawo do swobodnego opuszczenia własnego kraju i powrotu do niego, zapisane w Powszechnej deklaracji praw człowieka,
- D. mając na uwadze działania podjęte przez instytucje Wspólnoty na rzecz uwolnienia i humanitarnego traktowania więźniów politycznych i więźniów sumienia na Kubie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0601.

Czwartek, 11 marca 2010 r.

- E. mając na uwadze, że śmierć Orlanda Zapaty Tamayo – pierwszego od niemal 40 lat kubańskiego działacza, który zmarł w wyniku strajku głodowego, protestując przeciwko nadużyciom rządu – uznano za poważny krok wstecz w zakresie praw człowieka na Kubie oraz że wywołała ona falę protestów na szczeblu międzynarodowym i skłoniła kolejnych kubańskich więźniów politycznych i dysydentów do rozpoczęcia strajku głodowego,
1. zdecydowanie potępia okrutną śmierć (której można było zapobiec) dysydenta i więźnia politycznego Orlanda Zapaty Tamayo po 85 dniach strajku głodowego, i składa rodzinie wyrazy solidarności i współczucia;
  2. potępia prewencyjne przetrzymywanie działaczy i rządowe próby uniemożliwienia rodzinie Orlanda Zapaty Tamayo wzięcia udziału w pogrzebie i złożenia zmarłemu ostatniego hołdu;
  3. wyraża ubolewanie z powodu braku jakichkolwiek istotnych gestów ze strony władz kubańskich w odpowiedzi na wezwania UE i społeczności międzynarodowej do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i do pełnego poszanowania podstawowych praw i wolności, zwłaszcza wolności słowa i prawa do tworzenia ugrupowań politycznych;
  4. wzywa rząd kubański do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i więźniów sumienia;
  5. wyraża zaniepokojenie sytuacją kubańskich więźniów politycznych i dysydentów, którzy ogłosili strajk głodowy po śmierci Orlanda Zapaty; z ulgą przyjmuje fakt, że większość z nich przerwała już strajk, zwraca jednak uwagę na alarmujący stan zdrowia dziennikarza i psychologa Guillermo Fariñasa, który nadal prowadzi strajk głodowy, co może doprowadzić do tragicznego zakończenia;
  6. ubolewa, że nie uwzględniono wielokrotnych wniosków Rady i Parlamentu Europejskiego o natychmiastowe uwolnienie wszystkich więźniów politycznych i więźniów sumienia, i podkreśla, że więzienie dysydentów na Kubie za poglądy i pokojową działalność polityczną jest sprzeczne z Powszechną deklaracją praw człowieka;
  7. nalega, by Rada i Komisja nasiliły wszelkie stosowne działania, żądając uwolnienia więźniów politycznych oraz wspierania i gwarantowania działalności obrońców praw człowieka, zgodnie z uzgodnieniami zawartymi w konkluzjach Rady ds. Stosunków Zagranicznych z dnia 8 grudnia 2009 r.;
  8. nalega, by instytucje europejskie bezwarunkowo wspierały rozpoczęcie pokojowego procesu transformacji politycznej w kierunku pluralistycznej demokracji na Kubie i by zachęcały do niego bez zastrzeżeń;
  9. wyraża głęboką solidarność ze wszystkimi Kubańczykami i popiera ich dążenia do demokracji oraz do poszanowania i obrony podstawowych wolności;
  10. nalega, by Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz komisarz ds. współpracy międzynarodowej niezwłocznie nawiązały zorganizowany dialog z kubańskim społeczeństwem obywatelskim i z grupami popierającymi pokojowe przemiany na wyspie, zgodnie z konkluzjami zatwierdzanymi kolejno przez Radę UE, z wykorzystaniem wspólnotowych mechanizmów współpracy na rzecz rozwoju, zwłaszcza europejskiej inicjatywy na rzecz demokracji i praw człowieka;
  11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rotacyjnej prezydencji UE, Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Europejsko-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Władzy Ludowej Republiki Kuby.
-

Czwartek, 11 marca 2010 r.

Inwestowanie w technologie o niskiej emisji związków węgla

P7_TA(2010)0064

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie inwestowania w rozwój technologii niskoemisyjnych (plan EPSTE)

(2010/C 349 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 lutego 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie inwestowania w rozwój technologii niskoemisyjnych (plan EPSTE) (COM(2009)0519) oraz dokumenty robocze zawierające strategie technologiczne na lata 2010-2020 wdrażania plany EPSTE (SEC(2009)1295) oraz określające inwestycje w badania i rozwój w technologiach priorytetowych (SEC(2009)1296),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (2008/2005(INI)) ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającą program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007-2013) ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. w sprawie europejskiej polityki energetycznej określający główne cele w zakresie energetyki co do zrównoważonego rozwoju, konkurencyjności i bezpieczeństwa energetycznego (COM(2007)0001),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0354.

⁽²⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s.1.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 200 z 31.7.2009, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0019.

Czwartek, 11 marca 2010 r.

- uwzględniając pytania z dnia 12 lutego 2010 r. w sprawie inwestowania w rozwój technologii niskoemisyjnych (plan EPSTE) (O-0015/2010 – B7-0011/2010, O-0016/2010 – B7-0012/2010),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska jedynie wtedy osiągnie cel polegający na ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych o 20 %, a o 30 % w przypadku umowy międzynarodowej, ograniczeniu zużycia energii pierwotnej o 20 % w stosunku do prognozowanych poziomów i produkowaniu co najmniej 20 % energii ze źródeł odnawialnych do 2020 r., gdy zwiększy wysiłki zmierzające do opracowania zespołu przystępnych, czystych, wydajnych i trwałych technologii niskoemisyjnych,
- B. mając na uwadze, że technologie takie mogą być częścią odpowiedzi na wyzwania związane ze zmianą klimatu, zapewniania bezpieczeństwa dostaw energii i zapewniania konkurencyjności naszych gospodarek,
- C. mając na uwadze, że od lat 80-tych ubiegłego wieku spadają publiczne i prywatne nakłady na badania energetyczne, mając na uwadze, że obecny poziom zasobów nie odpowiada skali wyzwań związanych z dążeniem do zrównoważonego niskoemisyjnego systemu energetycznego,
- D. mając na uwadze, że finansowanie jest jednym z ważniejszych wyzwań propagowania innowacji w obszarze energetyki w UE,
- E. mając na uwadze, że Komisja określa potrzebę inwestycji ze źródeł publicznych i prywatnych w ciągu najbliższych 10 lat w obszarze sześciu europejskich inicjatyw przemysłowych na 6 mld EUR w przypadku energii wiatrowej, 16 mld EUR - energii słonecznej, 2 mld EUR - sieci elektrycznych, 9 mld - bioenergii, 13 mld - wychwytywania i składowania dwutlenku węgla, 7 mld - rozszczepiania jądrowego i 5 mld EUR na wspólną inicjatywę technologiczną dotyczącą ogniw paliwowych i wodoru,
- F. mając na uwadze, że celem i potencjałem planu EPSTE jest przestawienie UE na gospodarkę innowacyjną, co przyczyni się do powstania w ciągu najbliższej dekady setek tysięcy nowych wysoko wyspecjalizowanych miejsc pracy i nadania impulsu do rozwoju szybko rosnącego sektora przemysłowego,
- G. mając na uwadze, że pilnie potrzebna zmiana paradygmatu energetycznego wymaga podziału ryzyka, tak aby odpowiednie podmioty, publiczne i prywatne, ponosiły wspólną odpowiedzialność, co oznacza potrzebę większego publicznego wsparcia finansowego, ale także podjęcia przez przemysł, banki i prywatnych inwestorów większej odpowiedzialności za wspólne ponoszenie ryzyka technologicznego i rynkowego,
- H. mając na uwadze, że badania naukowe w UE są stale niedofinansowane,
1. z zadowoleniem przyjmuje plan EPSTE jako opisujący konkretne działania na rzecz badań naukowych w dziedzinie czystych, zrównoważonych i wydajnych niskoemisyjnych technologii energetycznych; podkreśla, że plan ten może przestawić UE na gospodarkę innowacyjną; podkreśla także, że bez tego nowego podejścia UE nie osiągnie celów energetycznych i klimatycznych na rok 2020;
  2. uznaje potrzebę znaczącego zwiększenia publicznych i prywatnych inwestycji w rozwój zrównoważonych niskoemisyjnych technologii energetycznych, tak aby przyspieszyć opracowanie, opłacalne wprowadzanie do użytku i szybkie, szeroko zakrojone zastosowanie tych technologii w ciągu najbliższych 10 lat;
  3. jest głęboko przekonany, że potrzeby finansowe niezbędne do wdrożenia planu EPSTE można zaspokoić tylko wtedy, gdy udostępni się środki publiczne i prywatne, a plan EPSTE jest wiarygodny tylko wtedy, gdy zostaną mu przydzielone nowe środki finansowe z budżetu UE;
  4. wzywa zainteresowane podmioty publiczne i prywatne do natychmiastowego przydzielenia dodatkowych środków na wdrożenie uzgodnionych strategii, zgodnie z którymi większa część tych środków ma pochodzić z sektora prywatnego przy istotnym zwiększeniu inwestycji publicznych na szczeblu UE i na szczeblu krajowym;

Czwartek, 11 marca 2010 r.

5. podkreśla, że w obliczu kryzysu gospodarczego priorytetem powinno być inwestowanie w te nowe technologie mające największe możliwości tworzenia miejsc pracy; podkreśla, że doprowadzi to do tworzenia rynków, wygeneruje nowe źródła dochodów i przyczyni się do rozwoju gospodarki i konkurencyjności UE; podkreśla ponadto, że zwiększy to bezpieczeństwo dostaw energii UE i zmniejszy jej zależność energetyczną od ograniczonej liczby źródeł energii, dostawców i szlaków transportowych;
6. ponawia żądanie zapewnienia odpowiedniego finansowania celem wspierania czystych, zrównoważonych i wydajnych niskoemisyjnych technologii energetycznych, które począwszy od 2010 r. wynosi w całości co najmniej 2 mld rocznie z budżetu UE, niezależnie od 7. PR i CIP; wzywa więc Komisję i państwa członkowskie do pilnego ustanowienia harmonogramu finansowania tych źródeł, które zamierzają przeznaczyć na to, aby środki mogły zacząć napływać począwszy od 2010 r.;
7. wzywa ponadto Radę i Komisję do skorzystania z debaty nad śródkresowym przeglądem bieżącej perspektywy finansowej i debaty nad kolejną perspektywą finansową, tak aby lepiej dostosować obecne i przyszłe budżety UE do priorytetów politycznych UE, szczególnie w zakresie badań naukowych, działań na rzecz klimatu i bezpieczeństwa dostaw energii;
8. uważa, że bezwzględnie konieczne jest szybkie wykorzystanie uprawnień o wartości 300 mln euro pozostawionych z rezerwy dla nowych instalacji w unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji (ETS) w celu wspierania wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz innowacyjnych źródeł energii odnawialnej; wzywa Europejski Bank Inwestycyjny (EBI), żeby dostosował swoje kryteria udzielania kredytów do odpowiednich innowacyjnych instalacji wykorzystujących energię odnawialną;
9. przypomina państwom członkowskim, że od 2013 r. dochody z aukcji ETS będą zasadniczym źródłem finansowania ograniczania zmian klimatu oraz opracowywania i rozwijania zrównoważonych niskoemisyjnych technologii energetycznych;
10. wzywa do wzmocnienia roli EBI w finansowaniu projektów energetycznych, w szczególności poprzez zwiększenie celu kredytowania w dziedzinie energii, zwiększenie zdolności zaoferowania gwarancji kredytowych wobec projektów energetycznych oraz usprawnienie koordynacji i ciągłości finansowania badań zwiększonego ryzyka, a także rozwijanie projektów w dziedzinie energii;
11. wzywa EBI do odpowiednio pilnego rozważenia tych projektów, które rzeczywiście zwiększą opłacalność demonstracyjnych technologii niskoemisyjnych o zrównoważonym charakterze (np. rozwój inteligentnych sieci i minielektroni wodnych);
12. z zadowoleniem przyjmuje realizowane inicjatywy, jak np. mechanizm finansowania oparty na podziale ryzyka (RSFF), fundusz „Marguerite” (Europejski Fundusz Roku 2020 na rzecz Energii, Zmiany Klimatu i Infrastruktury), kapitał podwyższonego ryzyka oraz instrument na rzecz wysokiego wzrostu i innowacji w MŚP (GIF), których rolę w finansowaniu inicjatyw w ramach planu EPSTE należy zwiększyć i poddać należytemu procesowi oceny w przeglądzie śródkresowym;
13. wzywa Komisję, żeby w ścisłej współpracy z EBI wystąpiła niezwłocznie, a najpóźniej do 2011 r., z wyczerpującym wnioskiem dotyczącym instrumentu finansowania energii odnawialnej i projektów w dziedzinie wydajności energetycznej oraz rozwoju inteligentnych sieci;
14. podkreśla potrzebę zwiększenia potencjału bazy badawczej UE oraz istotne znaczenie dalszej edukacji i szkolenia dla zagwarantowania takiej liczby i jakości zasobów ludzkich, jaka niezbędna jest do pełnego wykorzystania pojawiających się możliwości związanych z nowymi technologiami;
15. podkreśla, że potrzebne jest stworzenie odpowiednich warunków oraz stabilnych i korzystnych ram regulacyjnych w celu wspierania ustanawiania partnerstw publiczno-prywatnych, które są warunkiem wstępnym wdrażania planu EPSTE i europejskich inicjatyw przemysłowych (EII);
16. wzywa Komisję do dopilnowania, żeby twórcy technologii mogli ubiegać się bezpośrednio o środki z planu EPSTE, nie tylko jako członkowie konsorcjów zakładów energetycznych, jak ma to miejsce w przypadku programu naprawy gospodarczej i NER300;

Czwartek, 11 marca 2010 r.

17. uznaje, że MŚP są główną siłą napędową rozwoju wielu zrównoważonych niskoemisyjnych technologii energetycznych, w szczególności rozwoju bardziej zdecentralizowanych systemów energetycznych, i w związku z tym podkreśla, że dostęp do publicznych dotacji i kredytów, w tym do środków z planu EPSTE, należy zaplanować w sposób przyjazny dla MŚP; wzywa do przeznaczenia bardzo dużej części środków unijnych dostępnych w ramach planu EPSTE na MŚP;
18. z zadowoleniem przyjmuje skupienie się na finansowaniu projektów demonstracyjnych (na dużą skalę); podkreśla jednak, że należy również udostępnić środki na średnio- i długoterminowe badania zwiększonego ryzyka, podstawowe i stosowane;
19. wzywa Europejskie Stowarzyszenie Badań nad Energią (EERA), żeby zainicjowało i wdrażało wspólne programy stosowania planu EPSTE, zacieśniając związki z EII, oraz żeby rozszerzało swoją działalność; podkreśla, że jeżeli EERA ma w pełni realizować swoją funkcję, należy przeznaczyć wystarczające fundusze z budżetu UE i budżetów krajowych;
20. wyraża zaniepokojenie faktem, że Europejska Rada Badań Naukowych (ERC) nie planuje żadnych konkretnych programów dotyczących energii, co wskazuje na brak odpowiedniego inwestowania w badania podstawowe;
21. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii (EIT), polegającą na powołaniu wspólnot wiedzy i informacji (KIC) w dziedzinie zrównoważonej energii i dostosowania do zmian klimatu oraz ich ograniczania;
22. z zadowoleniem przyjmuje propozycję, żeby do istniejących sześciu EII dodano „inicjatywę inteligentnych miast”, która skupia się na wydajności energetycznej w miastach europejskich (w szczególności sygnatariuszach „porozumienia między burmistrzami”), w celu stworzenia warunków skłaniających rynek masowy do przyjęcia na obszarach miejskich technologii z zakresu wydajności energetycznej i energii odnawialnej, jak również inteligentnych sieci dystrybucji; wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby szybko wdrożyły tę nową inicjatywę, która napędza lokalną gospodarkę i wspiera spójność społeczną i w której w pełni uczestniczą władze lokalne i regionalne, mające kluczowe znaczenie dla wspierania i stosowania technologii niskoemisyjnych;
23. przypomina Komisji o jej obowiązkach sprawozdawczych na mocy rozporządzenia o planie odzyskiwania energii oraz o jej zobowiązaniu do przedstawienia dodatkowych wniosków, które umożliwią finansowanie projektów w dziedzinie wydajności energetycznej i źródeł energii odnawialnej, jeżeli po zaproszeniu do składania wniosków pozostaną do dyspozycji środki finansowe; zauważa, że nie wydano 50 mln euro; oczekuje, że na takie projekty przeznaczone zostanie 116,19 mln euro z niewydatanych pieniędzy;
24. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, żeby dalej badały i upowszechniały innowacyjne podejścia do planowania i rozwoju obszarów miejskich, w szczególności zintegrowanego planowania urbanistycznego, które odpowiada na potrzeby zwiększonej integracji społecznej, spójności terytorialnej, oraz w znacznym zakresie stosowały zrównoważoną energię i czysty transport w celu zbudowania przężnych systemów miejskich;
25. wzywa Komisję, żeby wystąpiła z inicjatywami uzupełniającymi w celu wykorzystania wielkiego potencjału innych możliwości technologicznych, o których wspomina w swoim komunikacie z 7 października 2009 r. w sprawie inwestowania w rozwój technologii niskoemisyjnych (plan EPSTE), a także gradientów zasolenia i energii geotermalnej; podkreśla potrzebę udostępnienia na te cele dodatkowych zasobów z budżetu UE;
26. z zadowoleniem przyjmuje wybór sześciu EII i przedstawienie strategii technologicznych na lata 2010-2020, które zawierają konkretne cele, żeby każdą zrównoważoną technologię niskoemisyjną uczynić konkurencyjną pod względem kosztów, i zwraca się do Komisji, żeby podjęła dojrzałe EII, zapewniając, że ich struktura zarządzania będzie prosta, niezbiurokratyzowana i przejrzysta oraz że centralną wspólną cechą będzie kontakt z grupą sterującą planu EPSTE i EBI;
27. zwraca się do grupy sterującej planu EPSTE, żeby corocznie składała Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie i przewidziała szerszą strukturę ekspertyzy, tworząc techniczne grupy robocze w odpowiednich dziedzinach w celu włączenia większej liczby zainteresowanych podmiotów w proces dyskusji i podejmowania decyzji;

Czwartek, 11 marca 2010 r.

28. zwraca się do Komisji, żeby nasiliła współpracę międzyinstytucjonalną z innymi kluczowymi partnerami strategicznymi w krajach rozwiniętych, wschodzących i rozwijających się w dziedzinie rozwoju, rozwijania i upowszechniania zrównoważonych technologii niskoemisyjnych, w szczególności za pośrednictwem takich funduszy jak Globalny Fundusz Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej (GEEREF), który koncentruje się na projektach o małej skali;

29. z zadowoleniem przyjmuje działania mające na celu wzmocnienie współpracy w dziedzinie technologii energetycznych, takie jak te zainicjowane niedawnym ustanowieniem Rady ds. Energii UE-USA; w związku z tym wzywa Radę ds. Energii, żeby wykorzystywała synergie w celu wdrożenia planu EPSTE;

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby wspierały na całym świecie handel emisjami, żeby stworzyć stabilne i sprawiedliwe otoczenie konkurencyjne dla rozwoju i stosowania zrównoważonych technologii niskoemisyjnych;

31. zwraca się do Komisji o monitorowanie skutecznego wdrażania planu EPSTE, wprowadzenie w tym celu towarzyszącego systemu oceny, ocenianie wszelkich szkód napotkanych w stosowaniu planów strategicznych i regularne informowanie Parlamentu o postępach dokonanych we wdrażaniu planu EPSTE i jego planów strategicznych;

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Poważna klęska żywiołowa w autonomicznym regionie Madery i skutki huraganu Xynthia w Europie

P7_TA(2010)0065

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie rozległych klęsk żywiołowych w autonomicznym regionie Madery oraz w sprawie skutków nawałnicy Xynthia w Europie

(2010/C 349 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Traktatu o UE oraz art. 191 i 349 Traktatu o funkcjonowaniu UE,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia ustanawiającego Fundusz Solidarności Unii Europejskiej (COM(2005)0108) oraz stanowisko Parlamentu z dnia 18 maja 2006 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 5 września 2002 r. w sprawie powodzi w Europie ⁽²⁾, z dnia 8 września 2005 r. w sprawie katastrof naturalnych (pożarów i powodzi) w Europie ⁽³⁾ oraz z dnia 7 września 2006 r. w sprawie pożarów lasów oraz powodzi ⁽⁴⁾, a także swoje rezolucje z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie klęsk żywiołowych (pożary, susze i powódzie) – aspekty związane z rolnictwem ⁽⁵⁾, aspekty związane z rozwojem regionalnym ⁽⁶⁾ i aspekty związane z ochroną środowiska naturalnego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając białą księgę zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM(2009)0147) oraz komunikat Komisji w sprawie wspólnotowego podejścia do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka (COM(2009)0082),

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, s. 331.

⁽²⁾ Dz.U. C 272 E z 13.11.2003, s. 471.

⁽³⁾ Dz.U. C 193 E z 17.8.2006, s. 322.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0349.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0222.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0223.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0224.

Czwartek, 11 marca 2010 r.

- uwzględniając oświadczenie Komisji w sprawie rozległych klęsk żywiołowych w autonomicznym regionie Madery z dnia 24 lutego 2010 r.,
  - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze rozległą klęskę żywiołową w postaci bezprecedensowo obfitych opadów deszczu, silnego wiatru i bardzo wysokich fal morskich, która w dniu 20 lutego 2010 r. nawiedziła Maderę i w której zginęły co najmniej 42 osoby, kilka osób uznano za zaginione, setki ludzi zostało przesiedlonych, a dziesiątki odniosły obrażenia,
- B. mając na uwadze, że w dniu 27 i 28 lutego 2010 r. przez zachodnią Francję, głównie przez region Poitou-Charentes, Kraj Loary i Bretanię, przeszła niezwykle niszczycielska nawałnica Xynthia, w której zginęło co najmniej 60 osób, kilka osób uznano za zaginione, a tysiące ludzi straciło dach nad głową,
- C. mając na uwadze, że pewne zjawiska meteorologiczne, zwłaszcza nawałnica Xynthia, uderzyły również w niektóre regiony Hiszpanii, zwłaszcza Wyspy Kanaryjskie i Andaluzję, a także w Belgię, Niemcy, Holandię i Portugalię, powodując ofiary śmiertelne i poważne zniszczenia materialne,
- D. mając na uwadze, że klęska przyniosła ogromne cierpienia rodzinom ofiar i mieszkańcom, którzy odczuli jej skutki,
- E. mając na uwadze, że klęska spowodowała zniszczenia na znaczną skalę, w tym poważne szkody w infrastrukturze publicznej (m.in. drogi, porty, wodociągi, sieci elektryczne, kanalizacyjne i telekomunikacyjne), a także w budynkach prywatnych, placówkach handlowych, w przemyśle i na terenach rolniczych, niszcząc również dziedzictwo przyrodnicze i kulturowe; mając na uwadze, że w szczególności uszkodzenie sieci wodociągowych i kanalizacyjnych może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego,
- F. mając na uwadze, że klęska uniemożliwia obecnie mieszkańcom podjęcie normalnego życia, a jej gospodarcze i społeczne skutki klęski będą prawdopodobnie długotrwałe,
- G. mając na uwadze konieczność oczyszczenia i odbudowy obszarów dotkniętych klęską oraz odtworzenia ich potencjału produkcyjnego i zrekompensowania kosztów społecznych spowodowanych przez klęskę,
- H. mając na uwadze, że w ostatnich latach stało się oczywiste, iż problemy w postaci powodzi, nawałnic i innych ekstremalnych zjawisk meteorologicznych mogą występować coraz częściej; mając na uwadze, że do zapobiegania klęskom niezbędne są również inwestycje w łagodzenie zmian klimatu,
- I. mając na uwadze, że klęski żywiołowe niosą ze sobą niszczycielskie konsekwencje gospodarcze i społeczne dla gospodarki regionalnej, działalności produkcyjnej, akwakultury, turystyki, środowiska i różnorodności biologicznej,
1. składa wyrazy głębokiego współczucia i solidarności z regionami dotkniętymi klęską, ubolewa z powodu poważnych konsekwencji gospodarczych opisanych klęsk żywiołowych, a w szczególności przekazuje kondolencje rodzinom ofiar;
  2. składa wyrazy uznania zespołom poszukiwawczym i ratowniczym, które pracowały bez wytchnienia, by ratować ludzi i zmniejszyć szkody ludzkie i materialne;
  3. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wsparły tych, których dotyczą gospodarcze i społeczne konsekwencje klęski;

Czwartek, 11 marca 2010 r.

4. uważa, że organy krajowe, regionalne i lokalne powinny skupić się na skutecznej polityce prewencyjnej i poświęcać więcej uwagi odpowiednim przepisom w zakresie programów zalesiania, użytkowania gruntów, gospodarki wodnej i skutecznego zarządzania ryzykiem, m.in. w odniesieniu do nadmorskiej zabudowy miejskiej i budowy wałów ochronnych, a także w dziedzinie rolnictwa i leśnictwa;
  5. wzywa Komisję, by niezwłocznie po przedłożeniu odpowiednich wniosków przez rządy zainteresowanych krajów podjęła wszelkie działania niezbędne do jak najszybszego i jak najbardziej elastycznego uruchomienia jak najwyższych środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej;
  6. wzywa Komisję do uwzględnienia specyfiki poszczególnych regionów dotkniętych klęską, zwłaszcza słabości regionów wyspiarskich i peryferyjnych, by jak najlepiej przyjść z pomocą ofiarom klęski;
  7. zdecydowanie wzywa Komisję, by poza uruchomieniem środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej przyjęła dyspozycyjną i elastyczną postawę w odniesieniu do negocjowania z właściwymi organami przeglądu regionalnych programów operacyjnych Intervir+ (ERDF) i Rumos (ESF) oraz ich francuskich odpowiedników, a także dotyczącej Madery części tematycznego programu rozwoju terytorialnego, finansowanego przez Fundusz Spójności; wzywa Komisję, by przystąpiła do wspomnianego przeglądu jak najszybciej i by przeanalizowała możliwość zwiększenia w 2010 r. poziomu współfinansowania przez Wspólnotę konkretnych projektów w ramach odpowiednich programów operacyjnych, zgodnie z zasadami i pułapami ustanowionymi w rozporządzeniu ogólnym w sprawie funduszy strukturalnych na lata 2007-2013 (rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006), bez kwestionowania rocznej puli finansowej przyznanej danym państwom członkowskim;
  8. ponownie stwierdza, że bezwzględnie konieczne jest przyjęcie nowego rozporządzenia w sprawie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w oparciu o wniosek Komisji (COM(2005)0108) w celu elastyczniejszego i skuteczniejszego rozwiązywania problemów wynikających z klęsk żywiołowych; krytycznie odnosi się do faktu, że Rada zablokowała prace nad tym wnioskiem, chociaż Parlament przyjął stosowne stanowisko przeważającą większością głosów w pierwszym czytaniu w maju 2006 r.; stanowczo wzywa hiszpańską prezydentkę i Komisję, by niezwłocznie rozpoczęła poszukiwania rozwiązania pozwalającego na podjęcie procedury przeglądu wspomnianego rozporządzenia w celu utworzenia solidniejszego i bardziej elastycznego instrumentu umożliwiającego skuteczne reagowanie na nowe wyzwania związane ze zmianami klimatu;
  9. wzywa państwa członkowskie i regiony dotknięte klęską do opracowania zrównoważonych planów odbudowy i rekultywacji zniszczonych obszarów; wzywa państwa członkowskie do rozważenia konieczności długookresowych inwestycji w politykę zapobiegania podobnym klęskom i ograniczania powodowanych przez nie szkód;
  10. wzywa państwa członkowskie, by dostosowywały się do konsekwencji zmian klimatu, spełniając wymogi obowiązujących przepisów poprzez zintegrowane podejście we wszystkich odpowiednich dziedzinach;
  11. podkreśla z naciskiem, że zalecenia zawarte w białej księdze w sprawie dostosowania do zmian klimatu muszą przekładać się na konkretne środki i że należy podjąć działania zapewniające rzeczywistnienie dostosowania do zmian klimatu w Unii Europejskiej;
  12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich i rządowi autonomicznego regionu Madery.
-

Czwartek, 11 marca 2010 r.

Sprawa Gilada Szalita

P7_TA(2010)0066

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie Gilada Szalita

(2010/C 349 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając trzecią konwencję genewską z 1949 r. i wspólny artykuł 3 konwencji genewskich z 1949 r.,
  - uwzględniając Międzynarodową konwencję przeciwko braniu zakładników z 1979 r.,
  - uwzględniając oświadczenie prezydencji w sprawie sytuacji humanitarnej w Gazie, ogłoszone w imieniu Unii Europejskiej dnia 18 listopada 2009 r., w którym wezwano „osoby przetrzymujące uprowadzonego żołnierza izraelskiego, Gilada Szalita, do jego bezzwłocznego uwolnienia”,
  - uwzględniając rezolucję nr 921 kongresu USA z dnia 18 lipca 2006 r.,
  - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji na Bliskim Wschodzie, które zawierały apel o uwolnienie Gilada Szalita,
  - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że kapral (obecnie sierżant) Gilad Szalit został uprowadzony przez Hamas na terenie Izraela dnia 25 czerwca 2006 r.,
- B. mając na uwadze, że sierżant Szalit jest europejskim (francuskim) i izraelskim obywatelem,
- C. mając na uwadze, że od momentu uprowadzenia sierżant Szalit jest przetrzymywany w odosobnieniu w Gazie i pozbawiony podstawowych praw wynikających ze wspólnego artykułu 3 konwencji genewskich z 1949 r. i z trzeciej konwencji genewskiej z 1949 r.,
- D. mając na uwadze, że Hamas przyznał się do odpowiedzialności za przetrzymywanie sierżanta Szalita i oświadczył, że jest on więziony zgodnie z trzecią konwencją genewską z 1949 r.,
- E. mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne oraz międzynarodowe prawo praw człowieka musi być przestrzegane przez wszystkie strony konfliktu na Bliskim Wschodzie i we wszystkich okolicznościach,
- F. mając na uwadze, że tworzenie zaufania między Izraelczykami i Palestyńczykami stanowi niezbędny element procesu pokojowego, zmierzającego do sytuacji, w której dwa państwa mogą istnieć obok siebie w pokoju i bezpieczeństwie,
- G. mając na uwadze, że najbardziej przekonującym dowodem na to, że sierżant Szalit wciąż żyje, jest nagranie wideo z października 2009 r. przedstawiające pojmanego żołnierza, który trzyma w ręce gazetę z Gazy z datą 14 września 2009 r. (poniedziałek),
1. wzywa do natychmiastowego uwolnienia sierżanta Gilada Szalita;
  2. wzywa Hamas, aby dotrzymał słowa i przyznał sierżantowi Szalitowi prawa i przywileje wynikające z trzeciej konwencji genewskiej z 1949 r.;

Czwartek, 11 marca 2010 r.

3. wyraża ubolewanie z powodu ciągłego odmawiania sierżantowi Szalitowi podstawowych praw człowieka oraz z powodu faktu, że jego rodzina, a także władze izraelskie i francuskie są pozbawione informacji o jego stanie zdrowia; w związku z tym wzywa Hamas, aby zezwolił Międzynarodowemu Komitetowi Czerwonego Krzyża na natychmiastowe widzenie z sierżantem Szalitem oraz umożliwienie mu kontaktu z rodziną zgodnie z trzecią konwencją genewską z 1949 r.;
4. podkreśla znaczenie dążenia do rozwiązania polegającego na współlistnieniu dwóch państw i z zadowoleniem przyjmuje wznowienie bezpośrednich negocjacji między Izraelem a Autonomią Palestyńską;
5. podkreśla, że wzajemne działania zmierzające do odbudowy zaufania, podejmowane przez wszystkie strony, w tym uwolnienie znacznej liczby palestyńskich więźniów, może pomóc w stworzeniu konstruktywnej atmosfery pozwalającej na uwolnienie sierżanta Szalita;
6. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, Wiceprzewodniczącemu Komisji / Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządowi Izraela, Autonomii Palestyńskiej oraz Euro-śródziemnomorskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu.

Eskalacja przemocy w Meksyku

P7_TA(2010)0067

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie eskalacji przemocy w Meksyku

(2010/C 349 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Umowę o partnerstwie gospodarczym oraz koordynacji politycznej i współpracy między Wspólnotą Europejską a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie partnerstwa strategicznego UE-Meksyk,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lipca 2008 r. pt. „W kierunku partnerstwa strategicznego UE-Meksyk” (COM(2008)0447),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 września 2009 r. pt. „Unia Europejska i Ameryka Łacińska: partnerzy na arenie międzynarodowej” (COM(2009)0495),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 października 2007 r. w sprawie zabójstw kobiet (kobietobójstwo) w Ameryce Środkowej i Meksyku oraz roli Unii Europejskiej w zwalczaniu tego zjawiska,
- uwzględniając oświadczenie UE w sprawie zabójstw dziennikarzy José Luisa Romero, Valentína Valdésa Espinosy i Jorge Ochoa Martíneza,
- uwzględniając oświadczenia przyjęte na pięciu szczytach szefów państw i rządów Unii Europejskiej, Ameryki Łacińskiej i Karaibów (UE-AŁK), które odbyły się kolejno w Rio de Janeiro (w dniach 28 i 29 czerwca 1999 r.), w Madrycie (w dniach 17 i 18 maja 2002 r.), w Guadalajarze (w dniach 28 i 29 maja 2004 r.), w Wiedniu (w dniach 12 i 13 maja 2006 r.) i w Limie (w dniach 16 i 17 maja 2008 r.),

Czwartek, 11 marca 2010 r.

- uwzględniając wspólne oświadczenie IV szczytu UE-Meksyk, który odbył się w Limie w dniu 17 maja 2008 r.,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie IX spotkania komisji mieszanej UE-Meksyk, które odbyło się w Brukseli w listopadzie 2009 r.,
  - uwzględniając art. 122 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Meksyk i Unia Europejska podzielają wspólne wartości, co znajduje wyraz w naszych pluralistycznych społeczeństwach demokratycznych, które bronią podstawowych swobód, praw człowieka, ochrony środowiska i trwałego rozwoju, a także zaangażowania w ugruntowanie demokracji, pewności prawnej, w zwalczanie ubóstwa i sprawiedliwy rozwój gospodarczy i społeczny,
- B. mając na uwadze, że nasze systemy demokratyczne mają za zadanie i obowiązek zagwarantowanie funkcjonowania państwa prawa i poszanowanie praw człowieka, i że w związku z tym możliwość korzystania i pełnego czerpania ze swobód i prawa do nienaruszalności cielesnej stanowią jeden z podstawowych filarów państwa prawa,
- C. mając na uwadze, że przyczyn przemocy i braku bezpieczeństwa w Meksyku nie można oddzielić od strukturalnego problemu ubóstwa, nierówności i marginalizacji, czyli obszarów, w których od wybuchu globalnego kryzysu gospodarczego nastąpiło znaczne pogorszenie, i mając na uwadze, że konieczne jest wypracowanie szeroko zakrojonej strategicznej wizji rozwoju, również w perspektywie długoterminowej, która pozwoli osiągnąć postęp w spójności społecznej,
- D. mając na uwadze, że partnerstwo strategiczne UE-Meksyk otwiera drogę do zacieśnienia współpracy między Meksykiem a UE w kwestiach o globalnym znaczeniu, a w szczególności do pogłębionego dialogu i do większej koordynacji i rozwoju wzajemnej wymiany w takich obszarach jak bezpieczeństwo, prawa człowieka, reforma prawa wyborczego, rozwój regionalny i polityka handlowa i kontrola,
- E. mając na uwadze zatem, że partnerstwo strategiczne UE-Meksyk przejawiać się będzie lepszą współpracą w obszarze praw człowieka i że obie strony potwierdziły swą wolę ścisłej współpracy we wspólnym celu osiągnięcia najwyższych standardów w obszarze praw człowieka,
- F. mając na uwadze, że Meksyk uczestniczy we wszystkich regionalnych i światowych organizacjach i że podpisał wszystkie porozumienia międzynarodowe dotyczące praw człowieka i podstawowych swobód, w tym m.in., oczywiście, w sprawie walki z przemocą wobec kobiet; mając również na uwadze, że Meksyk promuje legislację dążącą do osiągnięcia równości płci,
- G. mając na uwadze, że w 2008 r. wszedł w życie program współpracy UE-Meksyk w obszarze praw człowieka w ramach programu dwustronnej współpracy UE-Meksyk 2007-2013, w którym zapobieganie przemocy wobec kobiet i promowanie praw kobiet potraktowane zostały priorytetowo w formie szeregu konkretnych programów odnoszących się do tego zagadnienia,
- H. mając na uwadze ustanowienie europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka, który za priorytet uznaje wspieranie walki z przemocą wobec kobiet i dzieci, poszanowanie praw człowieka przez siły bezpieczeństwa publicznego i wpieranie zwalczania dyskryminacji oraz wprowadzania międzynarodowych standardów w obszarze wymiaru sprawiedliwości i praw człowieka,
- I. mając na uwadze, że Meksyk przeżywa obecnie eskalację przemocy wywołanej w głównej mierze handlem narkotykami, w szczególności w obszarze graniczącym ze Stanami Zjednoczonymi, co objawia się po pierwsze walką gangów narkotykowych o kontrolę nad dostawami narkotyków, ich produkcją i przemytem w kierunku ogromnego rynku, jakim są Stany Zjednoczone, a po drugie – jest konsekwencją ofensywy rządu meksykańskiego w nadziei na opanowanie tej sytuacji,
- J. mając na uwadze znaczenie zainicjowanego przez rząd planu w obszarze opieki zdrowotnej, edukacji i spójności społecznej, jak również wzmocnienie strategii politycznej mającej na celu odzyskanie kontroli nad Ciudad Juarez; mając także na uwadze, że plan ten z budżetem 200 milionów euro wesprze eliminowanie społecznych przyczyn przemocy, chociaż konieczne jest włożenie wysiłków w tym kierunku,

Czwartek, 11 marca 2010 r.

- K. mając na uwadze, że rząd meksykański wykazał się silnym zaangażowaniem w poprawę sytuacji bezpieczeństwa w kraju, m.in. znacznie podwyższając budżet sił bezpieczeństwa i reformując instytucje publiczne wymiaru bezpieczeństwa, z myślą o poprawie przestrzegania prawa i wydajności wymiaru sprawiedliwości, tym samym przyjmując na siebie odpowiedzialność walkę z przestępczością zorganizowaną,
- L. mając na uwadze, że według danych Międzynarodowej Federacji Dziennikarzy Meksyk jest jednym z najniebezpieczniejszych miejsc na świecie dla dziennikarzy, z uwagi na co najmniej 53 zamordowanych dziennikarzy od 2000 r., (aż 13 w samym 2009 r.), o czym donoszą również raporty krajowej komisji praw człowieka w Meksyku,
- M. mając na uwadze częste przypadki agresji i pogroźek pod adresem organizacji, które działają w obszarze obrony i propagowania praw człowieka, a także mając na uwadze, że wiele z wstępnych dochodzeń w sprawach o napady i zabójstwa obrońców praw człowieka napotyka na nieuzasadnione opóźnienia na poziomie stanowym lub federalnym,
- N. mając na uwadze oskarżenia ze strony krajowych i międzynarodowych organizacji obrony praw człowieka dotyczące przypadków gwałcenia tych właśnie praw przez pewne zachowania sił bezpieczeństwa,
1. podziela zaniepokojenie władz meksykańskich wywołane eskalacją przemocy i solidaryzuje się ze społeczeństwem Meksyku w walce z handlem narkotykami;
  2. składa wyrazy współczucia i solidarności rodzinom i przyjaciołom ofiar, a także mieszkańcom Meksyku, których zachęca do dalszej walki w obronie systemu demokratycznego i państwa prawa;
  3. popiera wykazywaną przez rząd Meksyku determinację w walce ze zorganizowaną przestępczością narkotykową, a zarazem wyraża głębokie zaniepokojenie nasilaniem się przemocy związanej z handlem narkotykami oraz brakiem poszanowania jakiegokolwiek władzy i poczuciem bezkarności karteli narkotykowych, zwłaszcza w meksykańskich stanach położonych przy granicy ze Stanami Zjednoczonymi;
  4. potępia wszelkie formy przemocy, zwłaszcza przypadki przemocy i groźby śmierci, których ofiarą padają nieustannie działacze pracujący na rzecz wspierania i obrony praw człowieka w Meksyku, i apeluje do władz tego kraju o wzmoczenie wysiłków na rzecz obrony oraz prawnej i osobistej ochrony tych grup; zwraca się również do UE o skuteczne stosowanie wytycznych dotyczących ochrony obrońców praw człowieka;
  5. zachęca władze Meksyku do dalszych prac nad umocnieniem ram instytucjonalnych, ze szczególnym uwzględnieniem grupy kobiet, które w najbardziej dramatyczny sposób odczuwają skutki przemocy; uważa, że zadaniem rządu jest walka z zabójstwami kobiet poprzez zapewnienie postawienia przed sądem osób odpowiedzialnych i ich współników, a równocześnie wnosi o kontynuowanie stosowania skutecznych środków zapobiegania tego rodzaju zbrodniom;
  6. w tym samym kontekście potępia przemoc i zabójstwa, których ofiarami padają pracownicy mediów, i popiera stosowanie przez właściwe organy wszelkich środków niezbędnych do wykrycia, zatrzymania i pociągnięcia do odpowiedzialności osób odpowiedzialnych za te zbrodnie; z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie przez meksykańskie organy ustawodawcze środków legislacyjnych i instytucjonalnych mających gwarantować wolność słowa i bezpieczeństwo dziennikarzy;
  7. zaleca w związku z tym rządowi Meksyku kontynuowanie prac na rzecz umocnienia państwa prawa w celu rozwiązania niektórych problemów strukturalnych będących źródłem łamania praw człowieka – odnosi się przy tym w szczególności do reformy sądownictwa; zauważa w związku z tym znaczenie niezależnej władzy sądowniczej gwarantującej bezstronność i zdeterminowaną walkę z bezkarnością;
  8. zwraca się do rządów państw członkowskich utrzymujących stosunki dwustronne z Meksykiem, a także do instytucji europejskich, by zwiększyły wsparcie dla obrony praw człowieka za pomocą programów współpracy oraz z wykorzystaniem zasobów finansowych i technicznych; zwraca się do nich również o zaplanowanie większych środków budżetowych na współpracę w realizacji zadania, jakim jest umocnienie i reforma organów sądowych, sił bezpieczeństwa i prokuratur, z myślą o ściganiu i karaniu osób odpowiedzialnych, a także o utworzeniu skutecznych systemów ochrony świadków, ofiar i ich rodzin;

Czwartek, 11 marca 2010 r.

9. zwraca uwagę na współpracę rządu meksykańskiego we wspieraniu skutecznego systemu wielostronnego i korzystaniu z potencjału ONZ w celu zachowania i utrwalenia pokoju oraz zapewnienia poszanowania praw człowieka, by w międzynarodowych ramach prawnych można było zajmować się równocześnie zagrożeniami dla pokoju i bezpieczeństwa, np. handlem narkotykami i bronią, zorganizowaną przestępczością, terroryzmem i handlem ludźmi, zgodnie z deklaracją z Limy;
10. nalega, by partnerstwo strategiczne postrzegano jako okazję do debaty nad sposobami zwiększenia skuteczności działania klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji we wszystkich porozumieniach zawartych przez obie strony, a także do oceny jej przestrzegania, w tym rozwijania jej pozytywnego wymiaru, z uwzględnieniem faktu, że prawa człowieka i demokracja to wartości fundamentalne;
11. uważa, że integracja społeczna młodych ludzi to jeden z elementów niezbędnych, by znaleźli oni swoje miejsce w systemie demokratycznym; jest zdania, że ich frustracje to jedna z najpoważniejszych przyczyn przemocy i że w związku z tym należy zintensyfikować współpracę z UE w zakresie spójności społecznej; zwraca się również do władz Meksyku o przeznaczenie niezbędnych zasobów na pomoc młodym ludziom w znalezieniu swojego miejsca w społeczeństwie oraz o przyjęcie programów zapobiegania narkomanii, readaptacji i reintegracji społecznej narkomanów;
12. apeluje do Komisji Europejskiej i do rządu Meksyku, by w przeglądzie średniookresowym (2007-2013) instrumentu współpracy na rzecz rozwoju za obszary priorytetowe w rozdziale I („spójność społeczna”) uznały bezpieczeństwo oraz umacnianie dobrych rządów i instytucji;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, państwom członkowskim, sekretarzowi generalnemu Organizacji Państw Amerykańskich (OPA), Zgromadzeniu Parlamentarnemu EuroLat oraz prezydentowi i Kongresowi Meksykańskich Stanów Zjednoczonych.

Korea Południowa - legalizacja kary śmierci

P7_TA(2010)0068

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie uznania za legalną kary śmierci w Republice Korei

(2010/C 349 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie zniesienia kary śmierci i konieczności niezwłocznego wprowadzenia moratorium na jej wykonywanie w tych państwach, w których kara śmierci jest wciąż stosowana,
  - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. wzywającą do wprowadzenia moratorium na stosowanie kary śmierci (sprawozdanie Trzeciego Komitetu (A/62/439/Add.2)),
  - uwzględniając uaktualnioną i zmienioną wersję wytycznych UE w sprawie kary śmierci przyjętych przez Radę w dniu 3 czerwca 1998 r.,
  - uwzględniając końcowe oświadczenie przyjęte na zakończenie IV Światowego Kongresu przeciwko Karze Śmierci, który odbył się w Genewie w dniach 24-26 lutego 2010 r., wzywające do zniesienia kary śmierci na całym świecie,
  - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska z dużym zaangażowaniem zajmuje się kwestią zniesienia kary śmierci i dąży do powszechnego uznania tej zasady,

Czwartek, 11 marca 2010 r.

- B. mając na uwadze, że w dniu 25 lutego 2010 r. Trybunał Konstytucyjny Republiki Korei orzekł większością pięciu do czterech głosów, że kara śmierci jest zgodna z konstytucją, a także mając na uwadze, że sędziowie podkreślili jednak, iż kwestia utrzymania bądź zniesienia kary śmierci powinna zostać przedyskutowana przez Zgromadzenie Narodowe, a nie w ramach procesu konstytucyjnego,
- C. mając na uwadze, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w następstwie głosowania pięcioma głosami za przy czterech głosach przeciw, natomiast w roku 1996 wyrok przyjęto siedmioma głosami za przy dwóch głosach przeciw,
- D. mając na uwadze, że decyzja Trybunału Konstytucyjnego zapadła w następstwie petycji 72-letniego obywatela Korei oskarżonego o zabicie czterech turystów w 2007 r., który utrzymywał, że kara śmierci narusza jego gwarantowaną konstytucyjnie godność,
- E. mając na uwadze, że w Republice Korei odnotowano ponad 55 potwierdzonych przypadków więźniów skazanych na karę śmierci,
- F. mając na uwadze, że ostatnia egzekucja w Republice Korei miała miejsce w grudniu 1997 r.; mając na uwadze, że w okresie sprawowania urzędu przez prezydenta Kim De Dzunga, który sam został skazany na karę śmierci w 1980 r., a następnie ułaskawiony, zaprzestano stosowania kary śmierci i przez 13 lat Republika Korei należała do grupy krajów, które w praktyce nie wykonują kary śmierci,
- G. mając na uwadze, że w 2006 r. Krajowa Komisja Praw Człowieka zaproponowała projekt ustawy dotyczącej zniesienia kary śmierci,
- H. mając na uwadze, że dnia 18 grudnia 2007 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło zdecydowaną większością głosów rezolucję wzywającą kraje, które stosują karę śmierci, do „wprowadzenia moratorium na egzekucje celem zniesienia kary śmierci”, a jej treść potwierdzono w drugiej rezolucji przyjętej dnia 18 grudnia 2008 r.,
1. uznaje fakt, że od 1998 r. Republika Korei nie wykonała żadnej egzekucji, co czyni ją de facto krajem niestosującym kary śmierci w praktyce; z zadowoleniem przyjmuje poprawę w dziedzinie ochrony i propagowania praw człowieka w tym kraju;
  2. jest głęboko rozczarowany decyzją Trybunału Konstytucyjnego Republiki Korei o utrzymaniu kary śmierci, jednak zauważa, że wyrok został przyjęty nieznaczną większością głosów w porównaniu z głosowaniem z 1996 r. (7 głosów za, 2 przeciw);
  3. wyraża poparcie dla organizacji walczących o zniesienie kary śmierci w Republice Korei;
  4. powtórnie wyraża ogólny sprzeciw wobec kary śmierci, która jest niezgodna ze współczesnym systemem sądownictwa karnego, i mimo rozpowszechnionego przekonania opinii publicznej nie prowadzi do spadku przestępczości;
  5. zachęca Republikę Korei do wprowadzenia prawnie wiążącego moratorium na wszystkie egzekucje do czasu przyjęcia przez parlament ustawy znoszącej karę śmierci;
  6. wzywa rząd Republiki Korei do poparcia rezolucji ONZ w sprawie zniesienia kary śmierci oraz do przyjęcia decyzji o udzieleniu poparcia rezolucji, która ma zostać przedłożona na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego ONZ, lub o głosowaniu za jej przyjęciem;
  7. zauważa z satysfakcją, że zdecydowana większość krajów na świecie, stanowiąca ponad dwie trzecie społeczności międzynarodowej, zniosła już całkowicie karę śmierci de iure lub wprowadziła de facto moratorium na jej wykonywanie;
  8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, rządowi Republiki Korei oraz koreańskiej Krajowej Komisji Praw Człowieka.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Podział FISIM przy ustalaniu DNB *

P7_TA(2010)0041

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie podziału usług pośrednictwa finansowego mierzonych pośrednio (FISIM) przy ustalaniu dochodu narodowego brutto (DNB) stosowanego do celów budżetu Wspólnot Europejskich i ich zasobów własnych (COM(2009)0238 – C7-0049/2009 – 2009/0068(CNS))

(2010/C 349 E/21)

(Specjalna procedura ustawodawcza – procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0238),
  - uwzględniając art. 2 ust. 7 akapit drugi decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 7 akapit drugi decyzji Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ⁽²⁾,
  - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0022/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wnioski Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
  3. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
  4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 7.10.2000, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1
Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 2

Artykuł 2

skreślony

Podział usług pośrednictwa finansowego mierzonych pośrednio zgodnie z art. 1 ma zastosowanie do celów decyzji 2007/436/WE, Euratom od dnia 1 stycznia 2005 do dnia 31 grudnia 2006 r.

Poprawka 2
Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 3

Podział usług pośrednictwa finansowego mierzonych pośrednio zgodnie z art. 1 ma zastosowanie do celów decyzji 2007/436/WE, Euratom od dnia **1 stycznia 2007 r.**

Podział usług pośrednictwa finansowego mierzonych pośrednio zgodnie z art. 1 ma zastosowanie do celów decyzji 2007/436/WE, Euratom od dnia **1 stycznia 2010 r.**

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: zwolnienia grupowe

P7_TA(2010)0042

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0007 – C7-0011/2010 – 2010/0005(BUD))

(2010/C 349 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2010)0007 – C7-0011/2010),
  - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0020/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami wynikającymi z poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w zakresie przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- C. mając na uwadze, że Niemcy złożyły wniosek o wsparcie w związku ze zwolnieniami w sektorze motoryzacyjnym, do których doszło w jednym z przedsiębiorstw – grupie Karmann ⁽¹⁾,
- D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
  2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnego i szybkiego procesu przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia Funduszu, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji;
  3. podkreśla, że Unia Europejska powinna wykorzystać wszystkie dostępne jej środki, aby stawić czoła konsekwencjom światowego kryzysu gospodarczego i finansowego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
  4. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie ze strony EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
  5. wzywa Komisję do umieszczenia we wnioskach dotyczących uruchomienia EFG oraz w swoich rocznych sprawozdaniach dokładnych informacji na temat dodatkowego finansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i innych funduszy strukturalnych;
  6. przypomina Komisji, w kontekście uruchomienia EFG, aby nie dokonywała systematycznych przesunięć środków na płatności z EFS, ponieważ EFG został utworzony jako samodzielny konkretny instrument z własnymi celami i terminami;
  7. podkreśla, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
  8. zwraca uwagę, że wnioski nowej Komisji dotyczące decyzji o uruchomieniu EFG odnoszą się do wniosku jednego państwa członkowskiego, co jest zgodne z życzeniami Parlamentu Europejskiego;
  9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
  10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania decyzji wraz z przewodniczącym Rady oraz do zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
  11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ EGF/2009/013 DE/Karmann.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r.

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia zwolnionym pracownikom ponoszącym konsekwencje istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu 500 mln EUR.
- (4) W dniu 13 sierpnia 2009 r. Niemcy złożyły wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze motoryzacyjnym, uzupełniając go o dodatkowe informacje do dnia 23 października 2009 r. Wniosek ten spełnia wymogi art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 dotyczące określenia wkładu finansowego, a zatem Komisja wnosi o uruchomienie kwoty 6 199 341 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Niemcy.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 6 199 341 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Niemcy - zwolnienia grupowe

P7_TA(2010)0043

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0008 – C7-0012/2010 – 2010/0003(BUD))

(2010/C 349 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0008 – C7-0012/2010),
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), a w szczególności jego pkt 28,
  - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0021/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w systemach światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im ponownej integracji na rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w zakresie przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- C. mając na uwadze, że Litwa zwróciła się o udzielenie pomocy w odniesieniu do przypadków zwolnień w sektorze produkcji lodówek, które miały miejsce w jednym przedsiębiorstwie („Snaigė” plc) i u dwóch z jego dostawców ⁽³⁾,
- D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
  2. przypomina zobowiązanie instytucji do zagwarantowania sprawnego i szybkiego procesu przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Sprawa EGF/2009/010 LT/Snaigė

Wtorek, 9 marca 2010 r.

3. podkreśla, że Unia Europejska powinna wykorzystać wszystkie dostępne jej środki, aby stawić czoła konsekwencjom światowego kryzysu gospodarczego i finansowego; podkreśla rolę, jaką EFG może odgrywać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
4. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zagwarantować, że EFG wspiera powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; przypomina, że wsparcie ze strony EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
5. wzywa Komisję do włączenia dokładnych informacji o dodatkowym finansowaniu otrzymanym z Europejskiego Funduszu Społecznego i innych funduszy strukturalnych do wniosków o uruchomienie EFG i do sprawozdań rocznych;
6. przypomina Komisji, w kontekście uruchomienia EFG, aby nie dokonywała systematycznych przesunięć środków na płatności z EFS, ponieważ EFG został utworzony jako samodzielny konkretny instrument z własnymi celami i terminami;
7. uważa, że należy dokonać oceny funkcjonowania i finansowania EFG w kontekście ogólnej oceny programów i innych instrumentów utworzonych na mocy Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w ramach procedury śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
8. zauważa, że wnioski nowej Komisji dotyczące decyzji w sprawie uruchomienia EFG odnoszą się do wniosku jednego tylko państwa członkowskiego, co jest zgodne z wnioskami Parlamentu Europejskiego;
9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, wraz z załącznikiem, Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, że:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia zwolnionym pracownikom ponoszącym konsekwencje istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy;
- (2) zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r., aby obejmować również pomoc dla pracowników zwolnionych na skutek globalnego kryzysu finansowego i gospodarczego;
- (3) porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu 500 mln euro;
- (4) w dniu 23 lipca 2009 r. Litwa złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie „Snaigė” plc i u dwóch jego dostawców; wniosek ten spełnia wymogi art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 dotyczące określenia wkładu finansowego, a zatem Komisja wnosi o uruchomienie kwoty 258 163 euro;
- (5) należy zatem uruchomić EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Litwę.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ogólnym budżecie Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 należy uruchomić środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 258 163 EUR w formie środków na zobowiązania i płatności.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

Uchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Litwa - sektor budowlany

P7_TA(2010)0044

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0009 – C7-0013/2010 – 2010/0002(BUD))

(2010/C 349 E/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0009 – C7 0013/2010),
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7 0019/2010),
  - A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami wynikającymi z poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im ponownej integracji na rynku pracy,
  - B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,
  - C. mając na uwadze, że Litwa zwróciła się o wsparcie ze środków EFG w odniesieniu do spraw zwolnień w 128 przedsiębiorstwach działających w sektorze budowlanym ⁽³⁾;
  - D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu ustanawiającym EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
  2. przypomina zobowiązanie instytucji do zagwarantowania sprawnego i szybkiego procesu przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie wsparcie mające na celu pomoc dla pracowników zwolnionych w wyniku globalizacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ EGF/2009/017 LT/Budownictwo.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

3. podkreśla, że Unia Europejska powinna wykorzystać wszystkie dostępne jej środki, aby stawić czoła konsekwencjom światowego kryzysu gospodarczego i finansowego; podkreśla rolę, jaką może odgrywać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
4. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zapewnić, że EFG wspiera powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; przypomina, że wsparcie ze strony EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
5. wzywa Komisję do uwzględnienia we wnioskach dotyczących uruchomienia EFG, jak również w jej sprawozdaniach rocznych, szczegółowych informacji na temat finansowania uzupełniającego pochodzącego z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) oraz pozostałych Funduszy Strukturalnych;
6. przypomina Komisji, w kontekście uruchomienia EFG, aby nie dokonywała systematycznych przesunięć środków na płatności z EFS, ponieważ EFG został utworzony jako samodzielny konkretny instrument z własnymi celami i terminami;
7. uważa, iż należy dokonać oceny funkcjonowania i finansowania EFG w kontekście ogólnej oceny programów i innych instrumentów utworzonych na mocy PMI z dnia 17 maja 2006 r. w ramach procedury śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
8. zauważa, że nowe wnioski Komisji w sprawie decyzji dotyczącej uruchomienia EFG odnoszą się do wniosku jednego państwa członkowskiego, zgodnie z wnioskami Parlamentu Europejskiego;
9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, wraz z załącznikiem, Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia zwolnionym pracownikom ponoszącym konsekwencje istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników zwolnionych na skutek globalnego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu 500 mln EUR.
- (4) W dniu 23 września 2009 r. Litwa złożyła wniosek o uruchomienie EFG w odniesieniu do zwolnień w sektorze budowlanym. Wniosek ten spełnia wymogi art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 dotyczące określenia wkładu finansowego, a zatem Komisja wnosi o uruchomienie kwoty 1 118 893 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Litwę.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ogólnym budżecie Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 1 118 893 EUR w formie środków na zobowiązania i na płatności.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 9 marca 2010 r.

Protokół dodatkowy do Umowy o współpracy w sprawie ochrony wybrzeży i wód północno-wschodniego Atlantyku przed zanieczyszczeniem ***

P7_TA(2010)0045

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady o podpisaniu, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, protokołu dodatkowego do Umowy o współpracy w sprawie ochrony wybrzeży i wód północno-wschodniego Atlantyku przed zanieczyszczeniem (COM(2009)0436 – C7-0163/2009 – 2009/0120(NLE))

(2010/C 349 E/25)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2009)0436),
  - uwzględniając art. 175 ust. 1 i art. 300 ust. 2 akapit pierwszy oraz art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0163/2009),
  - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
  - uwzględniając art. 196 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0009/2010),
1. wyraża zgodę na podpisanie protokołu dodatkowego;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Wymogi dotyczące zdrowia zwierząt stosowane do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym ***I

P7_TA(2010)0048

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 998/2003 w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym (COM(2009)0268 – C7-0035/2009 – 2009/0077(COD))

(2010/C 349 E/26)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0268),

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 37 oraz art. 152 ust. 4 lit. (b) Traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7–0035/2009),
  - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 43 ust. 2 i 168 ust. 4 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 6 października 2009 r. ⁽¹⁾,
  - po konsultacji z Komitetem Regionów,
  - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7–0082/2009),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko;
  2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji i zwraca uwagę na załączoną do niniejszego deklarację Komisji, która zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wraz z końcowym aktem ustawodawczym;
  3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 23.12.2009, s. 121.

P7_TC1-COD(2009)0077

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 marca 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 998/2003 w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 438/2010.)

Wtorek, 9 marca 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Komisji

Komisja zamierza przedstawić do dnia 30 czerwca 2011 r. wniosek w sprawie przeglądu całego rozporządzenia (WE) nr 998/2003, zwłaszcza w kwestiach dotyczących aktów delegowanych i wykonawczych.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Parlament Europejski, Rada i Komisja oświadczają, że przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają żadnych przyszłych stanowisk tych instytucji dotyczących wdrażania art. 290 TFUE ani poszczególnych aktów ustawodawczych zawierających takie przepisy.

Oświadczenie Komisji w sprawie powiadamiania o aktach delegowanych

Komisja Europejska przyjmuje do wiadomości, że za wyjątkiem przypadków, gdy akt ustawodawczy przewiduje tryb pilny, Parlament Europejski i Rada uznają, że powiadamianie o aktach delegowanych uwzględni przerwy w działalności (wakacje letnie, ferie zimowe, wybory do Parlamentu Europejskiego), by zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie możliwość wykonywania ich prerogatyw w terminach ustanowionych w odpowiednich aktach ustawodawczych, i jest gotowa dostosować swoje działania do tego faktu.

Przepływ osób posiadających wizy długoterminowe ***I

P7_TA(2010)0049

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego konwencję wykonawczą do układu z Schengen i rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w zakresie przepływu osób posiadających wizy długoterminowe (COM(2009)0091 – C6-0076/2009 – 2009/0028(COD))

(2010/C 349 E/27)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0091),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 62 ust. 2 lit. a) i art. 62 ust. 3 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0076/2009),
- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0090),
- uwzględniając art. 67 i art. 63 akapit pierwszy pkt 3 lit. a) Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem w związku z tym wnioskiem (C6-0107/2009),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 77 ust. 2 lit. b) i c), a także art. 79 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,

Wtorek, 9 marca 2010 r.

- uwzględniając podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 24 lutego 2010 r. zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 55 i 37 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Prawnej (A7-0015/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
  2. uznaje procedurę 2009/0025 (COD) za wygasłą w wyniku włączenia zawartości wniosku Komisji (COM(2009)0090) i związanych z nim projektów sprawozdań w procedurę 2009/0028 (COD);
  3. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady załączone do niniejszej rezolucji;
  4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2009)0028

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 marca 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego konwencję wykonawczą do układu z Schengen i rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w zakresie dotyczącym przepływu osób posiadających wizy długoterminowe

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 265/2010.)

ZAŁĄCZNIK

OŚWIADCZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Rada i Parlament Europejski uznają znaczenie istnienia, na szczeblu Unii Europejskiej, wszechstronnego i spójnego zestawu reguł zapewniających wysoki poziom ochrony danych osobowych w ramach systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

W przypadku wystąpienia kolejnych znacznych opóźnień we wdrażaniu SIS II, wykraczających poza rok 2012, Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji o przedstawienie koniecznych wniosków legislacyjnych zmieniających odpowiednie postanowienia konwencji wykonawczej do układu z Schengen w celu zapewnienia takiego poziomu ochrony danych osobowych włączonych do systemu informacyjnego Schengen, który odpowiada standardom wyznaczonym dla SIS II.

Środa, 10 marca 2010 r.

Roczne sprawozdania finansowe niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw ***I

P7_TA(2010)0052

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw (COM(2009)0083 – C6-0074/2009 – 2009/0035(COD))

(2010/C 349 E/28)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0083),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 44 ust. 1 traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0074/2009),
  - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 50 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 lipca 2009 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0011/2010),
1. Przyjmuje stanowisko w pierwszym czytaniu w wersji przedstawionej poniżej;
  2. wnosi o dokonanie ogólnego przeglądu czwartej i siódmej dyrektywy dotyczącej prawa spółek w 2010 r.
  3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 23.12.2009, s. 67.

Środa, 10 marca 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0035

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 marca 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE zmieniającej Dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 50 ust. 1,
- uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,
- stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska obradująca w dniach 8-9 marca 2007 r. podkreśliła w konkluzjach, że zmniejszenie obciążeń administracyjnych jest istotne dla wzmocnienia europejskiej gospodarki, oraz że konieczny jest wyteżony, wspólny wysiłek w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych w UE.
- (2) Rachunkowość została uznana za jedną z najistotniejszych dziedzin, w których można dokonać zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw działających w Unii.
- (3) W swoim komunikacie dotyczącym uproszczonego otoczenia biznesu dla przedsiębiorstw w dziedzinie prawa spółek, rachunkowości i badania sprawozdań finansowych Komisja określiła zmiany, jakie można wprowadzić w czwartej dyrektywie Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r., której podstawę stanowi art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽³⁾, z uwzględnieniem pozostawienia państwom członkowskim możliwości zwolnienia mikroprzedsiębiorstw z obowiązku składania rocznych sprawozdań finansowych wynikającego z tej dyrektywy.
- (4) Definicje mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw zawarto w zaleceniu Komisji 2003/361/WE ⁽⁴⁾. Natomiast konsultacje przeprowadzone wśród państw członkowskich wykazały, że stosowane w tym zaleceniu progi określające rozmiary mikroprzedsiębiorstw mogą się okazać zbyt wysokie z punktu widzenia praktyki w dziedzinie rachunkowości. Z tego względu należałoby wprowadzić „mikropodmiot” (ang. *micro-entity*) jako podgrupę w kategorii mikroprzedsiębiorstw (ang. *micro-enterprise*), w której skład wchodziłyby przedsiębiorstwa o obniżonych progach ogólnego bilansu i obrotów netto w stosunku do ustalonych kryteriów definiujących mikroprzedsiębiorstwa.
- (5) Mikroprzedsiębiorstwa w większości wypadków działalność na skalę lokalną lub regionalną, nie angażując się wcale lub tylko w ograniczonym zakresie w działania transgraniczne, a także posiadają one ograniczone zasoby, co nie pozwala im na spełnienie surowych wymogów prawnych. Ponadto mikroprzedsiębiorstwa odgrywają istotną rolę w tworzeniu miejsc pracy, propagowaniu badań naukowych i rozwoju oraz w uruchamianiu nowych form działalności gospodarczej.
- (6) Mikroprzedsiębiorstwa podlegają natomiast często takim samym zasadom w sferze sprawozdawczości jak duże przedsiębiorstwa. Zasady te obarczają je nieproporcjonalnie dużymi obowiązkami w stosunku do ich rozmiarów; obciążenie to jest nieproporcjonalne w odniesieniu do najmniejszych przedsiębiorstw w porównaniu z większymi przedsiębiorstwami. Dlatego należy umożliwić zwalnianie mikroprzedsiębiorstw z obowiązku sporządzania rocznych sprawozdań finansowych, nawet w przypadkach gdy sprawozdania te są źródłem danych wykorzystywanych do celów statystycznych. **Jednakże mikroprzedsiębiorstwa muszą nadal podlegać obowiązkowi przechowywania zapisów wykazujących przeprowadzone przez nie transakcje handlowe oraz ich sytuację finansową w ramach wymogu minimalnego, do którego państwa członkowskie mogą dodać dalsze zobowiązania.**

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 23.12.2009, s. 67.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

Środa, 10 marca 2010 r.

- (7) W opinii z dnia 10 lipca 2008 r. grupa wysokiego szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych wezwała do pilnego wdrożenia przysługującej państwom członkowskim możliwości zwolnienia mikroprzedsiębiorstw z obowiązku sporządzania rocznych sprawozdań finansowych zgodnie z dyrektywą 78/660/EWG.
- (8) W rezolucji z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wymogów rachunkowości dotyczących małych i średnich przedsiębiorstw, w szczególności mikroprzedsiębiorstw⁽¹⁾, Parlament Europejski wezwał Komisję do przedstawienia wniosku legislacyjnego umożliwiającego państwom członkowskim wyłączenie mikroprzedsiębiorstw z zakresu stosowania dyrektywy 78/660/EWG.
- (9) **Mając na uwadze fakt, że progi określone w niniejszej dyrektywie mają radykalnie różne skutki w zależności od państwa członkowskiego, jeżeli chodzi o liczbę przedsiębiorstw wchodzących w zakres jej stosowania, i że działalność mikroprzedsiębiorstw nie ma wpływu na handel transgraniczny i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, państwa członkowskie powinny uwzględnić tę różnicę w skutkach przy wdrażaniu dyrektywy na szczeblu krajowym.**
- (10) **Mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie przejrzystości również w przypadku mikroprzedsiębiorstw, aby zagwarantować ich otwartość i dostęp do rynków finansowych, państwa członkowskie powinny uwzględnić szczególne warunki i potrzeby własnego rynku przy wdrażaniu dyrektywy 78/660/EWG.**
- (11) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zmniejszenie obowiązujących obciążeń administracyjnych w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw, nie może być osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skutki może być skuteczniej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 78/660/EWG,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiana w dyrektywie 78/660/EWG

W dyrektywie 78/660/EWG dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 1a

1. **Utrzymując obowiązek przechowywania zapisów dowodzących transakcji handlowych przeprowadzonych przez przedsiębiorstwo oraz jego sytuacji finansowej** państwa członkowskie mogą zdecydować o zwolnieniu z obowiązków nakładanych niniejszą dyrektywą przedsiębiorstw, które w dniu bilansowym nie przekroczyły limitów dwóch z trzech następujących kryteriów:

a) suma bilansowa: 500 000 EUR;

b) obrót netto: 1 000 000 EUR;

c) przeciętne zatrudnienie w roku obrotowym: 10 osób.

2. Spółka, która w ciągu dwóch kolejnych lat obrotowych, według stanu z dnia bilansowego, przekracza limity dwóch z trzech kryteriów określonych w ust. 1, przestaje być objęta zwolnieniem, o którym mowa w tym ustępie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 E z 23.2.2010, s. 58.

Środa, 10 marca 2010 r.

Spółka, która w ciągu dwóch kolejnych lat obrotowych, według stanu z dnia bilansowego, nie przekraczała limitów dwóch z trzech kryteriów określonych w ust. 1, może być objęta zwolnieniem, o którym mowa w tym ustępie.

3. W przypadku państw członkowskich, które dotychczas nie przyjęły euro, równowartość kwot określonych w ust. 1 w walucie krajowej przelicza się według kursu opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu wejścia w życie dyrektywy, na mocy której kryteria te zostały ustanowione.

4. Suma bilansowa, o której mowa w ust. 1 lit. a) obejmuje albo aktywa wymienione w art. 9 pkt A do E tytułu »Aktywa«, albo aktywa, o których mowa w art. 10 pkt A do E.»

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w dowolnym terminie, w przypadku gdy zdecydują się na wykorzystanie możliwości wprowadzonej na mocy art. 1a dyrektywy 78/660/EWG, **uwzględniając w szczególności sytuację na szczeblu krajowym dotyczącą liczby przedsiębiorstw objętych programami określonymi w tym artykule**. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 349 E/18	Sprawa Gilada Szalita Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie Gilada Szalita	91
2010/C 349 E/19	Eskalacja przemocy w Meksyku Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie eskalacji przemocy w Meksyku	92
2010/C 349 E/20	Korea Południowa - legalizacja kary śmierci Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie uznania za legalną kary śmierci w Republice Korei	95

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Wtorek, 9 marca 2010 r.

2010/C 349 E/21	Podział FISIM przy ustalaniu DNB * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie podziału usług pośrednictwa finansowego mierzonych pośrednio (FISIM) przy ustalaniu dochodu narodowego brutto (DNB) stosowanego do celów budżetu Wspólnot Europejskich i ich zasobów własnych (COM(2009)0238 – C7-0049/2009 – 2009/0068(CNS))	97
2010/C 349 E/22	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: zwolnienia grupowe Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0007 – C7-0011/2010 – 2010/0005(BUD))	98
	ZAŁĄCZNIK	100
2010/C 349 E/23	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Niemcy - zwolnienia grupowe Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0008 – C7-0012/2010 – 2010/0003(BUD))	101
	ZAŁĄCZNIK	102
2010/C 349 E/24	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Litwa - sektor budowlany Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0009 – C7-0013/2010 – 2010/0002(BUD))	104
	ZAŁĄCZNIK	105

2010/C 349 E/25	<p>Protokół dodatkowy do Umowy o współpracy w sprawie ochrony wybrzeży i wód północno-wschodniego Atlantyku przed zanieczyszczeniem ***</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady o podpisaniu, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, protokołu dodatkowego do Umowy o współpracy w sprawie ochrony wybrzeży i wód północno-wschodniego Atlantyku przed zanieczyszczeniem (COM(2009)0436 – C7-0163/2009 – 2009/0120(NLE)).....</p>	107
2010/C 349 E/26	<p>Wymogi dotyczące zdrowia zwierząt stosowane do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 998/2003 w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym (COM(2009)0268 – C7-0035/2009 – 2009/0077(COD)) .....</p> <p>P7_TC1-COD(2009)0077</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 marca 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 998/2003 w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym .....</p>	107 108
	ZAŁĄCZNIK	109
2010/C 349 E/27	<p>Przepływ osób posiadających wizy długoterminowe ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego konwencję wykonawczą do układu z Schengen i rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w zakresie przepływu osób posiadających wizy długoterminowe (COM(2009)0091 – C6-0076/2009 – 2009/0028(COD)) .....</p> <p>P7_TC1-COD(2009)0028</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 marca 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego konwencję wykonawczą do układu z Schengen i rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w zakresie dotyczącym przepływu osób posiadających wizy długoterminowe .....</p>	109 110
	ZAŁĄCZNIK	110
Środa, 10 marca 2010 r.		
2010/C 349 E/28	<p>Roczne sprawozdania finansowe niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikropodmiotów ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikropodmiotów (COM(2009)0083 – C6-0074/2009 – 2009/0035(COD)).....</p> <p>P7_TC1-COD(2009)0035</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 marca 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE zmieniającej Dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikropodmiotów .....</p>	111 112

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

